

Учителя Петър Дънов

ДА ВИ ДАДЕ

Беседи

Варна 1998 г.

ДА ВИ ДАДЕ

*„Каквото поискате от Отца в
Мое име, да ви даде.“
(Йоан 15:16)*

„Да ви даде.“ Даването представя разумен, съзнателен процес. Даването подразбира разумни отношения между всички живи същества. Като съзнателен процес, даването почива на ред правила и закони, както и логиката, която е наука за правилно мислене. От гледището на възвишения свят, логиката на земята е наука за ония, които изучават законите на правата мисъл. Вместо логика, в Божествения свят съществува особена наука, известна под името „разумно поставяне на нещата“. Значи, всяко нещо трябва да се постави на определено място. Докато живее на земята, човек се нуждае от логика, както слепият се нуждае от изпъкнали букви, за да може да чете и да мисли. Щом прогледа, слепият оставя изпъкналите букви настрана. Той се не се нуждае вече от тях. Щом вижда, той трябва да поставя всяко нещо на своето място.

„Да ви даде“. Мнозина искат да им се даде нещо, но докато го получат, трябва да минат през ред предшестваци процеси. Даването е последен процес. Само на разумния се дава онова, което душата му желае. Какво желае душата

на човека? - Щастие. Значи, на разумния се дава щастие, а на неразумния - нещастие. На праведния се дават добродетели, които той сам е изработил; на грешния се дават собствените му грехове и престъпления. Като се види обиколен от греховете и престъпленията си, грешният казва, че Бог е милостив, ще се погрижи за него. Няма защо от сега нататък да се грижи. Още в самото начало Бог еднакво се е погрижил и за грешния, и за праведния. Той им е дал всичко в изобилие. Днес човек страда от изобилие, а не от недоимък. Природата дава всичко в изобилие. Хората са преситени от всичко: от идеи, от мисли, от чувства. Когато срещнете, ще видите, че той се стреми да бъде пръв. И светският, и религиозният се стремят към първи места. Светският иска да бъде пръв в музиката, в науката, в изкуствата, а религиозният - да седне на първо място до Христа. За човека е важно да свири добре, да задоволи себе си, а дали ще го поставят на първо или на последно място, това не е важно. За човека е важно да изпълнява волята Божия от любов, а не от страх. Като изпълнява волята Божия от любов, той не трябва да се интересува на кое място ще го турят.

Важният въпрос, който интересува всички хора, е да им се даде нещо. Какви са условията за даването? За да се даде на човека нещо, той трябва да бъде разумен. Разумният може да използва добре, това, което е получил. Пък и който дава, също трябва да бъде разумен, да знае, от какво се нуждае всеки човек. Без разумност, даването и взимането нищо не допринасят за човешката душа. Без разумност човек не може да дойде до никакви постижения. Каквото изработи на земята, само това човек ще занесе със себе си на другия свят. Каквито са били стремежите му на земята, такива ще бъдат и на небето. Искан ли да знае

човек, какъв ще бъде животът му на другия свят, нека се вгледа в живота си на земята. Какъвто е животът му на земята, такъв ще бъде и на другия свят. Какво вие мислите по този въпрос, не е важно. Трябва да знаете, че дето и да отиде, човек навсякъде носи това, което е вложено в него. Животът на земята подразбира отношения между души. Такъв е и животът на небето. Обаче, женитби, раждания на деца, търговски сделки, каквито съществуват на земята, на небето не съществуват. На небето има училища, както и на земята, но в тях съществува пълна хармония и единство, каквито в училищата на земята не съществуват. Поради отсъствие на висша хармония на земята, животът на повечето хора е объркан. Това още не значи, че не може да се оправи. От желанието на човека зависи да оправи или да обърка живота си. Когато един човек оправя живота си, друг може да го обърка, но това още не значи, че животът на всички хора е оправен или объркан. Ако животът на някой човек свършва, на друг - започва. Ако някой човек е болен, друг е здрав.

Човек трябва да има ясна представа за живота и за неговите прояви. Той трябва да различава кои неща са материални, кои - духовни и кои - Божествени. Като изучава закона на различаването, човек ще познава тия неща в себе си. Докато е в пълен покой, без никаква мисъл и никакво чувство, той е физическият човек, т.е. конструкцията на човека. Щом почне да се движи, в него се проявява духовният или чувственият живот. И най-после, когато това движение вземе права посока, в него се проявява Божественият или умственият живот. Тогава човек започва да мисли. В това отношение човек може да се уподоби на аероплан: самият аероплан представя физическия човек. Започнат ли колелата на аероплана да

се въртят, това е духовният човек, в когото чувствата вече се проявяват. Щом аеропланът поеме права посока на движение, това е Божественото в човека, което мисли и направлява живота му.

И тъй, ако човек се спре в живота си, т.е. ако живее само физически, той се намира в положението на ония английски моряци, които цяла нощ гребали с лопатите си в морето и на сутринта се намерили на същото място, отдето тръгнали. Те пътували с един параход и като слезли на едно голямо пристанище, дето параходът щял да прекара няколко часа, влезли в града да си хапнат и пийнат. Те пийнали повече, отколкото трябва, и не успели да стигнат навреме на пристанището - параходът заминал. Като стигнали на пристанището, било вече доста тъмно. Те се качили на една лодка, която била завързана с въже за брега, но в бързината си забравили да я развържат и един след друг започнали усилено да гребат, да стигнат парахода. Цяла нощ гребали, но какво било учудването им, когато сутринта се намерили на същото място, отдето тръгнали - на брега на пристанището.

Следователно, не е достатъчно човек да има само физическо тяло, нито само да се движи. Човек трябва да върви напред, към определена цел, към която пилотът го води. При това положение животът на всеки човек има смисъл. Като не разбират своето предназначение, мнозина казват, че не знаят, защо са дошли на земята. Чудно нещо! Възможно ли е пилотът да не знае, защо е дошъл и къде отива? Щом е станал пилот, щом са му поверили аероплан, той знае, къде отива. Той взима всички мерки за благополучно пътуване. Пилотът знае, че като му е даден аероплан, той трябва първо да завърти колелата му, и след това да тръгне в определената за него посока. За да стигне

аеропланът благополучно на определеното място, пилотът трябва да разбира законите на техниката, както и атмосферните течения. Не разбира ли законите на техниката, той ще свърши с катастрофа.

Всички хора, които са дошли на земята, като пилоти пътуват през пространството. Щом сте пилоти, и вие трябва да знаете законите на живота, да минете благополучно целия път. Ще кажете, че вие поставяте живота си в ръцете на Бога, както Той е наредил и каквото Той даде. Човек трябва да знае, какво е наредил Бог и какво ще даде. Когато постъпва в първо отделение, детето знае, че на края на годината ще получи документ за първо отделение. При това, то знае, че ако е учило добре, ще получи добри бележки. Ако детето знае, какво ще получи, защо възрастният човек да не знае, какво е определено за него и какво ще му се даде? Даването е разумен акт. На човека се дава нещо само тогава, когато може да го използва. Запример, на човека се дава знание, светлина, доброта, любов само тогава, когато ги заслужи. Когато човек не може да реализира някои свои желания, това се дължи на факта, че невидимия свят счита, че този човек не е готов още за това, което желае. Когато човек е готов за нещо и може разумно да го използва, всичко, каквото желае той, ще му се даде.

Съвременните хора често се обезсърчават, отчайват, обезнадеждават. Кога се обезсърчават хората? - Когато не могат да постигнат желанията си. Щом не могат да постигнат едно свое желание, те казват, че животът не е реален, че всичко е суета, илюзия и т.н. Те говорят за реалност, без да разбират, какво нещо е реалността. Според мене, реалност е това, в което човек може да вземе участие. Реалността има отношение към човека дотолкова,

доколкото той сам има отношение към нея. Който има отношение към реалността, той всякога има дял в нейните придобивки. В реалността, обаче, няма никакви загуби. Който няма отношения към реалността, той не може да се ползва от нейните придобивки. Кажете ли някой, че животът не е реален, това подразбира, че той няма никакво отношение към него. Има ли отношение към живота, човек взема нещо от него, но същевременно дава нещо от себе си. Друг пък ще каже, че всичко в живота е илюзия. Само онзи може да счита проявите на живота за илюзии, който няма никакво отношение към него. Това, което хората наричат илюзия, не е нищо друго, освен разглеждане, съпоставяне на нещата по отношение на друга някаква реалност. Значи, разглеждането на нещата от една реалност по отношение на друга реалност, наричаме илюзия.

Сега, за да дойдете до абсолютната реалност на нещата, вие трябва да съпоставяте фактите и явленията в живота и в природата, не според положението им във временния живот, но по отношение на вечното. Без да мислят дълбоко върху нещата, хората се произнасят бързо за мъжете, за жените, поради което правят големи грешки. Какво нещо е мъжът и какво жената, те не знаят. Не е мъж още този, който се облича в мъжки дрехи; не е жена тази, която се облича в женски дрехи; не е професор този, който носи книги и по цели часове чете; не е религиозен онзи, който постоянно се моли; не е дете това, което често плаче. Детето може да плаче, или защото е гладно, или защото майка му отсъства. Възрастният може да скърби, защото му липсва нещо. Като получи това, което му липсва, той престава да скърби. Не е важно, че човек скърби, но той трябва да намери причината на своята скръб. Човек може

да скърби за някаква материална облага. Той може да скърби за някаква духовна облага. И най-после скръбта му може да се дължи на това, че не е придобил някаква Божествена облага. Право е човек да скърби, ако няма здраво, силно, красиво тяло. Право е да скърби, ако няма здрави, силни дробове и сърце. От здравето сърце зависи неговото правилно кръвообращение. Право е човек да скърби, ако няма добре оформена глава с необходимото количество мозък в нея. Ако е лишен от тия неща, той трябва да се моли, да придобие тези ценни облаги за живота. Като се моли на Бога, човек трябва да иска от Него всичко идеално: идеален ум, идеално сърце, идеални дробове, идеална глава, идеални крака и ръце. С една дума, искайте от Бога това, което никой друг не може да ви даде. Щом удове на вашето тяло са идеално здрави и в изправност, всичко останало е лесно постижимо.

Някои хора искат да минат за скромни. Те казват: Ние можем да минем и с малко. Ние не искаме много неща. Достатъчно е да имаме по една малка къщичка, да се приберем с жените и с децата си, да преживеем, както дал Господ. - Не, това е дребнавост. Бог не се занимава с дребни работи. Не е въпрос човек да иска големи дворци и палати. Обаче, всеки човек се нуждае от хубава, хигиенична къща, с големи прозорци, да влиза през тях много светлина. Искайте от Бога много неща, но необходими, защото Той много дава, но и много взима. Какво ще направи шивачът, ако му дадете изгнил плат, който постоянно се къса? Той ще се опита да го зашие, но ако продължава да се къса, ще го захвърли настрана и ще отложи работата си. Шивачът ще ви каже, че с такива платове не се занимава. - Ама аз съм дал пари. - Ще го върнеш на търговеца. - Ако не го приеме? - Ако не го

приеме ще научиш един урок. Втори път, като отиваш да купуваш плат, първо ще го опитащ, а после ще плащаш. Какъвто плат да купува човек, той трябва да бъде здрав, да издържа на всички условия.

Христос казва: „Да ви даде“. Какво трябва да ви даде? - Нещо здраво, устойчиво, което да не се руши, нито да се разваля. Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че техните идеали и стремежи са пропаднали. Красиви са идеалите им, но не са ги постигнали. Като видиш някого, на лицето му пише: Красив, велик идеал имах, но нищо не постигнах. На лицето на друг четеш: Велика беше задачата, която решавах, но докарах я само до едно място - почти нищо не излезе. Работите, идеалите и задачите на всички хора са дошли до нищо, т.е. до нула. Какво трябва да правят с тия нули? Трябва да ги впрегнат на работа, като колелца, да ги турят в движение. Те имат възможност да станат добри техници. Ония пък, които са завършили с единици, те могат да станат физици. Те ще работят със закона на единицата, с пръчицата. Ония, които са свършили училището си с двойки, те могат да станат добри дипломати. Те ще се занимават с висша и низша дипломация - наука на отношения. Ония, които са свършили с тройки, могат да бъдат добри готвачи. Ония, които са свършили с четворки, са добри орачи. Те могат да се занимават със земеделие. Ония, които са свършили с петорки, са добри търговци. Те разбират от науката на взимане и даване. И най-после, ония, които са свършили с шесторки, са добри стражари. Ако стражарите свършваха учението си с шесторки, светът би се оправил моментално. Днешният свят не е оправен, понеже стражарите не са свършили с шесторки.

Това, което сега говоря, е неразбрано за вас. Защо? -

Защото имате криво схващане за живота, за предназначението на човека. Има ли нещо лошо в положението на стражара? Каквата работа да върши човек, тя е на място, само ако е изпълнена добре. Като е дошъл на земята, човек трябва да играе ролята си добре. Веднъж стъпил на житейската сцена, той трябва да е доволен от ролята си. Не е важно, каква роля ще играе; важно е, как ще изиграе ролята си. Като играе ролята си, той трябва да разбира идеята, която авторът е вложил в нея. За да предаде идеята добре, той трябва да познава автора на тази идея. При това, не е достатъчно само добре да играе актьорът, но от всяка роля той трябва да придобие нещо. Какъв смисъл има в това, че е играл ролята на слуга, ако не е научил и приложил в живота си закона на служенето? Какво е придобил актьорът, който е играл ролята на цар, ако не е изработил в себе си качествата на царя? Да бъдеш цар, това значи, да бъдеш гениален по ум, по сърце и по воля. Само геният може да бъде цар. В бъдеще само гениите на доброто ще стават царе. Посредственият човек никога не може да бъде цар. Царят винаги трябва да заема първо място по гениалност. След него се нареждат по-малко гениални хора, докато дойдат до обикновените, които ще изпълняват заповедите на погорните. Да управляваш, това не значи, да прилагаш някаква външна дипломация.

Съвременните народи искат да възстановят помежду си отношения на висша дипломация. И това е добре, но, преди всичко, хората трябва да спазват тази висша дипломация към разумните закони на природата. Един народ има право да съществува дотолкова, доколкото спазва естествените отношения към законите на разумната природа. Първото отношение на народите, на обществата,

на семействата, на индивидите е към разумната природа, а после един към друг. Всички народи, всички държави са удове на великия Божествен организъм. Следователно, ако не функционират в съгласие с този Велик организъм, те са осъдени на изчезване. Тази е причината, поради която много държави и народи са изчезнали от земята. В далечното минало са съществували атлантска и лемурийска раси, но днес нищо не е останало от тях. Какво ще остане в бъдеще от бялата раса, не се знае. - Защо? - Защото природата не търпи никакво израждане. Когато види, че някой човек се спре, природата го поставя на страдания. Искан ли някой да си поживее, без да работи, той е осъден на израждане. При това, не е достатъчно човек само да работи, но той трябва да влезе във връзка с всички видни хора по лицето на земята. Поетът трябва да бъде свързан с всички видни поети; музикантът трябва да бъде свързан с всички видни музиканти; философът трябва да бъде свързан със всички видни философи; ученият - с всички видни учени; общественикът и държавникът - с всички видни общественици и държавници. Като пише нещо, поетът трябва да има разбиране за това, което е писал, и пръв той да е доволен от работата си, а после другите. Същото се отнася и за учения, за философа, за музиканта. Ако човек сам не е доволен от живота си, от работата си, хората най-малко могат да бъдат доволни от него. Не е въпрос човек да бъде доволен по форма, но по същество. Човек трябва да работи така, че всеки момент да внася някакво подобрение в работата си, както и в живота си.

Да подобри човек живота си, това значи, всеки следващ ден да се отличава с нещо ново от предишния. Както миналият живот е бил приготвяне за сегашния; така и

сегашният е приготвяне за бъдещия. Това показва, че по естество животът е един и неделим. Както животът не се дели, също така и любовта е неделима. Любовта е сила, която непреривно се проявява и разширява. Любовта е единственото реално нещо в света. Като реалност, любовта се изразява чрез четири неща: тя внася светлина в ума, топлина в сърцето, благородство в душата и сила в духа. Всяко нещо, което не внася тия четири елемента в човека, не е реалност. Всяка наука, всяко учение, което внася светлина в човешката мисъл, топлина в сърцето, благородство в душата и сила в духа, е реална. Кой човек е силен? Силно ли е магарето, което господарят всеки ден товари? - Не е силно. Силен човек е онзи, когото никой не може да товари. Товарят ли го другите, той не е силен. Силният човек сам се товари и разтоваря. Силен човек ли е този, когото дяволът товари и разтоваря? - Не само че не е силен, но той изпада в положението на магаре, което господарят, по своя воля, товари и разтоваря. - Как може да се освободи човек от товара на дявола? - Като изучава и прилага закона на смаяването.

Като правя сравнение между магарето, натоварено от господаря си, и човека, натоварен от дявола, нямам пред вид никого, не искам да обиждам, но взимам натовареното магаре за символ. Някога магарето имало красива форма, но било недоволено от формата и вида си и пожелало Бог да му даде по-голяма форма и глас, с който да обръща внимание на всички. Формата и гласът на днешното магаре са по негово желание. Като реве, с това магарето иска да каже на хората, да бъдат доволни от положението, което им е дадено от Бога. Не са ли доволни, ще носят на гърба си товарите на господарите си и ще бъдат посмешище на хората. Следователно, иска ли човек да се освободи от

робството на своя господар - дявола, трябва постоянно да се смалва, да стане почти невидим. Като го срещне в някаква малка форма, дяволът ще го погледне с презрение и ще му каже: Хайде, върви си, иди далеч от мене. Не ми трябваш такъв. Както магарето търси днес своята първоначална форма, да се облече в нея, така и човек се стреми към своя първичен образ, създаден по подобие Божие. Облече ли се в тази форма, той ще се върне в правия път - в служене на Бога.

Днес всички говорят: Човеци трябва да бъдем! Характер трябва да имаме! - Какво значи да бъдеш човек? - Да имаш образа и подобие на Бога. Да бъдеш такъв, какъвто Бог някога те е създал. Който е изгубил образа и подобие на своя създател, не може да разбере Божествените прояви. Срещам едно шестгодишно момиченце и го помилвам. То веднага се обръща към мене, поглежда ме недоверчиво, измерва ме от главата до краката и се отдалечава. То не може да разбере, защо го помилвах, вследствие на което се отдалечава. Срещам друго шестгодишно момиченце, което също помилвам и му давам една хубава ябълка, като му казвам: Вземи тази ябълка и излез на пътя, дето ще срещнеш момиченце като тебе, но без майка и баща, пълно сираче, дай му тази ябълка и го помилвай. Това момиченце вече ме поглежда с доверие и радост. То счита, че може да ми се довери и да има приятелски отношения с мене. - Защо? - Защото е разбрало една от проявите на Божественото в човека.

Следователно, истински човек е онзи, който разбира и цени Божественото в себе си и в ближните си. Като разбира проявите на Божественото начало, човек разбира смисъла на живота с всички негови прояви и промени и разумно ги използва. Запример, човек минава през фазата

на детинство, на възмъжалост и на старост, но ако не разбира философията на живота, ще мине и замине през тези фази, без да придобие нещо. Какъв смисъл има младостта, ако човек не е придобил нещо от нея? Какъв смисъл има възмъжаването, ако човек не е станал по-умен? Какъв смисъл има старостта, ако човек не е станал по-мъдър, отколкото е бил? Някои казват, че детинството, възмъжаването и старостта са фази на живота, на цялото Битие, през които човек неизбежно минава - нищо повече. - Не, не е така. Всяка фаза, през която човек минава, трябва да му даде нещо реално. Ако, като дете, човек не може да влезе в Царството Божие, той не е разбрал, какво нещо е детинството. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“.

Какво разбирате под думите „Царството Божие“? Царството Божие подразбира разумен, съзнателен живот. - Може ли бедният да влезе в Царството Божие? - Може. - Ами богатият? - И той може. Добре разбрани и използвани, сиромашията и богатството са две велики блага в живота на сегашния човек. Не може ли да ги използва разумно, те носят ред нещастия за него. Всяко отношение в живота на хората има смисъл само тогава, когато почива на здрава, вътрешна връзка. Какво отношение може да има между майка и дъщеря, или между баща и син, ако те не се познават вътрешно? Щом не се познават, това показва, че между тях не съществува дълбока, непреривна връзка. Какви приятели са тези, между които няма никаква връзка? Каква вяра е тази, която не почива на познаване на Бога? За да вярва в Бога, първо човек трябва да Го познава. Не Го ли познава, той не може да вярва в Него.

Една царска дъщеря, красива и млада, трябвало да се

ожени, но според орисията ѝ, трябвало тя сама да познае избраника си между десет млади, красиви момци, все нейни кандидати. Денят на избора дошъл. Десетте момци, кандидати се явили в определения ден и час и с трепет очаквали да се яви младата, красива царска дъщеря да избере един от тях. Като се изредили пред нея, тя спряла вниманието си на първия, който бил облечен с великолепно, царски дрехи. Като свалил маската си, царската дъщеря се ужасила: пред нея стоял черен, грозен циганин. Тя се отдалечила от него и казала: Не искам да се жения! Бащата насила я заставил да повтори избора си. Не само че го повторила, но и потретила, обаче все попадала на човек, когото не харесвала. Тя не могла да познае, кой от десетте кандидати е нейният възлюбен. Отчаяна от неуспеха си, тя се отказала да се жени. Най-после един от мъдреците дошъл при нея и ѝ казал: Направи още един опит, може да познаеш своя възлюбен. Аз ще ти помогна малко. Като минат десетте момци край тебе, последният ще бъде твой възлюбен. Царската дъщеря се приготвила и с нетърпение очаквала десетия, но каква била изненадата ѝ, когато пред нея се явили само девет - десетият го нямало. Какво било състоянието на царската дъщеря, когато десетия, именно, го нямало, а в него тя трябвало да познае своя възлюбен.

Съвременните хора се намират в положението на царската дъщеря, която търсила своя възлюбен, но не могла да го намери. Те търсят реалността, т.е. те търсят своя идеал, своя възлюбен, но и до днес не са го намерили. - Защо? - Защото животът им още не е такъв, какъвто трябва да бъде и защото още не са се върнали към първото положение, когато са били създадени по образ и подобие Божие. В какво се заключава истинският живот? - В

истинско учене и в приложение на изученото. Въпреки великите и безбройни задачи на човечеството, някои се запитват, какво ще правят, като постигнат идеала си. - Много просто. Какво ще прави болният, като излезе от болницата? Докато е в болницата, всички ще му услужват: ще му донасят лекарства и храна, ще го обличат и събличат. Обаче, като оздравее и излезе от болницата, той ще започне да учи, свободно да се разхожда, да прави екскурзии, да яде и да пие, да се облича и съблича, както иска и когато намира за добре. Само въвн от болницата, свободен от помощта и услугите на милосърдни сестри и братя, човек разбира, какво нещо представя разумният, съзнателен живот.

Христос казва: „Да ви даде“. - Какво да ви даде? - Истинското знание, истинската мъдрост, истинския живот и истинската свобода. Придобие ли тия неща, с тях заедно човек придобива и сила, не физическа, но сила на своя ум и на своето сърце. Ако е въпрос за външна сила, физически човек е по-силен, отколкото трябва. Днес той трябва да работи за укрепване на своя ум и на своето сърце. Физическата сила трябва да отстъпи мястото си на духовната. Искат ли бащата да направи сина си наследник, той трябва да му отстъпи мястото си, а той сам да замине за другия свят. Докато заема първото място, като глава и господар на имотите си, бащата не може да направи сина си наследник. Бащата и синът не могат едновременно да заемат едно и също място. За да отстъпи своя трон на сина си, бащата трябва да замине за някъде, защото двамата не могат да заемат едновременно едно и също място. Всеки човек сам за себе си може да стане цар, наследник на онази държава, която Баща му е предоставил да я управлява. - Коя е тази държава? - Човешкото тяло, в

което са вложени ум, сърце и воля. Може ли да организира силите на сърцето, на ума и на волята си в едно, да ги подчини на стремежите на своята душа и на своя дух, човек управлява добре своята държава. Щом може да управлява своята държава добре, той има правилни отношения към всички хора и държави и може всякога да им помага. Обаче, докато не е оправил своята държава и не е познал нейните нужди, той не може да има правилни отношения нито към своите ближни, нито към Бога. Изправи ли себе си, т.е. своята държава, човек познава вече себе си, своя ближен, а също така и своя Създател. При това положение той не се осмелява да коригира Божественото, не се осмелява да коригира любовта.

Днес всички хора се коригират: майката коригира дъщерята, а дъщерята - майка си; бащата коригира сина си, а синът - баща си. Те могат да се коригират във всички области, но не и в любовта. Никой никого не може да коригира в любовта. Какъвто е бил бащата в любовта си, такъв ще бъде и синът. Каквата е била майката в любовта си, такава ще бъде и дъщерята. Малките на овцата, на вълчицата ще бъдат точно като нея. Чудни са хората, когато очакват, синът да не бъде като баща си и дъщерята като майка си. Това никога не е било и няма да бъде. Следователно, ако синът не прилича на баща си, причината се дължи на две положения: или синът не познава баща си, или този, когото счита за свой баща, не е негов баща. Ако синът е по-лош или по-добър от баща си, последният не е истинският му баща. Ако синът напълно прилича на баща си, последният е истинският му баща. Щом синът и дъщерята приличат на баща си и на майка си, те са техни деца. При това положение родителите носят отговорност за децата си. Ако децата са по-добри от родителите си,

последните не са техни истински родители и не носят никаква отговорност за тях.

И тъй, искате ли да разберете Божественото учение, вие трябва да се освободите от своите лични възгледи. Като изнасям новите възгледи на живота, мнозина ги разглеждат от положението на личните си възгледи и не знаят, кое е право и кое - криво. Прави неща са тия, които всякога, през всички времена и епохи, са прави. Запример прав възглед е следният: яж само пресни плодове. Яж само пресен хляб. Няма ли пресни плодове и пресен хляб, не яж. Не яж никакви консерви! Яж пресни, свежи плодове, току що откъснати от дървото. Яж прясно жито, преди да е мляно на воденица. Който иска да внесе светли мисли в ума си, той трябва да яде плодове, които са зрели на север; който иска да внесе благородство в сърцето си, той трябва да яде плодове, зрели на юг; който иска да внесе благородство в характера си, той трябва да яде плодове, зрели на изток; който иска да придобие разбиране за живота, той трябва да яде плодове, зрели на запад. Оттук виждаме, че всяка посока, всяко направление, отдето идат силите на природата, указва специфично влияние върху човека. Ако някой ви хване с лявата си ръка, той ви предава чувства; хване ли ви с дясната си ръка, той ви предава мисъл. Обаче, ако ви хване с двете си ръце, той едновременно ви предава и чувство, и мисъл. Майката прегръща детето си с двете си ръце едновременно, за да му предаде импулс за живот. Значи, всяко движение, всяка промяна в природата има свой дълбок смисъл и значение. Няма движение в разумната природа, което да е безсмислено. Отдето и да иде, слънчевият лъч крие в себе си специална сила, вследствие на което указва специфично влияние върху човека.

Какво представя светлината? Светлината е материална сила, подобна на извор. Когато се намери под известно напрежение, тя извира, лъкатуши, извира се в различни посоки и облива целия свят. Тя полива всички живи същества, хора, растения и животни, както водата, и ги заставя да растат и да се развиват. В това отношение, светлината и водата представят една и съща материя, но в две различни състояния. Ако сгъстите материята на светлината, последната ще се превърне във вода. Ако пък разределите материята на водата, т.е. ако я разложите на нейните основни елементи, които поставяте на крайно разреждане, ще получите материята на светлината. Светлината се движи, както и водата. Без движение никакъв живот не би съществувал. Който е придобил живота и му е станал господар, той може да бъде господар и на водата, и на светлината. Не е ли станал господар на живота, той не може да бъде господар нито на водата, нито на светлината.

И тъй, искате ли да разберете живота, вие трябва да се домогнете до всички науки - философия, математика, литература, естествена история и др. Те ще ви послужат като пособия за постигане на вашата цел. Щом е дошъл на земята, човек трябва да разбере живота, т.е. неговия произход, смисъл и значение. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Стане ли въпрос за познаване на Бога, всички го отлагат за далечното бъдеще. Ако пък се спират върху този въпрос, те не разглеждат Бога като Първопричина на нещата, но Го разглеждат по форма и казват, че Бог е създал всичко. Обаче, това не е достатъчно. Има неща, които не са създадени от Бога. Като четете книгата за създаването на света, там се казва: И рече Бог „Да бъде виделина!“ И стана

виделина. По същия начин се създадох и другите неща. Обаче, единственото нещо, което Бог пожела да направи по образ и подобие свое, беше човекът. Значи, Бог направи човека с ръцете си, създаде го по свой образ и подобие. Много неща има, за които се казва, че Бог ги създаде, но всъщност те са човешки изобретения. Човешките работи са временни, а Божиите - вечни.

Много от сегашните философи и богослови мязат на един негърски проповедник, който, по много необоснован начин разправял на слушателите си за създаването на първия човек. Той казвал, че преди да създаде първия човек, Бог насадил една голяма, гъста гора, за да използва дърветата ѝ за пръти, на които да суши човека. Като израсла гората, Бог изсякъл няколко дървета, направил от тях здрави колове, които наредил като плет. След това Той взел пръст, направил от нея човек и вдъхнал в ноздрите му дихание на живот. За да изсуши човека, Той го турил на плета. Някои от слушателите запитвали своя проповедник: Къде е била тази гора? - Това не е ваша работа! - Има ли остатъци днес от този плет? - Това не се знае. - Не, такива теории за създаването на човека не могат да се приемат.

Някои философи искат да докажат нещо и започват: Да допуснем. - Какво да допуснем? - Че някъде имало гора. После, да допуснем. - Какво? - Че от дърветата на тази гора бил направен плет и т.н. Въз основа на ред такива допускания те вадят своите философски заключения. - Не, тези заключения са подобни на твърденията, които правели някои учени от една школа в Америка, наречена „школа на духа“. Тези учени поддържали мисълта, че материя в света не съществува, но всичко е дух. Един ден станала катастрофа с един трен и много пътници пострадали. Един младоженец, който

отивал на сватбеното си пътешествие, счупил и двата си крака при катастрофата. Понеже учените от „школата на духа“ лекували различни болести, младоженецът повикал един от тях да го лекува. Две-три седмици наред дохождал този лекар, но нищо не правил. Той се мъчил да убеди болния, че краката му са здрави. С течение на времето, краката сами по себе си започнали да заздравяват, и след един месец болният бавно пристъпвал. Като видял това, лекарят дошъл при него и му казал: Сега трябва да платиш. - Добре, казал болният, допусни, че ти плащам 20 000 долара. Не си ли доволен? - Аз искам да ми платиш за лекуването. - Както лекуваш, така ти се плаща.

Мнозина постъпват като учените от „школата на духа“. Преди да са свършили училище, те казват: Като свърша училище, ще се ожения, ще ми се родят деца, ще ги възпитам и образовам, ще заемат големи служби, а аз ще стана пръв министър, ще подобря положението на народа си и т.н. Той разправя, че това ще направи, онова ще направи, но работите му остават все недовършени. - Защо? - Защото не се заема да работи, а говори, какво ще направи в бъдеще. Човек трябва да си изработи една здрава, положителна философия. Дойде някой при мене и ме пита, в какво вярвам. - Аз вярвам в това, в което и ти вярваш. - Аз вярвам в парите. - И аз вярвам в парите. - Аз вярвам в силата. - И аз вярвам в силата. - Аз вярвам в материалния живот. - И аз вярвам в същото. - Тогава ти си като мене. - Да, аз съм като тебе, но не зная, дали ти си като мене. Аз обичам парите, но като дойдат при мене, разговарям се с тях, питам ги, отде идат, какво намерение имат и, като ги изслушам, казвам им, че трябва да ми се подчиняват. Аз ще бъда господар, а те - слуги. Каквото им кажа, те трябва да го изпълнят. От парите искам пълно

подчинение. Когато срещна една мома или момък, аз ги спирам и ги запитвам, защо са мома и момък. Ако не могат да отговорят на въпроса, аз казвам, че мома е само онази, която говори истината. Лъже ли, тя не е мома. Момък е само онзи, който говори истината. Лъже ли, той не е момък. Аз бих желал, целият свят да е пълен с моми и момци, които говорят и прилагат истината.

Сега, не е въпрос да обяснявам, как разбирам нещата, но човек трябва да прилага. Каквото знае на теория, той трябва да го приложи в живота си. Всички говорят за Бога, но не Го разбират. Те мислят, че Бог е недостъпен. Наистина, Той е недостъпен, но само за ония учени, философи, поети, които мислят, че са постигнали всичко и нищо повече не им трябва. Затова, когато философът, от висотата на своето положение, започва да изследва Бога, Той се скрива зад причинния свят. Когато астрономът Го изследва, Той се скрива във вечността, дето никакъв телескоп не може да Го намери. Когато поетът Го търси, Той се скрива в най-малките ъгълчета на вселената, да не може да Го зърне. Обаче, Бог се открива на децата, на бедните, на страдащите, на унижените и на оскърбените - на чистите по сърце. Дойде ли някое дете при Бога, Той веднага излиза пред него, започва да го милва, да му говори тихо, като му разкрива красотата в света. Ако същото дете отиде при поета, последният го поглежда отвисоко, казва му, че нищо не знае и започва да му декламира: О, Ти, Който владееш над цялата вселена. Ти, Който изпълваш всичко с ужас и трепет. Ти, Който разклащаш световите и пълниш сърцето на човека с горчивини, а в ума му внасяш мрак и съмнение! Детето седи и слуша, но не харесва тия високи думи. То казва: Слушай, поете, аз видях Този, Когото рисува в такива

страшни краски. Той ме помилва, зарадва ми се и ми проговори. - Сън е било това. Един ден и ти ще остареееш като мене и ще разбереш, какво е Бог. Наистина, Бог е такъв, какъвто човек Го вижда. За поета Бог е далеч, за детето е близо. За поета е страшен, за детето е благ. Докато Го търси, поетът неизбежно ще минава през бездни, през височини и долини. За детето, обаче, пътят към Бога е отворен, без никакви препятствия.

В търсене на своя идеал, поетът мяза на онзи царски син, който се влюбил в една красива царска дъщеря, която била голяма туристка. Цял живот тя пътувала от една планина на друга, и трябвало той постоянно да върви подир нея, докато един ден я настигне. Обаче, всичките му усилия останали напразно: тъкмо се качи на върха, от който я вижда, тя поема вече втори връх. Върви той след нея цял живот, качва се по върхове, слиза в долини, но царската дъщеря не може да постигне. И след това поетът описва своите мъчения и несгоди, своите страдания и лутания, докато в заключение казва: Не можах да постигна това, което цял живот търсих. - Защо не могъл да го постигне? - Защото е казано в Писанието: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Достатъчно е човек отдалеч да зърне момата на истината и да благодари, че е могъл да я види. Не е нужно да я стигне и да я натовари със своя багаж. Който прави това, той е лош човек. Бъди доволен, че си стъпил на върха, на който и тя е била. Целуни мястото, дето тя е стъпила, и слез в долината. В този живот повече не ти е дадено. Никой не може да хване истината, но в стъпките ѝ всеки може да върви.

Мнозина не разбират, какво представя истината, какво представя реалността на живота, но казват, че са дошли до

реалността. Да, те са дошли до стъпките на реалността, но не и до самата нея. Нека бъдат благодарни и за това. Не е малка привилегия за човека да върви по стъпките на реалността. Казва псалмопевецът: „Когато отдалеч видя лицето Ти, душата ми се възрадва“. Да видиш лицето на Бога, това значи, да придобиеш вдъхновение за цял живот и всичко да се осмисли пред тебе.

Днес хората говорят само за своите разочарования и казват, че никой никого не обича. Докато човек не обича себе си, и другите не могат да го обичат. И докато той сам не обича, и хората няма да го обичат. Каквото вложиш, това ще получиш. Ако сееш жито, жито ще пожънеш. Каквото си сяд, това ще пожънеш.

Съвременните хора трябва да дойдат до дълбоко вътрешно разбиране на живота, на отношенията, които съществуват между тях. Когато двама души завързват приятелство помежду си, те трябва да знаят, защо правят това. Ако се женят, пак трябва да знаят, защо се женят. Човек търси приятел, за да даде място на Господа, да се прояви между него и приятеля му. Човек се жени, за да даде място на Господа, да Му даде възможност да се прояви. Хората се обединяват в общества, в държави, за да дадат възможност на Господа, да се прояви между тях. Някой човек става музикант, с единствената цел да даде възможност на Великия да се прояви чрез него. При това положение и приятелството, и женитбата, и обществата, и държавите, и музиката, и поезията, и художеството, и науката имат смисъл. Истински поет, художник или музикант е този, който предава истината кратко, просто и ясно. Запример, изразът: „Стани със зората“, е красив, поетичен, идеен и изразителен. От тези думи се разбира, че човек трябва да става рано, когато зората излиза.

Сега, стремете се към възвишения живот, който се изразява с простота и образност. Внесете тази простота в живота си и кажете: Има само едно Вечно Начало! Ставай и лягай с това Вечно Начало. Ставаш ли сутрин, кажи си: Има само едно Вечно Начало. Лягаш ли вечер, кажи си: Има само едно Вечно Начало. Пишеш ли, учиш ли, работиш ли, управляваш ли, страдаш ли, или се радваш, всякога казвай: Има само едно Вечно Начало. Помнете, че каквото правите, вие сте под наблюдение на разумни същества. Те следят всяка ваша постъпка и ви плащат заслужено. Животът на всеки човек е възлизане към Бога. Целият път до този връх е зает от хора, бедни и богати, учени и прости, които имат същата цел, да стигнат върха. Пренебрегнете ли един от тия ваши спътници, ще ви върнат назад, да изправите погрешката си. Искате ли да се явите пред Вечното Начало на живота, вие трябва да бъдете изправни в мислите, в чувствата и в постъпките си.

Задръжете в ума си мисълта: Има само едно Вечно Начало.

16-та беседа от Учителя, държана на 15 декември, 1929 г.
София - Изгрев

ИМАМ ВЛАСТ

Пилат казваше на Христа: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна“. Христос му отговори: „Не би имал власт, ако не бе ти дадена отгоре“. Тия два стиха отговарят на двата възгледа на хората. Според тях хората се делят на две категории. Тия от първата категория казват: Не сме ли учени, даровити, богати и силни хора? Те са подобни на Пилата, който казва: Нямам ли власт да те разпна? Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна. С тези думи Пилат се е обърнал към Христа, един от най-великите хора на света. Казвате: Не можа ли Пилат да постъпи по друг начин? Така постъпвате и вие, когато решавате някоя трудна задача, от която зависи живота ви. Щом се намерите в трудно положение, казвате: Нямам ли власт да постъпя по един или друг начин? Не съм ли свободен да постъпя, както разбирам? Какво спечели Пилат с осъждането на Христа? Прослави се. Ако не беше осъдил Христа, досега името му щеше да бъде забравено. А днес, като се чете Евангелието, постоянно се споменава името на Пилата. Културен човек беше Пилат. С едно измиване на ръцете си той искаше да мине за невинен, да се освободи от всякаква отговорност. Ако има някаква грешка в това дело, той я стовари върху гърба на евреите. С измиване на ръцете си, Пилат искаше да каже, че като

римлянин, той не поема нищо на съвестта си.

Когато става въпрос за Пилат, всеки казва, че е лесно да измие ръцете си, да махне от съвестта си всякаква отговорност. Питам: Кой човек не е постъпвал поне веднъж в живота си като Пилат? Щом извърши някакво престъпление, или направи някаква погрешка, човек измива ръцете си и се отказва от всякаква отговорност. Той започва да търси виновници за погрешката си вън от себе си и казва: Майка ми беше нервна жена, баща ми беше сприхав, те предадоха своите качества на мене, вследствие на което не можах да се владея и сгреших. Това са разсъждения на Пилат. Пилат казваше, че има власт, но властта му имаше сила, докато се прояви. Щом се прояви, човек има власт да постъпи по един или друг начин. В това време той е на изпит. Като се прояви, като произнесе присъдата, той вече не е свободен. Докато е на поста си, съдията има власт да постъпва по един, или по друг начин. Щом напусне поста си, той изгубва властта си и влиза в запас. И в миналото, както и днес съдиите съдят света, но светът не е станал по-добър. Наистина, светът не е станал по-добър, но и по-лош не е станал. Днес хората не са толкова добри, колкото ще бъдат в бъдеще, но не са толкова лоши, колкото са били в миналото. Изобщо, лошото се определя от миналото, а доброто - от бъдещето.

Кои са били подбуждащите причини, които заставиха Пилат да осъди Христос? Сам Пилат каза, че има власт да разпне Христа, има власт и да Го освободи. Въпреки тази изповед, Пилат не можа да се противопостави на желанието на евреите. Те му казаха, че ако освободи Христа, той се обявява против Кесаря. Пилат се уплаши и отстъпи. Като се намери пред дилемата, кого от двамата да предпочете, Кесаря или Христа, Пилат веднага реши

въпроса. Той не искаше да изложи своя личен интерес на риск, затова предаде Христа на евреите, да се разправят с Него, както те намират за добре. Христос каза на Пилат да постъпи според властта, която му е дадена отгоре. Пилат се замисли и си отговори: Имам власт да те пусна, но ако постъпя така, ще изчезна като Пилат. Ако те осъдя, името ми ще стане знаменито.

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна“. Съденето на Христос се започна преди две хиляди години, но още не е завършено. И до днес още Христос стои пред съвременния Пилат да Го съдят. От Пилат на миналото Христос се освободи, но от сегашния Пилат още не е свободен. Христос се освободи от старите римски вериги, но от съвременните вериги не е свободен. Христос се освободи от Пилата, от Ирода, от Киафа, от първосвещениците и от книжниците на миналото, но от съвременните съдии, от първосвещениците на 20 век още не е свободен. Много от сегашните християни се намират в положението на апостол Петър, който искаше да умре заедно с Христа, но скоро след това се отрече три пъти от Него. Други пък се намират в положението на евангелист Йоан, любимият ученик на Христос, когото щом хванаха за дрехата, остави я в ръцете на онези, които го преследваха, и избяга. Останалите ученици на Христа, вън от 12-те, се разпръснаха по различни посоки, кой дето очите му виждаха. Дванадесетте ученици на Христос представят 12 вида убеждения, религии, които се пръснаха по света. Христос, обаче, остана сам, със своето верую. В какво се заключава веруюто на Христа? - В любовта, в геройството Му, в умението Му да страда и на края да излезе победител. Христос смело понесе своя кръст, за което Го увенчаха като победител.

Днес всички задават въпроса, защо Христос носи кръста само до едно място и после го захвърли? Има една тайна в това. Христос носи кръста до известно място, но после каза: Оттук нататък не нося кръст. Дотук аз го носих, а сега той ще ме носи. След това разпнаха Христа на кръста. Обаче, от възкресението до днес Христос не е носил никакъв кръст, но кръстът Го носи. Хората, обаче, още носят кръста. Благодарение на кръста те са направили много изобретения. В страданията човек става изобретателен. Като влезе в някой дом, кръстът разплаква всички. Няма човек в света, който да не е плакал на кръста. Кръстът е един от страшните ангели. Кръстът е едно от страшните, но разумни същества, което, чрез човека, разрешава една от великите задачи на живота. Заедно с него и човек разрешава тази велика и трудна задача. - Защо трябваше да разпнат Христа? - Това е Негова работа. - Защо човек трябва да умира? - Това е негова работа. - Защо живееш? - Това е моя работа. Защо ти живееш, това е твоя работа. - Пари ми трябват, за да уча. - Това е твоя работа. При каквото положение да се намира, човек трябва да съпоставя нещата, правилно да решава въпросите си, да не очаква други да му ги решават. Човек трябва да знае, че всички въпроси, които се отнасят до неговото сърце, до неговия ум и до неговата душа, са лични, и той сам трябва да ги реши.

Съвременните хора не успяват в живота си, по причина на това, че са се отклонили от първичния подтик на живота и са изменили посоката на своето движение. Понякога те попадат в правия път, но временно, и скоро след това пак се отклоняват. Запример, някой човек направи едно добро дело, т.е. изпълни волята Божия и бърза да се произнесе за себе си, че е добър, праведен човек. Щом

каже, че е праведен, че има власт, той е в положението на Пилат. Не, когато говори за себе си, или за другите хора, човек трябва да говори истината. Само чрез истината човек може да разреши въпросите на живота. Докато сам решава въпросите си, човек може да каже, че това е негова работа. Вземат ли участие и други в решаването на тия въпроси, това е тяхна работа. Запример, докато майката носи детето в утробата си, това е изключително нейна работа. Щом детето се роди и го поемат други хора - бащата, това вече е тяхна работа. Следователно, докато една идея живее само в ума на един човек, тя е негово притежание. Излезе ли вън от него, тя става обща идея. Щом се роди, детето е общо притежание. То плаче, смее се, и всички около него взимат участие в неговата радост и скръб. - Защо плаче детето? - Това е негова работа. - Защо се смее? - И това е негова работа. Някой казва, че сърцето му е скръбно. - Защо? - Това е негова работа. - Умът му е помрачен, не може да мисли правилно. - И това е негова работа. Човек мисли, че има право върху сърцето и ума си. Не, сърцето и ума разрешават своите задачи, а човек трябва да чака разрешаването им, без да взима участие. - Нямам ли власт на сърцето и на ума си? - Нямах никаква власт. Ако мислиш, че имаш власт, ти си Пилат, който мислеше, че има власт да разпне Христа, но има власт и да Го пусне. Тази власт му беше дадена отгоре, и то временно.

И тъй, силата на човека седи в приложение на истината. Ако не може да разбере и да приложи истината, човек всякога ще си остане слаб и немошен. Който е придобил истината, той разбира, защо страда. Страданията на човека могат да бъдат лични, семейни, обществени, народни и общочовешки. Понеже е уд на Божествения организъм, човек взима участие в страданията на

целокупния живот. Това е неизбежен закон. Всеки човек трябва да вземе участие в общите страдания, като свой дял. Мнозина мислят, че човек страда само за греховете си. Ние оставяме греха настрана. Грехът е аномално явление в живота. Той произтича от неестествените желания на човека. Има страдания, които също произтичат от неестествените човешки желания. Често най-красивите неща в живота произвеждат страдания. Запример, любовта, със своето голямо изобилие, произвежда ред страдания. Като види това голямо изобилие, човек започва да граби, за да се осигури. Той вижда, че не може да запази любовта за дълго време, затова гледа да се възползва от присъствието ѝ. Любовта дава свобода на човека, да яде, колкото може, да взима, колкото иска. Който не е готов за това изобилие, той се натъква на големи противоречия и страдания. Който иска изведнъж да придобие много неща, да стане добър, учен, богат, силен, свет човек, той има някаква користолюбива мисъл. Той иска да се представи пред хората, че е постигнал много нещо. След това ще започне да разправя, че е прекарал цели 20 години в пустинята в пост и молитва. Това е тщеславие. Не е нужно човек да разправя на хората, как е станал свет.

Колкото да се говори за святост и чистота, хората още не са дошли до това положение. Те проповядват истината, но сами се съмняват, вследствие на което се натъкват на противоречия. Те казват: Чудно нещо, едно време молитвата ни се чуваше, но днес не се чува. Едно време иммахме всичко в изобилие, а днес и хляб нямаме даже. Съвременните хора вярват в Бога, но въпреки това по цели дни и часове седят пред фурните, чакат да получат хляб. Те благодарят на фурнаджиите, че имат грижа за тях. Тези хора не могат сами да си приготвят хляб, а

минават за учени, за светии, за праведни. Не говорете за вашата ученост и светост. От вас има много по-учени и по-свети хора. Ако отидете на небето, с вашата ученост и светост нищо не можете да направите. За да ви покажат, колко сте учени и свети, веднага ви изпращат на земята да помагате на грешни хора, да ги учите, да им покажете пътя към светлината. От това, което можете да направите за тях, ще се определи вашата ученост и светост. Ако нищо не можете да постигнете, ще кажете, че тия хора са големи грешници, не възприемат нищо. - Това е тяхна работа. - Много се измъчих с тях. - Това е твоя работа. Докато намираш, че хората са големи грешници, че си пострадал за тях, Господ не ти обръща внимание. Кажеш ли, че ти си направил за тия хора, каквото си могъл, а останалата работа е Божия, целият невидим свят ще се спре пред тебе и ще ти помогне. Те се радват, че срещат човек, който работи в съгласие с Бога.

И тъй, за да не губят равновесието си, съвременните хора трябва да съпоставят нещата. Това не значи още, че те абсолютно ще запазят равновесието си, но поне ще могат, като го нарушат, отново да го възстановят. Докато е в параход, човек неизбежно ще се клатушка на една и на друга страна, ще страда, ще се разочарова и т.н. Дългият път, който човек извървява, е свързан с големи изненади, с големи изпитания. За човека е важно да придобие вътрешно равновесие в себе си. Само любовта, мъдростта и истината могат да му дадат това равновесие. Те са единствените фарове, които определят посоката на неговото движение в тъмни и бурни нощи. Дойде ли до любовта, човек трябва да я постави на мястото ѝ. - Ама докато дойдем до любовта, гладни ще умрем. - Това е ваша работа. По този начин ще опитате, какво значи да умре

човек гладен. Кое е по-добре: гладен ли да умре човек, или сит? И двете положения са добри. Ако човек умре гладен, за нищо няма да го държат отговорен, защото не е направил никакви дългове. Ако умре сит, кредиторите му ще го теглят, ще искат да плати дълговете си. Щом дължи, според закона на кармата, той трябва повторно да слезе на земята, да плати дълговете си. Да повтаря човек нещата, това още не значи, че той е разрешил въпросите си. Повторението не урежда работите.

И тъй, като е дошъл на земята, човек трябва да се домогне до великата наука на любовта. Да се домогне до тази наука, това значи, да я изучава в нейното последователно развиване, в проява на силите, които се крият в нея. Става ли въпрос за приложението ѝ, тя може да се приложи със своето максимално и минимално проявление. Тя действа в мислите, в чувствата и в постъпките на човека, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието му.

Пилат казва: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна“. От това гледище мнозина казват: Имаме право да живеем както разбираме и както желаем. - Кога хората не са живели, както разбират и както искат? Не е въпрос за свободата на човека. Всеки е свободен да живее според разбиранията си. Важно е, обаче, така да живее, че да придобие нещо ценно. Искат ли да придобие нещо ценно, човек трябва да се откаже от дребнавостите на живота. Трябва ли да разисквате върху въпроса, от двама учени, лекар и свещеник, кой е по-учен, по-способен или по-духовен? Ученият се познава по работата си; способният лекар - по изкуството си да лекува; добрият свещеник - по начина на живота си. Човек трябва да знае, как да живее, как да работи, как да се моли, какви думи да

говори. Има думи, силата на които може да тласне света напред. От човека се изисква умение, правилно да ги произнася. Достатъчно е една от тия думи да се произнесе правилно, за да се освободи човек от нещастията и противоречията в живота си. Една такава дума е в състояние да подигне човека до небето. Каква по-силна дума искате от думата „Господ“? Ако при най-тежките моменти на изпитания, човек се обърне към милостта Божия за помощ, той ще разбере, какво значи, да бъдеш свързан с Бога. При това положение трябва ли да се питате, защо светът е създаден по този начин. Който е създал света, Той е предвидил всичко.

Днес всички се запитват, коя е причината, задето човек непрекъснато губи своя вътрешен мир. Много причини има в живота на човека, които го спъват. Не е важно, какви и кои са причините за това; важно е, как да преодолее тия спънки. За да се справи с препятствията си, човек трябва да се обърне към себе си, към силите, вложени в неговия организъм. В ума, в сърцето, в душата на човека се крият сили, заложи, чрез които той може да се справи с всички противоречия. Те представят несметни богатства за него, но ако разумно се използват. Като изучава своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, човек разкрива богатствата, които са вложени в тях, и се учи. Какво представя сърцето? - Сбор от разумни същества. - Що е душата? - Божественото начало. - Що е духът? - Проявеният Дух в света. След всички тия богатства, трябва ли човек да се занимава с дребнавости в живота, които непрестанно го спъват?

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна.“ Всеки човек може да каже същото, но той трябва да прилага онази власт, която му е дадена отгоре. Обиди ли

те някой, не бързай да се саморазправяш, но запитай Христа, т.е. Божественото в себе си, как да постъпиш. Ще ти се отговори: Постъпи, според властта, която ти е дадена отгоре. Не приложиш ли тази власт, един ден и тебе ще съдят. Ще дойде ден, когато Пилат ще бъде изправен на съд пред Христа. И Христос може да му каже, както едно време Пилат Му е казал, но любовта никога не отмъщава. Христос ще му каже: „Имам власт да те разпна, но имам власт и да те пусна“. Аз ще постъпя според властта, която ми е дадена отгоре. Бъди свободен! Пилат ще се освободи от позорния стълб, но от любовта, от Христовото учение няма да се освободи. Докато не приеме любовта дълбоко в себе си, човек е изложен на постоянни разочарования, независимо от това, дали е богат или беден, учен или прост, млад или стар. Кой баща, или коя майка не са се разочаровали от синовете и дъщерите си? Кой учен не се е разочаровал от работата си? Това не значи, че женитбата е лошо нещо. Нито женитбата е лошо нещо, нито науката. Всичко, което става в живота, е добро, но има нещо, което човек още не разбира, вследствие на което преживява големи разочарования.

Сега ние желаем да ви поставим на правия път. За тази цел, казвам: Забравете миналото си и започнете да работите оттам, дето сте стигнали. Голяма част от човечеството са дошли до положението на Пилата, но за да не направят същата грешка, те трябва да дадат място на Христа в себе си, да приемат Неговата светлина. Пилат не може ли да приложи към Христа властта, която му е дадена от Бога? Той може да направи всичко, за да не осъди Христа. Ще възразите, че ако Христос не беше разпнат, човечеството не би могло да се спаси. Това беше един от начините за спасяване на човечеството, и то най-

слабият. Хиляди начини има, чрез които Бог може да спаси света. Ще кажете, че Пилат е бил лош човек, затова осъдил Христа на смърт. Много пилатовци има и днес в света. Колко хора, колко семейства са изпъдени от къщите си, благодарение на правото на собствениците на тия къщи. Без да мислят много, тия собственици влизат в правата си и пъдят навън, всред зима, бедни и нещастни хора. Щом има право и власт, човек може да я приложи, но от отговорността на делата си няма да се освободи. Човек носи отговорност за всяка своя постъпка. Отговорността носи страдания за човека, а страданията турят отпечатък - бръчките на лицето. Те говорят за сухота на сърцето, за безлюбие. Щом любовта напусне човека, старостта го посещава. Дето е старостта, там е безлюбието; дето е младостта, там е животът. Когато безсилието обхване човека, животът го напуска. Мъдростта изключва глупостта. Истината изключва лъжата и насилието. Любовта изключва безлюбието и разрешава всички въпроси в живота.

Като говорим за любовта, ние имаме пред вид всички нейни прояви: към личността на човека, към семейството, към обществото, към народа и към цялото човечество. Велико нещо е любовта! Няма човек в света, който да не се поддава на любовта. Обикнете ли някого, колкото и да е индиферентен към вас, в края на краищата, все ще ви обърне внимание. Можете ли да поставите едно тяло на 20000 градуса топлина и да не го стоплите? - Невъзможно е. Каквато твърдост да притежава, в края на краищата, това тяло не само че ще се стопи, но и на пара ще се превърне. Какво ще стане с човека, ако го поставят не на 20000 градуса топлина, но на 35 милиона градуса? Той ще се запали от всички страни и ще тръгне по света да

търси лицето, което го е обикнало. - Не е ли детинско това нещо? - Не е детинско. Детинска любов не съществува. Любовта е любов, но проявите ѝ са много. Каквито да са проявите ѝ, любовта е в състояние да утешава, да възкресява, да подига падналия, страдащия, слабия. Любовта посещава човека в момента, когато е сам, от всички изоставен и забравен. Когато мисли, че всичко с него е свършено, тогава, именно, човек ще чуе тихия глас на Великия, Който започва да му говори за ново, за светло бъдеще. От мъртъв, той възкръсва, излиза от студената обвивка на безлюбието и влиза в любовта, носителка на живота. Дойде ли до този момент, човек става гениален, започва да твори в областта на музиката, художеството, изкуството, науката и т.н. - Да вярваме ли в това нещо? - Това е ваша работа. - Право ли говориш? - Това е моя работа.

*17-та беседа от Учителя, държана на 22 декември, 1929 г.
София - Изгрев*

АЗ ЖИВЕЯ, И ВИЕ ЩЕ ЖИВЕЕТЕ

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ (Иоана 14:15)

Да се живее, в това седи великият смисъл на нещата. Да се живее, това е велико изкуство. Така разказват всички поети, учени и философи. Всички хора се стремят към живота. Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Понеже майката живее, и детето ще живее. Ако майката умре, и детето ще умре. Някои казват, че детето може да живее и без майка си. Това е твърдение, но доколко е вярно, то е въпрос. Има твърдения, които в основата си не са верни и не се допускат. Ако майката е умряла, и детето щеше да умре. Понеже майката живее, и детето ще живее. Докато въздухът съществува, и ние живеем. Щом въздухът престане да съществува, и ние ще умрем. Без въздух човек не може да живее. Понеже водата съществува, и човек живее. Изчезне ли водата, и човек умира. И обратното е вярно. Водата и въздухът съществуват, защото човек живее. Умре ли човек, въздухът и водата ще престанат да съществуват. Същото може да се каже и за хляба. Хлябът е резултат на това, че човек живее. Какво нещо е резултатът? И детето може да каже, че 25 е резултат на произведението от числото пет,

умножено само на себе си. Дойдете ли до съдържанието, до същината на числото 25, и учените, и философите не могат да кажат нещо положително. Числото 25 може да вземе участие навсякъде в живота. То е съставено от майката и голямата дъщеря, която е женена. Двойката е майката, а петорката - дъщерята.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Животът, към който всички се стремят, има свой външен и вътрешен смисъл, но не такъв, какъвто хората разбират. Ако се спрем върху смисъла и целта на живота, от гледището на обикновения човек, ние казваме, че животът няма никакъв смисъл, никаква цел. Животът има една вечна цел. Както да се определя смисълът и целта на живота, те ще останат всякога неопределени. Какво представя животът? Животът е това, което има цел, която никога не може да се определи. Животът е това, което има смисъл, който никога не може да се определи. Тези неща се говорят толкова лесно, както е лесно да се каже 5 на степен 10. На книга лесно се подига числото пет в десета степен, но за да го подигнете в живота си, вие трябва да минете през живота на един ангел. При това положение даже задачата ви едва ли ще бъде свършена наполовина. Лесно е да кажете за някой, че е десетостепенен чиновник, но в природата това степенуване не става лесно. Според разумната природа степенуването подразбира особена идея. Да живее човек, това не е еднократен процес. Реката живее дотогава, докато е свързана с извора. Щом връзката ѝ с извора се прекъсне, заедно с това и реката престава да живее. В този смисъл човешкият живот не може да се отдели от Божествения, както Божественият не може да се отдели от човешкия. Животът е един, непреривен процес. За човека е важно да живее, а как ще живее, това е друг въпрос.

Казвате, че някой човек е добър, благороден, красив. Къде е неговата доброта, къде е неговото благородство, това не ви интересува. Вие се интересувате от добротата и благородството му, а не от мястото на тия добродетели в него. Човек се интересува от светлината на свещта, а не от материала, от който е направена. Когато свещта изгори, светлината ѝ изчезва. Щом свещта не свети, тя не е свещ. Същото може да се каже и за човека. Човекът е човек, докато има живот в себе си. Щом животът го напусне, той престава да е човек. Значи, докато Божественото се проявява в човека, той минава за човек. Щом Божественото в човека изчезне, и връзката му с Бога се прекъсне, с това заедно той престава да живее и се връща в първоначалното си състояние. Какъв е бил човек първоначално, никой не знае.

Днес всички хора питат, какъв е бил светът първоначално? - Никакъв не е бил. - Тъмнина ли е било всичко? - Никаква тъмнина не е съществувала. - Ами светлина имало ли е? - И светлина не е имало. Ако кажем, че първоначално всичко е било тъмнина, разбираме, че някъде е имало светлина. Ако кажем, че всичко е било светлина, ще излезе, че някъде е имало тъмнина. Значи, първоначално, преди създаването на света, нито светлина е имало, нито тъмнина.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Всички хора са заинтересувани от живота, искат да живеят, вследствие на което искат да се осигурят: да бъдат здрави, да учат, да свършат училище, да заемат добри служби, да си купуват къщи, имоти и т.н. Кой човек, като е живял известно време на земята, е постигнал своите желания? Кой човек се е ползвал от обичта и почитта на своите близки до края на живота си? Ако десет души, които са го обичали и почитали,

умрат, кой ще го обича след тях? Какво ще остане от вас, като умрете и вие? Слушате някой да казва: Няма какво, ще се мре. Ако този човек е убеден, че ще умре, защо прави толкова големи усилия, за да постигне едно свое желание? Защо се мъчи толкова много? И смъртта има смисъл. Смъртта заставя човека да обикне живота. Като обикне живота, човек влиза в областта на вечните промени. Човек ще страда и ще се радва, ще пада и ще става, докато най-после обикне Онзи, Който му е дал живот. Смъртта ще заведе човека при живота, а животът - при Бога, при Вечния принцип. Смъртта подразбира вечни промени: разлюбваш едного, залюбваш другото. Когато младата мома иска да умре, това показва, че тя е разлюбила своя възлюбен и търси друг някой момък. Когато жената казва, че иска да умре, това подразбира, че е решила да напусне своя мъж, да се освободи от него, за да намери друг. Когато мъжът иска да умре, това подразбира, че той е решил да се освободи от жена си. Когато слугата иска да умре, това показва, че той има желание да напусне господаря си и да намери друг някой, по-добър от него.

Следователно, желае ли човек смъртта, това показва, че той иска да се освободи от страдания. Наистина, смъртта е освобождаване, но за кого? Смъртта освобождава праведния, но не и грешния. Когато умре, праведния се освобождава от всички противоречия и заблуждения в живота си. Мнозина казват, че без заблуждения и противоречия не може да се живее. Да се мисли така, то е все едно да се поддържа твърдението, че без ядене не може. Вярно е, че без ядене не може, но трябва точно да се определи, без какво ядене не може. Без хляб не може да се живее, но без кокошки, агънца и прасета може. Рече ли съвсем да се откаже от ядене, човек ще се намери в

положението на Настрадаин Ходжа, който всеки ден намалявал храната на магарето си, докато го отвикнал да яде. Обаче, в който ден магарето престанало да яде, и животът му се прекратил. Като знаете това, не се стремете да научите магарето си да не яде, защото ще го изгубите. Останете ли без магаре, вие ще се принудите сами да носите товара си.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Като живее, човек ще дойде до вътрешния смисъл на живота. Да разбере човек вътрешния смисъл на живота, това значи, да се свърже със закона на любовта. Наистина, само любовта може да осмисли живота. Само любовта може да направи човека силен, благороден, учен. В старо време човекът на любовта наричали „маг“, а днес го наричат княз, цар, божество. За онзи, който е придобил любовта, животът е лек. Който не е придобил любовта, той очаква на любовта на хората. Добре е да ви обичат, но праведните, а не грешните хора. Обичат ли ви грешните, това значи, да ви предадат своите слабости, от които с години не можете да се освободите. Когато грешникът ви обича, чрез любовта си той може да ви направи големи пакости. В такъв случай, за предпочитане е безлюбието на грешника, отколкото неговата любов. Когато грешникът не ви обича, вие сте затворени за него, и по този начин се освобождавате от слабостите му. Обича ли ви, вие се отваряте за него като охлюв и приемате слабостите му. Докато не се е калил, докато не е разбрал законите на живота, човек не трябва да се отваря. Обичайте хората, без да се свързвате с техните слабости. Помагайте на хората, без да се свързвате с тях. Преди да обичате някого, вие трябва да обичате Бога и заедно с Него да отидете до онзи, когото обичате. Ако жената на твоя ближен е нещастна, преди да си я обикнал,

ти трябва да я примириш с мъжа ѝ, да внесеш любовта помежду им. Успееш ли да направиш това, и те ще ти се радват, и ти ще им се радваш. Какво ще придобие един мъж или една жена, ако внесат раздор в едно семейство? Ако жената напусне мъжа си, или мъжът - жена си, това не е никакво разрешаване на въпросите. Като напусне мъжа си, жената ще търси друг мъж. Същото ще направи и мъжът. Ако се откаже от едно знание, от една теория, или от една религия, човек ще потърси други, по-нови. Слушате някой да казва, че новото учение, новите идеи разрешавали всички въпроси, всички отношения между хората. Отношенията между хората са отдавна определени. Първата Причина, която е изпратила човека на земята, е определила отношенията му към неговия ближен. Програмата, която човек трябва да изпълни на земята, е отдавна определена. Неговата задача не седи в това, да си съставя нова програма, но да изпълни онази, която е вече определена. Въпреки това, човек си създава своя програма и търси щастието си там, дето го няма. Каквото да прави човек, в края на краищата неговата програма се анулира. Може ли простият овчар да задоволи нуждите и изискванията на царската дъщеря? Овчарят може да ѝ говори за природата, за своя естествен живот и да я задоволи за дең-два. На третия ден, обаче, тя ще започне да въздиша в овчарската колиба и да мисли, по какъв начин да се върне в двореца на своя баща.

Царската дъщеря символизира душата на човека, която е живяла в двореца на своя Велик Баща, дето всичките ѝ нужди били задоволявани. Тя е слязла на земята, да живее в овчарска колиба, да се учи. Какво може да даде светът на хората? - Е, ще живеем поне като хората, ще ядем, ще пием, ще се веселим. Не, това не е живот.

Човек трябва да води съзнателен, разумен живот, да се освободи от недоволството. Недоволството е проказа за човешкото съзнание. Влезе ли недоволството в съзнанието на човека, той престава да разбира правилно нещата. Каквото да говорят на недоволния, каквото да му дават, той все протестира, нищо не може да го задоволи. Недоволният има особена философия, особени разбирания за живота. Той седи и мечтае за царската дъщеря. За да живее с царската дъщеря, човек трябва да има нейните разбирания. За да се разбират двама души, между мислите и чувствата им трябва да има известно съответствие. За да могат да живеят двама души в хармония, те трябва да са готови да се жертват един за друг. Не е ли готов човек да се жертва за възвишеното в света, той не е в състояние да се освободи от мъчнотиите в живота. Ще кажете, че всички хора са се жертвали, познават закона на жертвата. Кога са се жертвали? Когато са се влюбвали. Наистина, когато мома и момък се влюбят, те отправят един към друг особени, крадливи погледи, които представят някакви инжекции. Инжекциите на един от двамата излизат по-силни, вследствие на което момата или момъкът заболява. Ако момъкът заболяе, момата се заема да го лекува. Като го излекува, тя иска да ѝ даде голямо възнаграждение. Като се види в несъстоятелност да плати такава голяма сума, той започва да мисли, как да избяга, да се освободи от нея. Момата се сърди, недоволна е от него, говори за голямата жертва, която е направила. И той разправя за жертвата, която е направил за нея. Всъщност, нито момата се е жертвала за момъка, нито момъкът за момата. Жертва, която води към разлюбване, към недоверие между хората, не е истинска жертва.

Христос казва: „Това е Живот Вечен да позная Тебе

Единнаго Истиннаго Бога“. Днес хората страдат, разочароват се, разлюбват се, защото не се познават. В познаването на нещата има нещо специфично, което определя силата на човека. Специфичното се заключава в любовта и във вярата на човека. Любовта и вярата правят човека силен. Аз не говоря за обикновената човешка любов и вяра, но за онази любов, която внася живот в човека, и за онази вяра, която не се разколебава при никакви условия.

Какво представя любовта? Любовта е сила, която нито ограничава, нито се ограничава. Ако хората биха се научили да не се месят в любовта на окръжаващите, досега светът би се оправил. Няма сила в света, която би могла да се противопостави на любовта. Като не разбират любовта, хората се страхуват от нея, и едни-други се съветват, да не се влюбват, да не би да се разлюбят скоро и да страдат. Дето има влюбване и разлюбване, там никаква любов не съществува. Ние наричаме това нещо „игра на любов“. Двама актьори, мома и момък се влюбват, излизат на сцената, да покажат пред хората своята любов. В истинската любов няма влюбване и разлюбване. Там гори вечен, неугасим огън, запален от Божествения Дух. Този огън никога не изгасва. Който мисли, че може да изгаси огъня на Божествената любов, той не знае, какво всъщност представя любовта. Посети ли любовта човека, той трябва или да бяга от нея, или да ѝ се подчини. Обаче, бягането не разрешава въпросите. Дойде ли любовта при вас, вие трябва да ѝ се подчините - нищо повече.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. - Защо живее Христос? - Защото обича Отца си. Следователно, като обичате Отца си, и вие ще живеете. Христос е пазил своята вътрешна връзка с Бога, вследствие на което имал вечен

живот. Влезе ли любовта в човека, от бездарен тя го прави даровит, от ленив - прилежен. Любовта внася велик импулс в човека. Любовта осмисля живота. Това са опитности, през които са минавали и минават всички хора. Любовта е посещавала много пъти човека, но той всякога я изпускал. За оправдание, човек казва, че е изгубил любовта си, понеже е бил прост, невежа. От друга страна, същият човек казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Кое от двете е вярно: че е прост човек, или че е създаден по образ и подобие Божие? Ако наистина човек е създаден по образ и подобие Божие, как е възможно да не е познал любовта, т.е. образа на своя Създател? Ако някога, по неизвестни причини, човек е изгубил любовта, днес той не трябва да се оправдава с простотата и с невежеството си, но да се обърне към Христа и да поеме онзи път, от който някога се е отклонил.

Днес всички хора са недоволни, търсят нещо, което да ги задоволи. Недоволството предизвиква преждевременна старост. По какво познавате старостта? По бръчките на кожата. Бръчките са признак на сухота в организма. За да се подмлади, човек трябва да внесе в организма си от онази първична вода, която е носителка на живота. Достатъчно е да се направи само една инжекция от първичната вода в кръвта на стария дядо и на старата баба, за да ги видите вече превърнати в млад момък и млада мома, които се разговарят помежду си за любовта. Да се мисли, че старият не може да люби, е толкова вярно, колкото и твърдението, че той не се нуждае от храна. Да не люби, това е неестествено и временно състояние на стария. Естествено е състоянието на човека да люби, независимо от това, дали е стар или млад. Колкото е необходимо за човека да яде, толкова е необходимо и да люби. Грехът на

човека не се заключава в яденето и обличането му, но в непознаване на любовта. Човек трябва да признава любовта и да я прилага на време и на място. Който се е запалил от огъня на любовта, той е в състояние да запали всеки, който се докосне до него. Като не разбират проявите на любовта, хората ѝ приписват неестествени качества. Те казват, че някой не могъл да спи от любов. Това не е вярно. Който люби, той спи, почива, яде, говори, живее добре. Като не разбират любовта, хората ѝ приписват ред патологически прояви. Патологията е наука за болните хора, а не за здравите. Любовта е за здравите. Задачата на човека е да освободи любовта си от тези патологически прояви, останали от вековете, и да я приложи в нейния естествен вид. Задачата на човека е да освободи и религията, и науката от техните неестествени положения, да ги види в онази чистота, в каквата са се родили за пръв път в човешкия ум и в човешкото сърце.

Следователно, една от задачите на новото учение е да изнесе любовта в тази форма, в каквата е поставена в свръхсъзнанието на човека. Да познае човек любовта, която действа в свръхсъзнанието, това значи, да познава Божествения живот. Този живот наричаме изгрев на слънцето. Да познава човек любовта на самосъзнанието, това подразбира духовния живот, когато слънцето е в своя зенит. И най-после, да познава човек любовта на съзнанието, това значи влизането му във физическия живот, когато слънцето се намира в своя залез. Стане ли сутрин, човек трябва да хване началото на Божествения ден, наречен свещен момент на любовта. Този момент е наречен пръв лъч на любовта. Този момент се среща и на обяд, когато слънцето е в своя зенит, и вечер, при залеза на слънцето. Изгуби ли човек този момент, всичките му работи

се развалят. Без Божественото животът на човека представя празна воденица, която дига шум, но никаква работа не върши. Обаче, животът на всеки човек, който е намерил Божественото, е пълен. На такъв човек може да се вярва. Вярвайте на всеки човек, който е намерил свещения момент на любовта в изгряващото, в обедното и в залазващото слънце. Този човек е намерил истината.

Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Не е достатъчно човек само да живее, но той трябва да живее като Христа. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Христос живее в закона на любовта, и според този закон дава всичко в жертва. Щом е така, и хората трябва да дадат всичко в жертва, да се самоотрекат. Самоотричането е неизбежен закон. Човек трябва да се отрече от всичко старо в себе си: от своето старо знание, от своето старо разбиране на живота. Не се ли отрече от старото, той не може да се домогне до Божественото. Докато живеят, докато се хранят и лекуват по стар начин, хората ще останат на една и съща степен на развитие. Няма защо да се проповядва на хората, как да живеят, как да се хранят и обличат. Дайте им светлина, чист въздух, чиста вода и доброкачествена храна и не се безпокойте. В чистия въздух, в чистата вода и храна те сами ще намерят Бога. Какво повече им е нужно? Каква по-велика молитва е нужна на човека от тия четири елемента? Като ги приеме в себе си, той е готов вече да се моли. Обаче, човек може да се моли, само когато в него присъства Великия Божи Дух, Който познава законите и дава светлина и сила на човека да ги прилага. При това положение молитвата на всеки човек се приема. Значи, когато Духът присъства в човека, ние казваме, че той е пещ, в която гори свещеният огън на любовта. Отсъства ли

Духът в човека, той е пещ, в която свещеният огън на любовта не гори. - Защо този огън не гори? - Има нещо неправилно: или в пещта има някакъв недостатък, или въглицата не са доброкачествени, или пък съвсем отсъстват. Дето свещеният огън гори, там е любовта. Изгасне ли той, и любовта изчезва. Какво представя човек без любовта? Да любиш, значи да живееш. Щом не любиш, ти си лишен от живота, от Божествения принцип, който работи във всеки човек. Щом изгуби любовта, човек започва да я търси там, дето не съществува. Като не я намери, той започва да отпада духом, докато един ден се види остарял, измъчен, без никаква светла мисъл за живот. Време е човек да се върне към първичната любов, към първичното верую, което е било достояние на всички вярващи, на всички чисти хора по ум и сърце.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Христос и до днес още живее и ще продължава да живее за вечни времена. Христос ще носи любовта в света и ще помага на хората, докато и те я възприемат и могат взаимно да си помагат. Това значи, да придобие човек Божественото. Щом Божественото се оттегли от него, той става обикновен човек. Като обикновен, той прилича на всички хора. Когато казваме, че всички хора си приличат, имаме пред вид човешкото естество в човека, а не Божественото. Когато плаче, страда и се мъчи, причината за това е човешкото. Божественото никога не страда и не плаче. Когато Христос заплака, това беше изявление на човешкото в Него. При това, Христос не плака за себе си, а за евреите, както и за цялото човечество, които сами затвориха пътя си към духовния свят.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. С други думи казано: Понеже аз любя, и вие ще любите. Любовта е

предмет, който и мъдреците в древността са изучавали, но и днес още я изучават. Като изучава любовта, човек дохожда до тънко различаване на нейните прояви. Той различава проявите на любовта в обикновения човек от тия на високо напредналия по ум и сърце. Това различие се вижда в погледа, в усмивката, във всички движения. Всяка мисъл, която минава през човешките очи, храни самите очи. Колкото по-възвишени мисли минават през човешката глава, толкова по-фина храна представят те за човека. Затова е казано в Писанието, че не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от Бога. Силата на човека седи в неговата мисъл. Мисълта храни човека така, както и хлябът. Ако мислите на човека не са здравословни, колкото да се храни физически, той пак ще линее. Който живее по законите на любовта, на вярата и на надеждата, той и със сухи корички хляб може да бъде здрав и весел. Днес малко хора могат да повярват, че мисълта храни човека. Словото Божие е живият хляб, за който Христос е говорил. Той представя сгъстена Божествена енергия. Житното зърно е едно от възлюбените деца на ангелите. Които не разбират значението на житното зърно, гледат на него като на обикновено нещо. Те не подозират даже, каква жертва прави житното зърно за човечеството. Когато хората го дъвчат, то казва: Радвам се, че ме дъвчете и мога да ви дам нещо от себе си. При това, колкото повече ме дъвчете, толкова повече давам.

Когато се говори за любовта, хората трябва да знаят, че разликата между Божествената и човешката любов е такава, каквата между старите и нови дрехи. Не е все едно да облече човек стари или нови дрехи. За да се облече с нови дрехи, той първо трябва да се окъпе, да тури чиста риза. След това ще облече новите си дрехи. Само новият

човек може да живее в Божествената любов. Които не разбират тази любов, искат да примирят новото със старото. Това е невъзможно. Невъзможно е човек да облече нови дрехи върху старите. Той трябва да съблече старите си дрехи и тогава да облече новите. Дали човек е влязъл в новия живот, или още е в стария, това е въпрос на съзнанието. Външността не определя нещата. Старият и младият човек се отличават по своята мисъл, а не по външна форма. Някой човек външно е стар, а по мисли и чувства е млад. И обратно: някой външно е млад, а по мисли и чувства е стар. Младият и старият могат да се разбират, когато мислят еднакво. Младият говори на стария за наука, за изкуства, а старият, макар и неучен, слуша с внимание и одобрява всичко, към което младият се стреми. Ако младият не се интересува от мисълта на стария и намира, че не заслужава да го слуша, той е преждевременно остарял. Той се е втвърдил в своите разбирания. Мъчно се възпитава такъв човек. Истински млад е онзи, който е готов всеки ден да прибавя по нещо ново към своята вяра, към своето знание, към своите убеждения. Ако човек остане със същата вяра, със същите знания и убеждения, каквито са имали неговите деди и прадеди, какъв смисъл има тогава знанието, науката, религията? Ще каже човек, че живее добре, че има правилни разбирания за живота. Човек може да живее добре, но има по-добър живот и от неговия. Той може добре да разбира живота, но има по-добри разбирания и от неговите.

Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Който иска да живее, той трябва да работи съзнателно върху себе си. Ще кажете, че съдбата ви е определена, и човек, колкото да работи, не може да я измени. Има една съдба определена, наречена първична съдба, но има една

съдба, която човек всеки ден пише. Както живее, така пише. Той сам пише съдбата си. От човека зависи да си напише добра или лоша съдба. За това е даден ум на човека, да мисли, да не се хвърля безогледно в една или друга посока. Като мисли, той пак няма да бъде щастлив, но поне ще се освободи от ненужните страдания. На земята щастие няма. На земята има само учение. Ако срещнете някои щастливи хора, ще знаете, че те са изпреварили времето си. Те са дошли с някаква особена мисия. Те могат да живеят само в разсадниците на живота. Искате ли да станете силни хора, вие трябва да превъзмогнете условията, в които живеете.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“. Да живееш, това е най-голямото благо за тебе. Да живееш, това значи, да съзнаваш, че Бог, ангелите, добрите хора в света са тил за тебе. Някой казва, че живее, а в същото време не вярва в Бога, в ангелите, в добрите хора. Той ходи натук-натам, лута се, няма никаква опора в живота си. Какъв вярващ е той? В това отношение, всеки банкер има по-голяма вяра от мнозина вярващи. Нуждае ли се от пари, той вярва, че като изпрати един чек до някоя банка, веднага ще получи известна сума. - Защо вярва той? - Защото е вложил нещо в тази банка. Вярващият се моли на Бога да му помогне материално, но не вярва, че ще получи отговор на молитвата си. - Защо? - Защото нищо не е вложил в Божествената банка. Ако е вложил нещо, ще получи отговор на молитвата си. На всеки човек се дава съответно на това, което е вложил в Божествените банки, или в банките на природата. Може ли да очаква човек нещо, ако нищо не е вложил? За да очаква, човек трябва да е вложил нещо. Затова, именно, Христос казва: „Събирайте съкровищата си за небето, дето нито молец ги напада,

нито ръжда ги разяжда“. Човек все трябва да даде нещо от себе си, за да дойде до положителното знание на живота. Малцина постигат това знание. Причината, поради която мнозина не успяват в това знание, се дължи на факта, че те искат да се осигурят чрез него, да живеят добре. Те не успяват още и поради това, че правят разлика между един и друг живот. Животът, обаче, е един и непреривен. Всеки живее един или друг живот, според степента на своето развитие. Ако един ангел слезе от небето, той ще живее с радост. Земният живот ще бъде за него красиво развлечение. Същия живот е мъчение за обикновения човек. Радвайте се, когато разумни, светли същества слизат на земята и се обличат в човешка форма. По този начин между тия същества и обикновените хора става такава обмяна, каквато между капиталите на различните държави. Държавите не трябва да очакват само на взаимната обмяна на капиталите си, но те трябва да обърнат погледа си и към възвишения, разумен свят да получат техните капитали. Оттам те ще получат капитали във вид на плодородие, на жито и на различни зърнени храни. Ще кажете, че и плодородието е добро, но още по-добре е човек да разполага със някакви капитали, вложени в банките. Добре е да има човек капитали, но да не ги заравя в земята, че да не знае, къде ги е турил.

В турско време, един българин имал голямо богатство, все злато, което искал да скрие някъде в земята, да не го вземат турците. Един ден той го заровил в земята и се върнал у дома си спокоен, че никой не може да му го вземе. Понеже не посещавал често това място, той забравил, къде заровил парите си. Наистина, той ги скрил от турците, но и от себе си ги скрил. Така останали парите в земята, и той заминал за другия свят без тях. Никой не могъл да се

възползва от неговото богатство. Какво богатство е това, което с години лежи в земята, без да може някой да се ползва от него?

Какво е важно за всеки човек? От какво се интересува човек? От живота. Днес пушам един лист, на който може да се подпише всеки, който желае да стане акционер на голямата природна банка. Който иска да участва в тази банка, той трябва да вложи известна сума. Срещу тази сума ще му се дадат известно количество акции. Един ден той ще си получи от банката част, съответна на това, което е вложил. Природната банка предлага на всеки свой член три акции: първата акция струва десет лева, втората - сто, а третата - хиляда. Следователно, който иска да участва в богатата на природната банка, той трябва да внесе всичко 1110 лева.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете“.

18-та беседа от Учителя, държана на 29 декември, 1929 г.
София - Изгрев

ОТ СЪРЦЕТО

„Защото от сърцето излизат помисли лукави.“ (Матей 15:19)

Разликата между разумния и неразумния живот се заключава в последователността на нещата. Разумност съществува там, дето има последователност. Дето няма последователност, никаква разумност не съществува. Слушате ли някой човек днес да говори едно, а утре - друго, той не е разумен. В неговата мисъл няма последователност. От такъв човек нищо не може да се очаква. Разумен човек е онзи, в мислите, в чувствата и в действията на когото има пълна последователност. Това е закон, който има отношение към целокупния живот. Прочетете книгата на някой учен, поет, писател или философ и вижте, има ли последователност в техните мисли. Ако има последователност, вие смело можете да кажете, че това са разумни хора. Във всички светове - физически, духовен и умствен, разумността се отличава с последователност. Тъй щото, дето има последователност, там има и музика, и изкуство, и култура, в широк смисъл на думата. Без последователност никакво възпитание не съществува. Как ще възпитате детето, ако не спазвате известна последователност в храната? Храната и начинът

на храненето представят основа на човешкия живот. За да бъде къщата устойчива, преди всичко основата ѝ трябва да бъде здрава. Материалът на основата ѝ трябва да бъде здрав, но същевременно и сцеплението между съставните части на материала трябва да бъде силно. Значи, и при градежа на къщите трябва да се спазва известна последователност.

„От сърцето излизат помисли лукави“. Съвременните учени, общественици и възпитатели говорят за възпитание на младото поколение, за подобряване на човечеството. Те се стремят да развиват интелигентност в децата, да турят ред и порядък в живота. Ако за всичко това трябва отсега нататък да се работи, светът е фалирал. Интелигентност, вяра, ред съществува в света. Време е човек да отправи погледа си към положителната наука, която ще му покаже, какво трябва да обработва в себе си, как да го обработва и къде да го складира, както търговецът складира стоката си. Човек не може да изработи повече отколкото е материалът, който му е даден. Той не може да продаде повече от това, което е обработил. Най-после и печалбата му ще зависи от качеството на това, което е продал. Ще кажете, че търговците могат да лъжат клиентите си, като им продават стоката си по-скъпо, отколкото струва. И това е възможно, но и в лъжата има предел. Всеки човек може да бъде лъган най-много три пъти в живота си. В какво се заключава лъжата? Лъжата се заключава в изнасяне на фактите в такава форма, с такава съдържание и с такъв смисъл, каквито в действителност не са. Лъжата прониква и в религиозния, и в обществения, и в семейния живот на хората. Ние казваме: Право верую е онова, което има отношение към разумния живот на човека.

Съвременните хора са дошли до положение да изучават живота като изкуство. В изкуството да живее, човек трябва да расте и да се развива, а същевременно да изучава законите на своето растене и развиване. Не познава ли тия закони, той ще бъде изложен на постепенно разрушаване, без да може сам да си помогне. Човек може да се разрушава и физически, и духовно. Разруши ли се тялото на човека, с него заедно се руши и психиката му. Казват за някого, че е отпаднал в убежденията си. Това не значи, че е изменил убежденията си, но ги е ограничил, не е дал възможност да се разширят. Може ли да измени човек понятието си за светлината? Ако не работи, ако съзнателно не възприема светлината в себе си, човек остава с ограничени разбирания за нея. Самата светлина и отношенията ѝ към съществата не се изменят. Същото може да се каже и за любовта. Каквато е била любовта преди хиляди години, такава е и днес. Когато говорим за различни видове любов, това се дължи на хората. Те не възприемат и не прилагат любовта еднакво, вследствие на което и проявите ѝ са различни. Ако през една леща съберете слънчевите лъчи и ги насочите към някой предмет, вие можете да ги запалите. Същата пакост можете да направите и с любовта. Като знаете това, оставете светлината и любовта да се проявяват в естествения си вид, без никакво външно насилие от ваша страна.

Животът на сегашните хора е пълен с аномалии, защото те искат да станат учени, да заповядват на природата, да станат нейни господари. В древността хората са имали желание да омагьосват, да си служат с различни магии. Сегашните хора пък искат да бъдат учени, всесилни, да правят, каквото желаят. Нито едните, нито другите са успели в своите желания. - Защо? - Защото само разумният

може да прави, каквото иска. В своите желания и стремежи той се съобразява с великите закони на природата. Той никога не изнасилва природните закони. Всеки човек, който се противопоставя на природните закони, сам се е разрушил. Той не е разумен човек. Който се е опитал да се противопостави на природата, той е получил такъв урок, който с векове не може да забрави. Дали той е учен, светия или обикновен човек, природата няма да му прости. Колкото по-високо стои човек в развитието си, толкова по-голяма е неговата отговорност. Той носи последствията на всяко нарушаване на природните закони. На обикновения, малко учен човек, се прощават правописните грешки, но на писателя, на учения и на поета не се прощават. Праведният, като направи една морална погрешка, веднага я изправя. Той не се извинява нито с условията, нито с незнание. Щом сгреша, веднага изправя погрешката си. Не я ли изправи, природата го глобява. Глобата седи в това, да подигне всички ония, за падането на които той е станал причина. Този закон се отнася до всички хора. Каквато загуба сте причинили на хората, рано или късно, вие трябва да я платите. Индусите наричат този закон „карма“. Други го наричат „съдба“.

Днес всички хора се запитват, съществува ли карма, съществува ли съдба в света. Какъв отговор ще дадат, това не е важно. Важно е, че те се намират пред закон на „причини и последствия“ и го изпитват на собствения си гръб. Съществува една последователност в света. Внесе ли известно нарушение в този закон, човек неизбежно носи последствията на това нарушаване. Като живее, човек трябва да спазва закона на последователността и в трите свята. На физическия свят, той трябва да знае как да се храни, как да диша, как да пие вода и как да възприема

светлината. Той трябва да има добре организирано физическо тяло. Влезе ли в духовния свят, той трябва да има добре организирано астрално тяло. За умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло. Който е развил и трите си тела, той може да се нарече разумен човек. Той може да спазва закона на последователността. Колкото е важно физическото тяло на човека, толкова са важни астралното и умственото му тела.

Сега, като говоря за разумен и неразумен човек, това не значи, че неразумният е лош човек. Според мене, лош човек е онзи, който, за направеното му добро, отговаря със зло. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един богат човек отишъл на една голяма, пълноводна река да се къпе. По едно време той загазил в един водовъртеж и започнал да се дави. В този момент край реката минавал един беден пътник. Като видял давящия се, той веднага се спуснал към него и го извадил от водата. Едва се окопитил от положението си, богатият погледнал към пътника и познал в лицето му един от своите длъжници. Вместо да благодари на пътника, който го спасил от удавяне, богатият се приближил до него, хванал го за яката и му казал: Хайде сега в участъка. Ти ми дължиш 30000 лева. От дълго време те търсех и едва днес те намерих. Докато не дадеш обещание, че ще платиш дълга си, няма да те пусна. Бедният се подчинил на положението. Той прекарал няколко дена в затвора, дето трябвало да обещае, че ще употреби всички усилия да плати дълга си. Наистина, с големи усилия и мъки той изплатил дълга си и се освободил от богатия. От всичко, което преживял, бедният дошъл до философското заключение: „Направи добро, за да намериш зло“. Оттам

насетне тия думи се употребяват като поговорка от българите. Значи, предполага се този пътник да е бил българин. Какво мнение може да си състави човек за богатия? За богатия може да се каже само това, че е бил лош човек. Да ти направят добро като те спасят от смърт, и след това да отговориш със зло, това значи лош човек. Да простиш дълга на онзи, който те е спасил от смърт, това е най-малкото добро, което можеш да направиш. Как мислите, бедният пътник взел ли е поука от този случай? Колкото пъти му се случвало да спасява свой кредитор от смърт, той предварително го питал, готов ли е да прости дълга му. Ако кредиторът обещавал, че ще прости дълга му, само тогава той му се притичал на помощ.

Днес по-голяма част от хората си служат с два морала. Когато са свободни, когато работите им вървят добре, когато са силни, те прилагат онзи морал, който има предвид само техните интереси. Щом се намерят на тясно, те прилагат общия морал, който засяга интересите на двете страни. Рядко ще срещнете човек, който за голямото добро, което сте му направили, да ви отговори със зло. Историята помни само един подобен случай. Това е случаят с Христа. Така постъпиха евреите с Христа. Христос, Който създаде еврейския народ, Който го освободи от робството, беше разпнат на кръста от тях. При това, Христос нищо не им дължеше.

Христос казва: „От сърцето излизат помисли лукави“. Защо съществува злото в света, това е въпрос, който и досега не е разрешен и няма да се разреши. Докато човек живее в разрез с Божиите закони, с разумните закони на природата, той всякога ще се натъква на злото. Докато човек се опитва да коригира законите и порядъка на великата природа, злото винаги ще се промъква в неговия

живот, както апашът в къщата му. Гърнето не може да коригира грънчаря. Ако гърнето се осмели да коригира своя създател, последният или ще го надrobi на части, или ще го употреби като съд за нечистотии. - Защо ми е дадена тази долна служба? - Да се научиш да мислиш право и да не коригираш онзи, който те е създал. Да приложиш един принцип, това не значи, че трябва да го коригираш. Щом го коригираш, това показва, че не си го разбрал.

И тъй, дойдете ли до великите принципи на живота, там не се позволява никаква корекция. Обикновеният, грешният човек няма право да коригира Великото начало на живота. Праведният пък само по себе си се разбира, че никога не би си позволил да коригира Божественото. Той разбира Божественото и го прилага така, както се проявява. Истински праведен е онзи, който от началото на живота си до края не е допускал в ума си нито една лоша мисъл и в сърцето си едно лошо чувство. При всички случаи на живота си, при радости и скърби, той всякога е запазвал своя вътрешен мир и разположение на духа. Че не сте такива праведни, това нищо не значи. Това не трябва да ви отчайва и обезсърчава. Много пъти ще се обезсърчавате и насърчавате, но трябва да вървите напред. - Ама ние сме справедливи. - Това е друг въпрос. Да бъдете справедливи, това е ваша длъжност. Става ли въпрос за правдата, тя е незавършен процес. Праведният е съгласувал живота на ума и сърцето си, вследствие на което и действията му са хармонични. Добрият музикант взима верни, чисти тонове. - Защо? - Между ума и сърцето му има хармония. Влезе ли някакъв елемент отвън, който внася най-малкото нарушение на тази хармония, тоновете му излизат нечисти. Музикантът трябва да пази своето вътрешно

равновесие. Излезе ли от своето равновесие, той изгубва чистотата на тоновете си.

Това, което се изисква от музиканта, се иска и от обикновения човек. Всеки трябва да се стреми да придобие вътрешно равновесие и мир и като го придобие, да се стреми да го запази. Понеже често нарушават своето вътрешно равновесие, хората се запитват, как ще прекратят живота си. Прав е човек да си задава този въпрос, но той трябва сам да си отговори. Ако мечката зададе същия въпрос, ще ѝ се отговори: Ти ще прекара живота си като мечка. На вълка ще се отговори, че ще прекара живота си като вълк. На птицата ще се отговори, че ще прекара живота си като птица. Рибата ще прекара живота си като риба и т.н. Човек, обаче, трябва да прекара живота си като човек. Щом се явил в човешка форма, човек трябва да знае, какви са качествата на човека, и да живее съобразно с тях. Като не мислят върху предназначението си като човеци, мнозина казват, че не се нуждаят от наука, от изкуство, от музика, от богатство и живеят ден за ден, без да прилагат онова, което е вложено в тях. Такъв живот се придружава със страдания. Те започват да боледуват, стават сиромаси, невежи и започват да безпокоят Господа, защо ги е оставил, защо им дал толкова страдания. Онзи, който се нарича човек, той трябва да знае причините за своите страдания. Той трябва да знае, защо боледува, защо страда, защо е сиромас, защо е невежа. Нищо в света не е случайно. Христос казва, че злото произтича от сърцето. Човешкото сърце е свързано с астралния свят. Астралният свят пък е област от духовния свят. Когато хората за пръв път са прогледнали и започнали да чуват, тогава се явило злото в света. Следователно, зрението и слухът са причина за съществуването на злото.

В древността един цар имал две дъщери: едната била сляпа, а другата - глуха. Когато дошло време да се женят, на едната се паднал много грозен момък, но сладкодумен. На другата се паднал красив момък, но крайно груб. Той по цели дни викал, сърдел се, ругаел, когото срещнал на пътя си. Като чувала само сладки, благи думи от устата на мъжа си, сляпата царска дъщеря си казвала: Кой знае, колко е красив моят мъж, щом знае толкова сладко да говори! Глухата царска дъщеря често си казвала: Като гледам красотата на моя мъж, кой знае, колко сладко говори! И двете царски дъщери живяли в мир и съгласие със своите избраници. Царят страдал много за недостатъците на своите дъщери, но един от мъдреците на това време му казвал: Царю честити, благодари, че Провидението е дало по един недостатък на дъщерите ти. Ако нямаха тия недостатъци, те щяха да бъдат по-нещастни, отколкото са днес.

Повечето съвременни хора са слепи и глухи. Ако някой има силно зрение, добре вижда външния свят, но той вижда отвътре слабо. И обратно: ако отвътре вижда добре, отвън вижда слабо. Същото може да се каже и за слуха. Това показва, че нещата на физическия свят са относителни. Слушате да казват за някого, че е лек човек, а за друг, че е тежък. Ако това се отнася до моралния живот на човека, ще излезе, че лекият човек е по-малко морален от тежкия. Донякъде е така. Лек човек е онзи, който лесно се подава на всякаво чуждо влияние. В химията металите се делят на леки и на тежки. Тежките метали имат по-голямо приложение в живота от леките. Някои от тежките метали - като сребро, злато, платина, радий се отнасят към благородните метали. Затова и българският поет П. Р. Славейков е казал в едно от

стихотворенията си: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе в ада“. Кой може да мисли, че парата ще го заведе в рая? Само простият, глупавият мисли така. Парата не може да заведе човека в Царството Божие. Парата е мощно нещо, но за физическия свят. На физическия свят парите, богатството създават подтик за работа, за движение, за мисъл, но чрез парите не може да се влезе в разумния живот. Лекият човек не може да стигне до вратата на рая, защото лесно избухва, лесно се разпуква. Следователно, докато в мислите, в чувствата, в убеждението и в съзнанието на човека става пропукване, той не може да направи крачка напред към Царството Божие. Той е счупена стомна, която нищо не задържа в себе си.

Когато Христос развивал пред учениците си въпроса за пропукване на човешкото съзнание, Той искал да обърне вниманието им към природата, да имат прави възгледи за нея. Каквата е била природата в миналото, такава е и днес. Има някакво различие, но то се заключава в методите, с които си е служила в миналото и тия, с които си служи днес. На всяко време тя прилага съответни методи. В това, именно, се заключава нейната разумност. Тя се съобразява с човешкото развитие. Като работят върху самовъзпитанието си, съвременните хора трябва да изучават свойствата на елементите, както химиците ги изучават. Като знаят свойствата на елементите, те ще могат да разберат тяхното влияние върху организмите. Ако в организма си човек има по-голямо количество желязо, отколкото трябва, той е твърд и груб по характер. Ако количеството на органическото желязо в кръвта му е по-малко, отколкото трябва, той е малодушен, страхлив. Значи, всички страхливи хора и животни, запример, жабата,

закът имат малко желязо в организма си. Всеки елемент придава своите качества на човека. Органическото злато в кръвта на човека придава благородство. Ако в мозъка на човека има органическо злато, мисълта му е устойчива.

Мнозина се оплакват от разсеяност, от разпокъсаност на мисълта си. Тази разпокъсаност се дължи на съмнението. Страшно е, когато съмнението влезе в човека. Тежко е положението на човека, когато почне да се съмнява в съществуването на Бога. Да се съмнява човек в Бога, в Първата Причина на нещата, това значи, да се съмнява в живота. Единственото доказателство за съществуването на Бога, това е животът. Щом живее, човек не може и не трябва да се съмнява в съществуването на живота. Щом не се съмнява в съществуването на живота, човек не трябва да се съмнява и в съществуването на своя Създател. Който право мисли, той не може да се съмнява.

„Защото от сърцето излизат помисли лукави“. От този стих се разбира, че сърцето е причина за греха. Грехът седи като потенциална сила в сърцето. Обаче, ако умът не се прояви, не даде ход на греха, на злото в сърцето, човек никога не би грешил. Как може да греши човек, който е лишен от очи, от уши, от ръце? Той има желание да направи нещо, но е лишен от възможност да се прояви. Дадат ли му се пособия - очи, уши, ръце, той веднага ще изпълни желанието си и то в две направления: или възходящо или низходящо. Като изпълнява волята Божия, човек се движи във възходяща посока, дето грехът е изключен. Като изпълнява своята воля, човек се движи в низходяща посока, дето грехът всеки момент може да се прояви. Между тези две посоки върви човешкото развитие. При развитието на съвременния човек и злото, и доброто са необходими, както огънят - за железаря. На своя огън

железарят топи желязото, но със същия огън могат да се извършват големи престъпления и да се създадат големи нещастия. От сърцето излизат помисли лукави, но от същото сърце излизат благородни и възвишени чувства. От ума излизат лоши и добри мисли. Както добрият готвач приготвя чисто и вкусно ядене, така и всеки човек трябва да вади от ума и сърцето си само чисти и възвишени мисли и чувства. Мнозина мислят, че всеки човек може да готви и не се спират върху това, кой е готвил. Всеки човек може да готви, но не яжте от яденето на всекиго. Ако хората разбираха значението на готвенето, на храната, която употребяват, те биха си въздействали при самовъзпитанието. Всяка майка трябва да има това предвид при възпитанието на своето дете. До седемгодишната му възраст, тя трябва сама да му готви. До тази възраст детето трябва да яде само такава храна, която майката е приготвила. В това отношение птиците служат за пример. Докато малките израснат, майката и бащата непрекъснато им носят храна. Те сами ги отглеждат. Щом пораснат, щом хвъркнат от гнездото си, родителите им ги оставят сами да се грижат за себе си. Птиците са разрешили по-добре семейния живот от хората.

Следователно, колкото е важен въпросът за физическото хранене на човека, толкова е важен въпросът и за неговото душевно хранене. Не храни ума си с мисли, излезли от ума на лоши готвачи. Не храни сърцето си с чувства, излезли от сърцето на лоши готвачи. Не храни душата си с копнежи и желания, излезли от душата на лоши готвачи. Спазвате ли тия правила, главата ви ще бъде мирна. Всяко нещо, което не въздейства за повдигането на човешката душа, е лоша, вредна храна. Ще каже някой, че авторът на дадена книга е много

известен. За човека е важно, какво влияние указва книгата върху него, а не името на автора и неговата известност. Човек се определя от своите мисли, чувства и постъпки. Те представят неговия вътрешен живот, който се отпечатва върху лицето му. Не е важно името на човека, но неговите прояви. Както се проявява човек, такъв е неговият отпечатък в природата. В това отношение природата е будна. Кажете ли някой, че ви обича, природата веднага го поставя на изпит. Природата не търпи празни думи. На всяко ваше изявление на обич, тя се подписва, дали сте издържали изпита си, или не. Природата не търпи никакви фалшиви форми. Види ли някъде злото, облечено в красива дреха, тя го разбулва. Види ли доброто, облечено в скъсана, нечиста дреха, и него разбулва. Това наричаме ние изпитания. Изпитанията ще съществуват дотогава, докато всички неща се представят в техния естествен вид.

Съвременните хора търсят начин да се изправят, да подобрят условията на живота си. Това може да се постигне само тогава, когато направят връзка с разумния свят, т.е. с добри, разумни същества. Както големите фирми имат свои представители по целия свят, така и разумният свят има свои представители по цялата земя. Всеки народ, всеки учен, всеки философ, всеки музикант, всеки поет или писател, всеки свят и праведен човек е пратеник на земята от разумния свят, да покаже на хората, че има нещо красиво и възвишено в света, за което трябва да се живее. Връзката между тия хора говори, именно, за съществуването на известна последователност в разумния свят. Нещата в природата и в живота не са разхвърляни, както някои мислят.

Като не разбират последователността в живота, хората мислят, че човек се е родил, за да поживее известно време

на земята и след това да умре, без да остане нищо от него. Това е неразбиране на живота. Докато признава съществуването на Първата Причина и се подчинява на Нейната воля, човек постоянно ще живее. Като живее, съзнанието му непрекъснато ще се пробужда. Отрече ли съществуването на Първопричината на нещата в себе си и мисли, че е господар на живота си, човек сам се осъжда на смърт. Дето има живот, там съзнанието на човека непрекъснато се разширява. Дето е смъртта, там съзнанието на човека се ограничава. В процеса на своето развитие, човек минава през няколко области: през физическия, духовния и умствения свят. Докато живее само на физическия свят, човек минава през твърдата материя, която трябва да обработи. За да я обработи, той се ползва от силите на живата природа. След това той влиза в духовния свят, в областта на чувствата, които трябва да облагороди и подигне. Най-после той влиза в умствения свят, дето духът господства. Мозъкът е на разположение на човешкия дух. Чрез него духът въздейства върху всички удове на човешкия организъм и ги изменя според великите закони на Битието.

Като е дошъл на земята, човек трябва да изучава природата и нейните велики закони, за да може да ги прилага в живота. Не постъпва ли съобразно великите закони на природата, човек ще създаде около себе си такава атмосфера, която ще го задуши. Затова е казал Христос, че от сърцето излизат помисли лукави. Той подчертал, че това, което излиза от стомаха не осквернява човека, но онова, което излиза от сърцето му. Доброто пък излиза от човешката душа. Затова и Христос е казал: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема“. Душата е господарка на положението на човека. Тя разполага с

доброто в него. Докато живее само в сърцето си, човек не може да бъде добър. Познава ли душата си, живее ли с нея, човек е добър. Казваме, че в човека има две начала: низше и висше. Низшето на човека е в неговото сърце; висшето е в неговата душа. Душата е източник на доброто в човека. По проявите на доброто в себе си човек може да се познае. Кажете ли, че душа не съществува, това показва, че той живее изключително в материалния свят, в света на своя ум и на своето сърце. Този човек е прав за себе си, защото живее само на земята. Трябва ли при това положение да го убеждават, че съществува душа, дух, друг свят, небе и т.н. ? Той ще си живее със своите земни разбирания. Никой няма право да го изкара от неговите разбирания, докато той сам не пожелае да излезе от тях. - Ама дали, наистина, има нещо на небето? - Все има нещо. Каквито да са разбиранията на човека, все има нещо добро в него. Ако в животните има нещо хубаво, колко повече в човека? Запример, вълкът има една добра черта: той силно се привързва. Обикне ли някой човек, той никога няма да пакости. Намрази ли го веднъж, той никога няма да забрави омразата си към него. Дето го срещне, все ще му причини някаква пакост. Той има силни чувства. Вълкът често се настройва срещу човека, защото имат един и същ интерес: вълкът напада овцете, за да ги яде, да се храни с тях. Като не разбира, защо човек го преследва, вълкът гледа на него като на узурпатор.

Съвременните хора искат да подобрят живота си, но не знаят как. Те внасят нови методи при възпитанието, но животът им пак не се подобрява. - Защо? - Защото новите методи, които прилагат при възпитанието, се отнасят само до външната страна на въпроса. За да се внесе някакво подобрение в личния, в семейния, в обществения

живот на хората, в тях трябва да стане коренен преврат: външен и вътрешен. Само новите, само Божествените идеи са в състояние да произведат вътрешен преврат. Не стане ли вътрешно и външно преобразование с човека, той все още ще върви в стария път, със стари разбирания. Сегашния живот, сегашното възпитание не са такива, каквито трябва да бъдат, вследствие на което хората се натъкват на големи противоречия.

Като не разбират смисъла на противоречията, хората се питат, не може ли без тях. Сегашният живот е невъзможен без противоречия. - Какво трябва да правим с противоречията? - Ще ги приемете и ще се учите от тях. Щом се намерите пред някакво противоречие, ще постъпите като онази царска дъщеря в древността, която съзнателно ги приемала. Тя била красива мома и трябвало да се ожени за красив, умен царски син. От едно съседно царство се явил един царски син, млад, красив момък, и поискал ръката на царската дъщеря. Тя го харесала и се съгласила да му стане жена. В деня на сватбата дошъл отнякъде един жрец. Царската дъщеря се почудила, защо е дошъл този жрец, кой го е довел и попитала баща си, той да ѝ отговори. Бащата казал: Жрецът е дошъл да оформи вашия съюз. - Не може ли без това? - Не може. Щом стъпвате в брак, този акт е необходим. Царската дъщеря се съгласила да извърши тази формалност. Между присъстващите тя видяла един лекар. Като запитала баща си, защо е дошъл лекарят на сватбата, бащата отговорил: Лекарят е дошъл да ви се представи, че когато стане нужда, да ви се притече на помощ. - Но сега ние сме здрави, нямаме нужда от лекар. - Той е предвидлив, дошъл е по-рано, да не става нужда да го търсите. Царската дъщеря приела и това посещение. После тя видяла един готвач и запитала баща си: Защо е

дошъл този готвач? - Той знае, че като се ожените, ще имате нужда от добър, опитен готвач. Не дойде ли на време, щастието ви ще се развали. И на това се съгласила. Най-после тя видяла между посетителите една стара баба и запитала баща си, какво търси тази баба на сватбата. Бащата отговорил: Бабата е дошла да ви се представи, защото един ден ще имате нужда от нея. Тя ще изпълни ролята на акушерка. Колкото да са противоречиви тия явления в момента на сватбата, те трябва да се приемат. Царската дъщеря се опитала да се освободи от тях, но не могла, трябвало да ги приеме.

Следователно, свърже ли се с живота, човек неизбежно ще се натъкне на противоречия. Свърже ли се с нещо ново, с някакви нови идеи, непременно ще дойдат ред противоречия във форма на жрец, лекар, готвач, баба и т.н. За да се справите с противоречията, вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на живота.

Разказът за сватбата на царската дъщеря още не е свършен. Преди извършването на венчалния обред, царската дъщеря видяла една погребална колесница. Тя попитала баща си, защо иде тази колесница на сватбата. - Все ще потрябва. Някое от децата, които ще се родят, може да умре. Пък и вашият ред може да дойде. - Щом е така, не искам да се женя, отговорила царската дъщеря. Като чул тия думи, царският син, възлюбеният на царската дъщеря се наскърбил, понеже я обичал. Тя му казала: По-добре и двамата да страдаме, но да живеем, отколкото да се оженим и да умрем.

Следователно, за предпочитане е човек да страда, но да живее, отколкото да умре. Животът е за предпочитане пред смъртта. Праведният може да страда, но не и да умира. Христос е казал: „Скърбна е душата ми до смърт“.

Това показва, че има страдания непоносими, като метод за пречистване. Колкото по-големи са страданията на човека, толкова по-големи са възможностите за пречистване, т.е. за освобождаването му от заблуждения и противоречия. Страданията в живота се сменят с радости, като условия за почивка. Радостта дава възможност на човека да почине, но ни най-малко не показва, че той е разрешил всички въпроси. Радостта е отдиш, който се дава на всеки страдащ.

Съвременните хора трябва да бъдат смели, геройски да понасят страданията. Добре е човек да има самообладанието на Епиктета, виден гръцки философ, с търпение да понася страданията. Епиктет първоначално бил роб при един римски патриций, суров и жесток човек. Той се отнасял жестоко със слугите си - роби, биел ги на общо основание. Същото правел и с Епиктет. Последният понасял ударите на господаря си с голямо спокойствие и вътрешно самообладание, без да каже дума. Когато господарят се нахвърлял много жестоко върху него, той спокойно му казвал: Господарю, внимавай само да не счупиш крака ми. Стане ли това, най-много ти ще изгубиш, не ще мога да ти служа, както трябва. Господарят се чудел на това голямо самообладание. Един ден, силно разгневен, той се нахвърлил върху Епиктет, бил го жестоко и счупил крака му. - Какво направи сега, господарю? - От този момент се лишавам от възможността да ти служа добре. Като видял лошата си постъпка, господарят решил да възнагради добре Епиктет и го освободил от положението на роб, в което се намирал. Напълно свободен, Епиктет отишъл в Гърция, дето се прочул като виден философ.

Някога, при Буда се явил един страдащ човек и го запитал: Глух ли си? Не чуваш ли моите молитви? Не

чуваш ли моите вопли и страдания? Докога трябва да се моля, да се освободя от страданията си? Буда му отговорил: Не бъди сляп за това, което те обикаля. Отвори очите си и виж, че светът, в който живееш, е пълен с радост, блаженство и хармония. Бог не благоволява в страданията и смъртта на хората.

Сега и на съвременните хора казвам да отворят очите си, да видят, че хиляди същества около тях живеят в радост и веселие. Защо тогава и те да не се радват? Всеки, който се радва и весели, не мисли само за себе си, но за всички живи същества. Защо и вие да не мислите поне за един човек вън от себе си? Някой казва, че мисли за Христос. Какво трябва да направи като мисли за Христа? Ще каже, че Христос е Син Божий. Какво от това? Какво е допринесъл човек на Христа с тази мисъл? Ще каже някой, че обича Христа. Как ще изяви любовта си? Да обичаш Христос, това значи, да си готов заради Него да не обиждаш никого, да не мислиш зло на хората. И престъпник да срещнеш, бъди готов заради любовта си към Христа да видиш доброто в него. Ти нямаш право да съдиш хората. Ти не си изпратен на земята да съдиш. Обаче, като художник, ти имаш право само да рисуваш, да схващаш правилно и добрите, и лошите черти на хората, но не и да ги коригираш. Като човек, ти нямаш право да се произнасяш върху характера и проявите на човека, да казваш, кой е добър и кой - лош. Природата има право да се произнася за човека, дали е добър или лош, защото в нея се намира точната мярка, с която определя нещата.

Има една наука, която точно определя характера на човека. Според тази наука, видите ли, че някой човек гледа към земята, когато му говорите, това показва, че той има особено мнение по дадения въпрос. Той ще постъпи

така, както си е намислил. Този човек е разноглед. Който познава тази наука, той лесно разбира хората. Видите ли човек с крива уста, крив нос, в него непременно е станала някаква вътрешна промяна. В мислите и в чувствата на този човек има нещо криво. Който иска да изучава човешкото лице от гледището на тази наука, той трябва да бъде готов за нея. Не е ли готов, той ще се натъкне на такива аномалии, че ще се ужаси. Искате ли да гледате спокойно на човека, изучавайте проявите на душата му. Душата на човека представя свят, в който се крие красота и устойчивост. Говорите ли за красотата на човека, търсете я в душата му. Говорите ли за устойчивост, за съвършенство, търсете ги в проявите на неговата душа. Спирате ли се върху физическите черти на човека, вие ще откривате неговите прояви във физическия свят. Запример, по устата на човека се определя неговия характер; по носа - неговата интелигентност; по очите - проявите на вътрешния му живот; по ушите - неговата разумност. Формата и устройството на устата, на носа, на очите, на ушите са резултати на неговия минал живот. Ако не е доволен от тях, човек може да работи върху себе си, да ги измени, да внесе известно подобрене. Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Ако днес, в лицето на човека, не виждаме образа на Бога, това показва, че той се е отклонил от правия път на живота. Щом се е отклонил, той може да се върне в същия път, да придобие онзи образ, който първоначално му е бил даден.

Следователно, за да се върне в правия път, човек трябва да се стреми към онзи живот, който изключва смъртта, към онова знание, което изключва невежеството и към онази сила, която изключва безсилието. Разумност

се иска от човека. Той трябва да живее така, че да работи за себе си, за своя близен и за цялото човечество. Когато създават закони, хората трябва да имат предвид подигането на човечеството. Закон, който служи за спирачка в развитието на човека, а не го подига, не го импулсира, не е Божествен. Не е достатъчно да казвате на човека, какво не трябва да прави, но той трябва да знае, какво да прави. Казвате, че човек трябва да бъде идеен, т.е. да живее в идейния свят. Човек не може да бъде изключително идеалист. Едновременно с идеите си, той живее и физически, материален живот. Следователно, като се движи в идейния живот, човек се храни с идеи, но той трябва да реализира тия идеи, т.е. да ги приложи в материалния свят. Лошо е, когато човек стои на едно място и мисли, че това, което днес го вълнува, ще го вълнува и в бъдеще. Не, всеки ден носи нещо ново. Като знае това, всеки ден човек трябва да внася нещо ново в мислите, в чувствата и в постъпките си. Идеите се осмислят, когато могат да се материализират. Не могат ли да се материализират, те остават в идейния свят, да чакат времето на своето реализиране.

Съвременните хора мислят, че условията създават човека. Не, човек създава условията. Когато влезе в параход, човек сам се ограничава. Обаче, от него зависи да направи такъв параход, в който да се чувства свободен. Параходът може да бъде здрав, модерно построен, но и капитанът му трябва да бъде разумен, опитен, да знае, как да го управлява. Параходът ще бъде изпитан чрез бури и ветрове, да се види, доколко е здрав. Ако е здрав, той може да се клатушка на една и на друга страна, но ще издържи. Същото може да се каже и за човека. Всеки човек ще мине през големи изпитания и бури, за да се опита неговата

устойчивост. В пътуването си от земята до небето, човек неизбежно ще мине през океана. За да мине благополучно океана, човек се нуждае от здрав, добре построен параход. Ако капитанът не може да управлява парахода, той ще разбере, доколко е работил според законите на разумната природа. Човек е дошъл на земята да се учи, а не за удоволствие. Каквото направи, това е теза, която той сам пише. Като свърши тезата си, той ще я предаде на комисия, да се произнесе, може ли да влезе в Царството Божие, или не може. Щом е дошъл на земята, човек носи голяма отговорност за всичко онова, което прави. Някой казва, че иска да се ожени, да има няколко деца. Лесно е човек да се ожени, лесно е да роди няколко деца, но важно е какво ще излезе от тези деца. В сегашния век имат право да се женят само здравите, добрите и силните хора. Само те могат да раждат добри и здрави деца. Болните хора раждат болни, хилави деца. Светът се нуждае от здрави, силни и добри хора, които да живеят най-малко 60 - 70 години.

Съвременните хора се нуждаят от здрава, положителна мисъл. Слушате често да се цитира стиха, който Христос е казал преди две хиляди години за самоотричането. Христос казва, че който не се отрече от себе си, т.е. от своя живот, той не може да бъде Негов ученик. С други думи казано: Който не се отрече от стария си живот, т.е. от всичко старо, хилаво, което носи греха в себе си, той не може да бъде Христов ученик. Ако е въпрос за живота, той трябва да бъде истински. Ако е въпрос за любовта, тя трябва да бъде свършена. Изобщо, човек трябва да бъде свършен. Дали някой е светия или обикновен човек, той трябва да знае, че природата е възискателна и го държи отговорен за делата му. Колкото по-издигнат е човек, толкова повече се изисква от него. Давид, който беше

помазан от Бога, извърши едно престъпление, което и до днес се споменава. Аврам, който беше свят и благочестив човек, си позволи да скрие истината, за което и до днес се споменава. Той каза на жена си да не се представя като негова жена, но като сестра. Той скри истината от страх, но ето хиляди години вече, как грехът му още се споменава. Когато дойде второто пришествие, всички стари грехове и престъпления на хората ще се заличат. Всичко старо ще мине през огън и ще изгори. Тогава ще дойде новият Адам, родоначалник на новото човечество.

Едно се иска от съвременните хора: смелост. Ще кажете, че хората се нуждаят от знание. Не, хората имат достатъчно знания, но не са ги приложили. Там е опасността. Знание, което не може да се приложи, представя излишен баласт за човека. За да приложи знанието си, човек трябва да има един постоянен обект, към който да се стреми. Религиозният ще каже, че Бог е негов обект. Той говори за Бога, но любовта му не е такава, каквато трябва. - Защо? - Защото още не познава Бога. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“. Обаче, този човек днес не познава Създателя си. Той се е отклонил от правия път и изгубил своя първообраз. Задачата на съвременния човек е да се върне в пътя, от който се е отклонил, да даде ход на Божественото в себе си. Когато Божественото в човека се проявява, и цар да е, той е готов да се разговаря с всички хора и да им услужва. Ако е поет, той изважда книжката със своите стихотворения и ги чете на всички без разлика. Дали някой е прост или учен, той се отнася човешки с всички. Той зачита човека като човек. Ако е майка, тя отваря сърцето си и е готова на всички жертви за човека. Божественото разширява човека и го отваря за всички души.

И тъй, даде ли ход на Божественото в себе си, човек не се интересува толкова за неговото място, колкото за проявите му. Ние не се интересуваме толкова за мястото на слънцето, колкото за неговата светлина и топлина, които осветяват и отопляват земята. На същото основание ние трябва да се интересуваме повече от проявите на Бога, от Неговите мисли и чувства, от Неговата светлина, от Неговата любов, отколкото от това, къде живее Той, кой Го е създал, има ли начало и край и т.н. На въпроса, кой създаде Бога, може да се отговори по следния начин: Който е създал видимото, т.е. цялата видима природа, Той създаде и невидимия свят. Този въпрос е философски и, колкото да се говори върху него, той всякога ще остане неразрешен.

Христос казва: „От сърцето излизат помисли лукави“. От кое сърце излизат помисли лукави? От неразумното сърце. Какво трябва да направи човек, за да се освободи от лукавите помисли на своето неразумно сърце? Той трябва да се разведе с него. Някога, в далечното минало, човешката личност се е оплела в това сърце, влязла е в брак с него, и днес трябва да се освободи, т.е. да се разведе. Време е вече човек да се разведе със своето неразумно сърце. Този брак днес се счита за незаконен, вследствие на което човек трябва да се освободи от него. Неразумното сърце в човека представя незаконната жена или незаконния мъж, от които той трябва да се освободи. Докато човек се държи здраво за своето неразумно сърце, в ума му винаги ще се явяват лоши, нечисти образи и помисли. Когато умът на човека държи в себе си нечисти и лукави помисли, той всякога ще бъде изопачен, покварен. Дето има поквара, там всякога става гниене, вкисване. Всяко гниене и вкисване се придружава с лоша

миризма.

Следователно, искате ли да се освободите от противоречията на своя живот, разведете се със стария живот, със своите стари баби и дядовци. Със старите не може да се живее. Време е старите да се оттеглят, да отидат на почивка, а младите да дойдат и да заживеят по нов начин - по закона на любовта. Каменното сърце, за което се говори в Писанието, е неразумното сърце в човека, което е остаряло вече и трябва да се замести с ново. В него Бог е написал своя велик закон на живота - законът на любовта.

Сега, като казвам, че човек трябва да се разведе със старото, неразумно сърце, аз нямам пред вид вашите женитби и разводи. Човешките женитби имат санкция само на земята, но не и на небето. Що се отнася до децата, те се узаконяват по причина на любовта на майката и на бащата към тях. Всяко дете, което не е родено по любов, се счита за незаконородено. Вън от любовта нещата са незаконни. Само любовта ги узаконява. Всяка връзка, създадена вън от любовта, е незаконна, т.е. механическа. Хората се женят с цел, да закрепят връзките си, да не може никой да ги раздели. По този начин те се ограничават, но не закрепват връзките между душите си. Душата е царска дъщеря или царски син. Тя е свободна, неограничена. Само любовта свързва душите. Тази връзка е вечна. Никой не е в състояние да раздели две души, свързани в името на любовта. Слезе ли на земята и се облече в плът, като мъж или жена, душата може да се ожени само за някой благороден мъж или благородна жена, в които любовта живее. Дето е любовта, там е Бог. Вън от любовта, Бог не присъства.

Христос казва: „От сърцето излизат помисли лукави“

Сега ще ви дам един стих, точно обратен на този, който Христос е казал. Този стих е следният: От душата излизат мисли възвишени и светли. От душата излиза любов, светлина, свобода, благодет, милосърдие, кротост, въздържание. Носете в ума и в сърцето си това, което душата включва в себе си. Само по този начин вие ще облагородите сърцето си и ще просветлите ума си.

19-та беседа от Учителя, държана на 5 януари, 1930 год.

София - Изгрев

ДА СЕ РАДВАТ НАЕДНО

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне.“ (Иоана 4:36)

В света съществува велико начало, велик закон, който определя причините и последствията на нещата. Този закон се вижда от цитирания стих: „Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Това значи: Да се радват наедно и онзи, който сее доброто семе, и онзи, който жъне доброто семе. Само при това положение човек може да се радва. Ако и двамата не се радват наедно, това показва, че единият използва труда на другия. Наистина, който жъне, той всякога използва труда на онзи, който сее. Това, именно, внася дисхармония в живота на човека. В живота на всички същества се забелязва стремеж едни други да се използват. И в човека, който минава за разумно същество, се забелязва стремеж да използва труда на другите хора. Няма същество в света, което да не е склонно да използва другите същества. Всички се запитват, как е възможно, човек, създаден по образ и подобие Божие, да има слабостите на животните? По замисъл човек е създаден по образ и подобие на Бога, но той не е още проявен, т.е. не е проявил Бога напълно. Има хора, които са проявили Бога напълно - това са светиите и Учителите на

човечеството. Обаче, те не остават на земята, както обикновените хора. Те временно идат на земята и скоро след това си заминават.

Днес всички хора се стремят към велики постижения. Всички искат да живеят в мир, в съгласие. Всички искат да турят ред и порядък в живота си. Дето отидете, слушате, че всички говорят красиво: царе, князе, министри, депутати, свещеници, учители, майки и бащи. Всички говорят красиво, но дойдат ли до приложение, липсва им нещо.

Един ден младият крив рак излязъл с баща си да се разходят. Като по-млад, синът тръгнал напред, бащата след него. - Синко, защо вървиш така криво? - Как да вървя, татко? Излез пред мене, да ми покажеш, как да вървя. Бащата излязъл пред сина си да му покаже, как да върви. Като видял, как върви бащата, синът казал: Татко, така и аз вървя.

Казвам: Каквито усилия да прави, кривият рак все криво щѐ върви. Той има нещо криво в естеството си. Той е създаден крив, не може лесно да се изправи. Същото се отнася и да човека. Каквата философия, или каквото учение да му проповядвате, докато изкривеното, хромото в него не се изправи, той все рак ще си остане. Докато не изплати дълговете си, човек никога не може да стане богат; докато не се освободи от болестта си, болният никога не може да оздравее; докато не се освободи от греховете си, грешният никога не може да стане праведен. Да мислите, че без да изплати дълговете си, без да се освободи от греховете си, без да премахне болестта си, човек може да живее в хармония с Цялото, това е все едно да наливате вода в пробита стомна и да очаквате да се напълни.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Това значи: да се радват наедно и сиромашът, и богатият. Сиромашът мисли, че всякога сиромаш ще бъде; богатият мисли, че всякога богат ще бъде. Не е така. Сиромашът трябва да знае, че е кандидат за богаташ, а богатият - кандидат за сиромаш. Каквото прави, ляга ли, става ли, сиромашът постоянно мисли и говори за богатство. Богатият пък постоянно говори на децата си за сиромашия. Той ги съветва да пестят, да не пилеят пари, да не осиромашеят. Ще дойде ден, обаче, когато сиромашът ще стане богат, а богатият - сиромаш. Ще дойде ден, когато грешникът ще стане праведен, а праведният - грешник. Ще дойде ден, когато невежият ще стане учен, а ученият - невежа.

Това са противоречия в живота, които не могат лесно да се примирят. Не е въпрос във външното примиряване на нещата. Хората всеки ден се примиряват, въпреки това войните продължават. Примиряването за един ден не разрешава въпросите на целия живот. Да се наядеш един ден, това не разрешава въпроса за храненето през целия живот. Да направиш едно добро, това още не разрешава доброто на целия живот. Една мисъл само не определя посоката на човешката мисъл. - Ама аз искам да бъда добър. - Да бъдеш добър, това не е механически процес. Доброто не иде по външен път. Много работа се иска от човека, за да стане добър. Ако натоварите човека с чувал злато на гърба му, това не може да го направи богат. За да бъде богат, човек трябва да има знание, добре развит ум, да знае как да употреби богатството, което му е дадено. Не знае ли, как да се справи с богатството си, човек не може да се нарече богат. Той е натоварена камила, която ще падне под тежестта на товара си. Богатият, който мисли

само за ядене и пиене, за автомобили, за къщи, за скъпи дрехи, е кандидат за онзи свят. Човек не е дошъл на земята само за ядене и пиене. Смисълът на живота не е в яденето и в пиенето. Те са само условия, които подържат живота. Красотата на човека не може да бъде негов идеал. Защо? Защото, ако човек днес е красив, утре може да изгуби красотата си. Важно е човек да бъде разумен. Щом е разумен, той може да стане красив, но красивият не може да стане разумен. Разумният, даровитият носи красотата си отвътре, да не се спъва в развитието си. Ако има външна красота, той ще бъде изложен на големи изпитания, които ще го спънат на пътя му. Богатият разполага с външна сила. Силата и уважението му се крият в парите. Разумният и даровит човек разполага с вътрешна сила. Богатството не може и не трябва да бъде цел в живота на човека, но и сиромашията не може и не трябва да му служи за спънка. Зад богатството и зад сиромашията си крие някакъв минал живот. Причината за богатството на човека се крие в в живота на неговите деди и прадеди. Причината за богатството или сиромашията на даден човек ще намерите, като проследите живота на неговите деди и прадеди поне да четири поколения. Ако животът им е бил добър и разумен, богатството се явява като естествено последствие на техния живот. Ако не са живели добре, сиромашията иде като естествено последствие на техния живот. Изобщо, дали човек е богат или сиромаш, здрав или болен, добър или лош, умен или не, това са естествени последици на негов минал живот, както и на миналите животи на негови деди и прадеди.

Следователно, иска ли човек да дойде до положителни заключения в живота, той трябва да изучава причините и

последствията на нещата. Които не разбират този закон, те казват, че условията са причина за всичко, или пък Бог е причина за всичко, което става в света. Не, нито условията, нито Бог е причина за доброто, за злото, за греховете и за престъпленията, които човек върши. Да прави човек добро или зло, това са условия, при които той попада, за да бъде изпитан. Когато студентът се явява на изпит и отговаря добре на всички въпроси, професорът ли е виновен за това? Ако студентът пропадне на изпита, професорът ли е виновен? Желанието на студента да учи е причина да излезе той пред професора си, който е готов да го изпита. Значи, студентът сам се поставя в положение да издържи изпита си или да пропадне. Които не търсят причината за нещата там, дето в действителност съществува, те вадят криви заключения за последствията. Запример, често слушате да казват, че професорът е причина за пропадане на студента, или Бог е причина за смъртта на човека и т.н. Нито професорът е причина за пропадане на студента, нито Бог е причина за раждането и за умираването на човека. Що е раждането? Възможност на човека да изправи погрешките си. За да се роди някой, природата му е дала кредит, да дойде на земята, да учи, да работи, да изправи живота си, т.е. да изплати дълговете си. Що е смъртта? Последствие на ненормалния живот на човека. Искан ли да се избави от смъртта, човек не трябва да греши. Сей доброто семе, за да може онзи, който жъне, да пожъне добър плод. Тогава и двамата наедно ще се радват.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. В този стих думата „сеене“ е употребена в широк смисъл. Като живее, човек трябва да сее и в трите свята: физическия, духовния и умствения. Като земеделец, човек ще сее

доброто семе на нивата, на черната земя. Като ученик на живота, човек ще сее доброто семе в областта на сърцето и на ума. Ако учи добре, ученикът ще се ползва от благоволенieto на своя учител. Не учи ли добре и редовно, той ще изгуби благоволенieto на учителя си. Който плаща редовно задълженията си спрямо банката, той се ползва от кредит, от уважението и почитта на нейните членове. Не плаща ли редовно задълженията си, той се лишава от кредита и доверието на банката. Докато прилага Божиите закони в живота си, човек може да стане свет. Престане ли да ги прилага, той губи светостта си. Това показва, че човек не се ражда свят. Светостта е резултат на усилието на човешкия дух. Докато мисли, чувства и постъпва според Божиите закони, човек може да постигне всичко, което желае. Всички разумни същества ще бъдат на негово разположение. Престане ли човек да мисли, да чувства и да постъпва според великите закони на Битието, всичко се опълчва против него. Мисли ли човек, че може да живее, както разбира, и пак да бъде здрав, щастлив, той е на крив път. Това никога не е било и няма да бъде. Здравето, доброто, щастieto се обуславят от спазване на великите Божии закони. Прогресът на един народ зависи от това, доколко е спазил моралните, обществените и духовните закони. Това са едни и същи закони - закони на Битието, на разумната природа, или Божествени закони, но хората са ги разделили на категории, според разбиранията си. Някой казва за себе си, че е религиозен, т.е. спазва законите на религията. Друг казва, че има любов в себе си, т.е. живее според законите на любовта. Как е познал, че има любов? Понеже се влюбил.

Каква е разликата между влюбения и онзи, който не се е влюбил? Влюбеният представя запален огън, на който

може да сварите нещо. Който не е влюбен, той представя незапален огън. Искаш ли да се влюбиш, вземи клечка кибрит, тури я под дървата на огнището и гледай какво ще стане. След известно време дървата ще се запалят, и ти ще бъдеш влюбен. Това влюбване наричаме горение. Докато огънят в огнището гори, човек е неспокоен, да не стане някаква пакост. Легне ли да спи, все за огъня мисли; стане ли от сън, пак за огъня мисли; чете ли, учи ли, работи ли, все за огъня мисли. Най-после започва да пише писмо на възлюбения си. Напише писмото, но пак не е спокоен, дали е турил всеки знак, всяка дума на място, да не го разбере криво. - Ама ще изгасне ли този огън? - Щом е запален от човека, непременно ще изгасне. Че огънят ще се запали и ще изгасне, нищо лошо няма в това. Лошо е, ако човек не може да използва този огън на място. Обаче, може ли да го използва за разтопяване на твърдото в човека, за изправяне на кривото в него, за придобиване на по-голяма светлина на ума, той е на място. Човек може да се влюби в своя ближен, в науката, в музиката, в изкуството и т.н. Влюбването има смисъл дотолкова, доколкото води човека към същественото в живота.

Някога, в далечното минало, съществувал един цар, Соломон-Ра, който назначавал и уволнявал министрите си по особен начин. Един ден, като се разхождал из царството си, той срещнал един млад селянин, земеделец, облечен със стари, скъсани дрехи. Царят го спрял и му казал: Как смееш да ходиш из царството ми с такива скъсани дрехи? Кой те облече с тях? - Майка ми и баща ми. Царят дигнал тоягата си и започнал да бие земеделеца. След това го съблякъл съвършено гол и го оставил на пътя да го гледат хората. Той искал да види, какво ще прави земеделецът, ще запази ли свободата си, или ще се засрами

от своята голота. След това царят заповядал на слугите си да му дадат нови, хубави обуца и дрехи и да го облекат от главата да краката. Като се видял тъй хубаво облечен, земеделецът погледнал към царя, с желание да му каже, какво да прави по-нататък. Доволен от вида му, царят казал: Произвеждам те пръв министър в царството ми, но ако не можеш да управляваш, както трябва, ще те сваля от този пост и ще те набия добре. След това царят срещнал своя пръв министър, когото също спрял на пътя и много любезно му казал: Как смееш да носиш тия хубави дрехи? Скоро да се съблечеш съвършено гол. Министърът изпълнил заповедта на своя господар. - Сега ще се облечеш със селски, скъсани дрехи и в този вид ще отидеш в село, дето цяла година ще ореш земята, ще сееш и ще жънеш. На края на годината ще дойда да видя какво си направил. Работата, която си свършил, ще определи твоето бъдеще. Наистина, странно било поведението на царя. Към земеделеца, когото назначил пръв министър в царството си, той се отнесъл грубо и жестоко, а към действащия министър се отнесъл внимателно, любезно, като отнел поста му и го оставил да се занимава със земеделие.

Това, което е станало със земеделеца и с министъра, става всеки ден с всички хора. Срещате днес един министър, известен на всички, но след това чувате, че го свалили от поста му, станал земеделец. Другаде чувате, че някой земеделец се издигнал до положение на министър. След всички тия бързи промени, които стават в живота на хората, мнозина се запитват, защо са дошли на земята, каква е тяхната цел. Това, именно, е задачата, която всеки сам трябва да реши. Не мислете, че човек е дошъл на земята да поживее известно време, да спечели пари, да остави завещанието си и да заmine за другия свят. Ако

човек трябва да се роди, за да умре, жалко нещо е той. Не, човек е дошъл за нещо велико в живота си. Колкото малка да е неговата мисия, тя е велика. Може ли всеки човек да изпълни мисията си, както трябва, светът ще се поправи. Не е въпрос за безсмъртието. Щом се е родил, той ще умре, но важно е, как ще умре. Човек трябва да умре с пълно съзнание, че заминава за другия свят, за да се върне пак на земята, когато пожелае. Дойде ли часът на заминаването му, той поканва домашните и приятелите си, разговаря се спокойно с тях, сбогува се и казва, че заминава за другия свят, като остава всичкото си богатство на тяхно разположение. Докато се разговаря още с приятелите си, той започва да се топи като сняг. Какво ще остане от този човек? Какво ще погребете? Ще дойде време, когато хората ще се раждат и ще умират по нов начин.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“ Семето, което сеете, трябва да бъде Божествено. Ако при сегашните условия на живота не можете да сеете Божественото семе, нищо не можете да постигнете. Какво можете да очаквате от сегашните майки и бащи, които всеки ден внасят в ума на синовете и дъщерите си мисълта за женене? Майката казва на дъщеря си: Гледай да намериш някой богат, учен момък, да се ожениш за него. Какво трябва да направи тази мома, ако не намери такъв човек? Какво ще прави синът, ако не намери богата и красива мома? Тези мисли не са Божествени и не могат да дадат добри резултати. Да се посадят такива мисли в главите на младите преждевременно, това значи, да се върши насилие върху тях. Обаче, насилието нищо не допринася. Какъв резултат ще има тази женитба, която е свързана между мома и момък, потънали в дългове? Ще

кажете, че като се оженят младите, тогава работите им ще се наредят. Това е криво разбиране, крива мисъл. Хората се женят да оправят работите си, но в края на краищата работите все неуредени остават. Защо работите на хората не се оправят? Защото те не са дошли до съзнание да сеят Божественото семе, от което всички да се радват.

Съвременните хора не успяват в работите си, защото са изгубили всякакво доверие помежду си. Като чуят, че някой говори или проповядва нещо, веднага се запитват, защо говори, каква е целта му. Много естествено. Човек е запалена свещ. Като говори, той разнася светлината си навсякъде, да свети на хората да четат, да виждат, какво правят. Каква е целта на запалената свещ? Да осветява пътя на хората. Щом се запали, свещта гори известно време и след това изгасва. За да не гори напразно, като свърши работата си, човек я изгасва. Когато спи, човек трябва да изгасва свещта си. Свещта гори, само докато човек е в тъмнина, докато му предстои някаква работа. Свърши ли работата си, той я изгасва. В някои големи европейски градове оставят лампите на магазините да горят по цели нощи. Какво показва това? Крадци има в тези градове. Като горят лампите, крадците не смеят да нападат магазините. Когато някоя държава има много закони против крадците, това показва, че в тази държава има много крадци. Това говори за морала на някои от нейните поданици. Всички хора не са неморални, следователно, законите се отнасят само до ония, които нямат съзнание да разбират своите задължения като членове на обществото и на държавата.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Който сее, той трябва да знае, какво е семето, което хвърля на нивата си; който жъне, и той трябва да знае, какво ще

жъне. Това значи човек с убеждение. Човек се ражда с убеждение, не го придобива отпосле. Ако човек има убеждение за истината, за мъдростта, за любовта, няма защо да го убеждавате да вярва в тях. Ако е убеден в любовта, той навсякъде я вижда и прилага, няма защо да го убеждават в нейното съществуване. Ако е убеден в безсмъртието на душата, в задгробния живот, човек не се нуждае от никакви доказателства. Тези неща са дадени на човека, няма защо от сега нататък да се дават. На човека е дадено съзнанието, в което се крият много опитности и знания на миналото. Като живее, човек прилага съзнанието си по отношение към всички живи същества и по този начин се учи от себе си. Ако отношенията на човека почиват върху законите на любовта, той твори. Когато обича учениците си, учителят ги учи да четат, да пишат, да смятат, да пеят, да свирят. Неговата работа не е нищо друго, освен творчество.

И тъй, любовта е творчески принцип. Като люби, човек трябва да е свободен да твори. Ако изгуби свободата си, ако се усъмни и разколебае в работата си, заедно с това той губи любовта си. Ако между камъка и скулптура, който работи върху него, няма никакво отношение, статуята няма да излезе както трябва. Това значи: скулптурът предварително трябва да е опитал камъка, да знае, с каква материя му предстои да работи. Истинската любов се проявява само там, дето има правилни, разумни отношения. Каква любов може да съществува между две неоформени, неорганизирани същества? - Ама ще порастем. - Това е друг въпрос. В природата всичко е живо, всичко расте, но зависи как расте, като камък, като растение, или като човек. Камъкът расте отвън навътре; растението - отвътре навън, а човекът - отвътре навън и

отвън навътре. Същевременно, човек разбира отношенията, които съществуват между частите и цялото, както и действието на силите вътре и вън от него. Човек трябва да разбира своя ближен, като себе си, и да не го подозира, да не се съмнява в него. Защо ще подозирате човека? Гледайте лицето му и четете по него. Върху лицето на човека природата е написала всичко, което е преживял той най-малко преди четири поколения. Върху лицето на човека е написана не само неговата история, но историята на неговите деди и прадеди от четири поколения насам. Ако разбираха това писмо, хората биха могли да го използват разумно в живота си, да не се натъкват на противоречия. Според тази наука, ако двама души трябваше да предприемат обща работа, те непременно щяха да знаят, могат ли да свършат работата добре, или не. Когато между двама души има пълно съответствие, пълно разбиране, работите им всякога ще вървят добре. Това не значи, че те трябва да бъдат еднообразни в проявите си. Хармонията не подразбира еднообразие. Еднообразието е закон на злото, а разнообразието - закон на доброто.

Следователно, хората могат да се разбират само тогава, когато между характерите и темпераментите им има пълно съответствие, т.е. правилно, хармонично съчетание. Две цигулки могат да бъдат в съгласие, когато и двете са нагласени по правилата на музиката: магаренцата им добре поставени, струните - добре настроени. Ако и цигуларите са в хармония помежду си, цигулките им ще звучат хармонично. Който чуе, как свирят, той ще остане напълно доволен. Човек представя цигулка с четири струни. На четирите струни отговарят четирите темперамента. Дали човек е сангвиник, холерик, флегматик

или умствен темперамент, не е важно. От човека се иска умение да управлява своя темперамент. Ако знае да го управлява, той ще свърши добре дадената му работа. Флегматикът е спокоен, безгрижен, подобен на застояла вода. Той е бавен в говора, в движенията си, вследствие на което е склонен към затлъстяване. Холерикът е противоположен на флегматика. Той е огнен, динамичен темперамент. Като знае свойствата на своя темперамент, холерикът трябва да бъде внимателен, да не хвърля кибритените си клечки навсякъде, да не произвежда пожар. Обикновено военните хора са холерици. Те обичат реда и порядъка, но като знаят свойствата на огъня, те трябва да го регулират, т.е. да постъпват разумно. Сангвиникът е човек на въображението, на охолния и весел живот. Той много обещава, малко изпълнява. Като не изпълни обещанието си, той дига рамене и казва: Имах доброто желание да направя нещо, но не можах. Сангвиническият темперамент наричат още и въздухообразен. Човекът на умствения темперамент обича да философства. Като мисли върху известен въпрос и не може да го разреши, той започва да се нервира. Той мисли, че може да разреши въпросите на живота само с ума си, но остава излъган.

И тъй, за да свири добре, човек трябва да нагласи и четирите темперамента правилно, да свири едновременно на всички. Струната *sol* в цигулката отговаря на флегматичния темперамент, *mi* - на нервния. Вие ще определите, кои темпераменти отговарят на струните *re* и *la*. Който може да нагласи четирите темперамента в себе си правилно, той е влязъл вече в хармонията на живота. Той има основна идея в живота си, около която нарежда всички свои работи. Той има инициатива, има камертон, според който нагласява всички свои прояви. Докато един

народ, едно общество, едно семейство, един човек се нагласяват според своя камертон, всичките им работи вървят добре. Не се ли съобразяват със своя камертон, те са осъдени на фалит. Наистина, когато цигуларят обтегне една от струните си повече, отколкото камертонът показва, тя непременно ще се скъса.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Сеенето и жъненето са два разумни процеса, които се извършват непреривно в природата. щом стават в природата, те трябва да стават и в живота. Значи, всяко желание, всяка мисъл в човека са семена, които той всеки момент посажда в почвата на своя живот. От начина на посаждането им зависи тяхното ожънване. Падне ли на добра почва, посятото семе трябва да израсте и да даде плод. Разумният човек сутрин сее, вечер жъне. Остави ли посятото днес, да го ожъне утре, от него нищо не може да излезе. Каквото днес посее човек, още днес трябва да го реализира. Добрите, красиви и разумни неща се реализират веднага. Колко време петхилядният народ трябваше да чака Христа да ги нахрани? Христос взе петте хляба, начупи ги и веднага нахрани народа. Ще кажете, че това Христос само е могъл да направи. Нима днес няма богати хора в света, които могат да нахранят няколко хиляди хора? Разликата ще се заключава само в това, че Христос ги нахрани с пет хляба, а те ще ги нахранят с повече.

Членовете на една богата английска църква, в която проповядвал известният английски проповедник Спържен, се събрали да решават, какъв начин да намерят, за да помогнат на бедните членове, принадлежащи към тази църква. На събранието присъствал и самият Спържен. Той слушал, какво говорят богатите членове на

църквата, но не взимал участие в разискванията им. Най-после те взели решение да се помолят на Господа, да отвори сърцата на богатите хора, да помогнат на някакъв начин на своите бедни братя. Тогава Спържен взел думата и казал: Братя, не трябва да изкушаваме Бога по такъв начин. Всички ние, тук събрани, сме богати хора. На кои други хора, вън от нас, трябва да очакваме? Ето, аз отделям една голяма част от своята заплата за бедните. Ако всеки от вас отдели, колкото може от своята заплата, положението на нашите бедни ще се подобри.

Това, което е станало в църквата на Спържен, става и в съвременните семейства, общества и народи. Всички очакват на богатите, всички очакват на бъдещото поколение. Какво трябва да правят сиромасите? Какво трябва да правят сегашните хора? Хората на миналото са очаквали на сегашните хора, които са били младо поколение на времето си. Сегашните хора пък очакват на бъдещото поколение. Те чакат младите да израснат, да свършат тяхната работа. Така работите не се уреждат. Така не се разсъждава. Всеки сам трябва да свърши възложената му работа, да не очаква на другите. На всеки човек е дадена една работа, която той сам трябва да свърши на времето си, да не я отлага.

Като не разбират, какво представя Божествения принцип, хората се запитват, какво е свършил Христос на земята. Да се задава такъв въпрос, това значи, да се гледа на Христа, като на историческа личност, която някога е живяла на земята, донесла някакви идеи и заминала за онзи свят. Те не подозират, че от деня на възкресението си до днес Христос нито за момент не е преставал да работи в света. И в бъдеще Той непрестанно ще работи. Божественият принцип е вечен огън. В началото си той е

слаб, но запали ли се веднъж, постепенно се усилва и непрестанно гори, като става все по-могъщ. Той движи съзнанията на всички културни хора и народи по целия свят. Той изправя пътя на всички, които са го изкривили. Но и те сами трябва да пожелаят това, да работят в това направление. Мнозина очакват спасението като свършен факт, но за да се спаси човек трябва предварително да е работил и да работи. Пролетта ще дойде, но трябва да намери хора, готови за работа. Какво ще прави онзи, който не е сял? Есента ще дойде и ще си замине, а той нищо не е пожънал, нищо не е турил в хамбара си. Царството Божие е идвало на земята много пъти, но само за ония, които са били готови. И днес Царството Божие иде на земята, но пак за ония, които са готови, които могат да използват неговите блага. За ония, които не са готови, Царството Божие ще мине и замине, без да им остави нещо.

Следователно, ако човек не може да се ползва от светлината и от благата, които Царството Божие носи, той ще се намери в тежко положение. Божията Любов предупреждава всеки човек, на когото предстоят изпитания, но не всеки иска да се вслушва в думите ѝ. Щом човек не иска да се вслушва в любовта, главата му ще побелее от страдания. Съвременните хора не знаят още, какво представят страданията. Това, което те наричат страдание, още не е никакво страдание. Детето страда, че майка му не иска да задоволи някое негово желание. Ученикът страда, че пропаднал на изпит. Студентът страда, че като свършил университет, не му дават служба. Той сам може да си създаде някаква служба. Ще каже, че е учил, за да намери някаква служба за прехрана. Ако човек учи за служба, това е друг въпрос. Обаче, ако човек

учи, за да се развива, да придобива знание, той няма да страда от това, че не е получил служба. Не може ли да се назначи на държавна служба, нека си купи едно точило и започне да точи ножове. За предпочитане е човек да точи ножове, отколкото да лъже, да краде, да върши престъпления.

Човек е дошъл на земята да учи, да придобива знания, чрез които да познае любовта, т.е. Бога; да познае ближния си и себе си. Разумност се иска от човека, за да разбира и прилага великите закони на Битието. Няма сила в света, която може да измени тия закони. Всеки човек или държавата, която се е опитала да измени един от Божиите закони, е изчезнала от лицето на земята. Обаче, който се е подчинил на Неговите закони, той и до днес съществува. Като е дошъл на земята, човек трябва да живее като истински човек, да прилага разумните закони на природата и да се развива. Около него се движат различни животни, птици, но той не трябва да се спира върху техния живот. За какво мисли вълкът? Той мисли, как по-лесно да открадне една овца и да се нахрани. Птицата мисли за зрънца и мушици. Задачата на човека не е нито като тази на вълка, нито като на птицата, или на рибата. Задачата на човека е да учи. Животните, птиците, рибите са символи, които човек трябва да изучава. Днес вълците, лисиците и всички свирепи животни постепенно изчезват. Те се намаляват на брой, но не се увеличават. Защо? Защото и те живеят според първичните закони на своя живот. Същото може да се каже и за човека. Иска ли да запази и продължи живота си, той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. Каквото прави, той трябва да го обмисля добре. Каквото обещава, трябва да го изпълнява. Където ходи, той трябва да помни, че се намира под зоркото око

на Великия. Нищо не може да избегне от око̀то на Бога. Всеки трябва да работи, да изкарва прехраната си по честен начин. За човека, който разполага със здраве, със сили, никаква просия не се позволява. За човека, който има ум, сърце, който може да мисли и чувства правилно, никакво насилие, никаква неправда не се позволява.

Като не разбират своето предназначение, хората сами се натъкват на противоречия и страдания. След всичко това, те казват, че условията са лоши, хората са лоши и т.н. Това е криво мислене. Докато мисли криво, човек нищо не може да постигне. Изправи ли мисълта си, той може да постигне всичко, което желае. Когато мисълта на човека е права, той може да приложи новите идеи, той може да бъде здрав, силен, богат. От човека зависи да бъде богат или сиромаш. Добре е понякога човек да бъде сиромаш от грехове, а богат с добродетели. Сиромашията учи човека да не греши. Богатството пък го учи да прави добро. Дали човек е богат, или сиромаш, учен, или невежа, не е важно. За човека е важно да има висок идеал в живота си, който никога да не се мени. Като следва идеала си, човек трябва да върви напред, да не се връща към своето минало. Ако се страхува, ако лъже и краде, по атаквизъм, той се връща към миналото, което няма да му допринесе нищо особено. Забравете миналото, и вървете напред.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Как трябва да сее и да жъне човек, за да се радва? - С любов. Ако човек не сее и не жъне с любов, светът няма да се поправи. Разумната природа е турила всички сили в действие, за да оправи света. Изправянето на света е в зависимост от изправянето на хората. Изправянето на човека наричаме възкресение. Възкресението на човека наричаме още и пробуждане на съзнанието. Онзи, на

когото съзнанието е пробудено, е готов на всякакви жертви за красивото и великото в света.

При един богат американски банкер отишла една млада, красива мома, да поиска някаква сума за благотворителна цел. Той бил голям скъперник, не обичал да дава пари за никакви цели, но като видял тази мома, с ясен, чист поглед, в него станал голям преврат. Той я изслушал с внимание и веднага подписал чек за исканата сума. Като излизала момата от кантората, банкерът ѝ предложил, когато има нужда, пак да дойде. Освен това, може да води всеки ден по една от своите бедни другарки, да им помага. От момента, когато видял тази красива мома, банкерът бил готов на всякакви жертви. Той се почувствал възроден и възкръснал.

И тъй, ако не възкръсне и не се прероди, като този скъперник, човек ще остане все в същото си положение, да тъпче и чопли на едно и също място. Ако младата, красива мома не мине край вашия дюкян да поиска нещо от вас, нищо добро не ви очаква. Мине ли, обаче, край дюкяна ви и ви посети, добро ви очаква. Красивата мома символизира любовта. Без любов животът няма смисъл.

Двама американски студенти спорили по различни въпроси: какъв е смисълът на живота, съществува ли задгробен свят, има ли Бог в света и т.н. Като вървели и разговаряли оживено, те не забелязали, че са на един мост, под който текла буйна вода. Унесени в разговора, и двамата се подхлъзнали и паднали във водата, отдето едва могли да излязат на брега и да се спасят. Като се погледнали един друг, те се засмели, и всеки от тях разбрал, кое е ценното в живота. Те разбрали, че по-ценно нещо от живота не съществува. Любовта ражда живота. Без любов, никакъв живот не съществува. Всички хора, семейства,

общества и народи се нуждаят от любов. Що се отнася до патриотизъм, до дипломация, това са качества, с които човек се ражда. Любов, обаче, е нужна на цялото човечество. Има ли любов, има и разбиране, и хармония между всички хора, общества и народи. Дали някой е мъж, или жена, слуга, или господар, учен, или невежа, това са предметни учения, но любовта е вечна, неизменна.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Който сее, той непременно ще жъне. Като има, какво да жъне, човек ще избегне сиромашията. Не е ли сял, човек не може да жъне. Този човек минава за сиромас и се оплаква, че няма коричка хляб в джоба си. Мнозина се оплакват от глад, от сиромашия, но малцина са опитали истински глад. Толстой писал един разказ, в който разправя за глада на едно бедно семейство, което било осъдено на смърт. Това се случило през една тежка зима, когато бедното население, поради неплодородието през лятото, било изложено на глад. Бедното семейство, което живеело някъде в степите, прекарало три-четири дена без хляб, без никаква храна. Лишени от всякаква възможност да получат отнякъде хляб, те очаквали часа на своята смърт. Най-малкото дете на семейството казало на родителите си да не се отчайва, защото скоро ще дойде помощ отвън. В това време един богат търговец тръгнал с големи провизии по селата, да помага на бедни и гладни хора, да не умрат от глад. По пътя се явила голяма буря, и той, изпаднал сред степите, потърсил един кът да се спаси. отдалеч той видял светлината на една малка къщичка и се запътил към нея. Указало се, че къщичката била на бедното семейство. Благодарен за щастливото спасение, търговецът извадил от куфарите си всичко, което носел за сиромасите. Така той ги спасил от гладна смърт. Предсказанието на

детето се сбъднало, но след два дена то заминало за другия свят. Това дете не било от обикновените деца. Значи, има обикновени и необикновени деца, както обикновени и необикновени млади и стари хора.

Коя е причината да се раждат обикновени и необикновени хора? Казано е в Писанието: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е“. Казано е още, че роденият от Бога грях не прави. От този човек се иска работа, да извае себе си, да изработи характер, който да не се сломява от никакви бури и ветрове. Иде време, когато човек ще се ражда от Духа, но затова се иска работа, да се приготви той за новите условия. Новият живот, който иде, не е нещо чуждо, далечно за човека. Ще се запитате, защо човек страда. Разумното страдание подразбира борба на човека със спънките, външни и вътрешни, за да влезе в новите условия. Победи ли тия спънки, той се радва. Радостта е признак, че човек е победил противоречията и изпълнил волята Божия. Това значи, да сее човек доброто семе. Ще дойде ден, когато присадката на злото в човека ще се счупи и ще започне да расте само онова, което отначало още Бог е насадил.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Ако и вие сеете и жънете добре, ще бъдете здрави, радостни и весели. С други думи казано: ако вършите волята Божия, целият ви дом ще живее в радост и веселие. За да изпълни волята Божия, човек разполага с всички добри условия. Добрите условия са в него: сила, знание, богатство, любов. Това подразбира, че Бог живее в него. Каквото реши да прави, човек трябва да се обръща за съвет към Бога, като Учител на неговата душа. И каквото го съветва, той трябва да слуша.

Като слушате да ви се говори така, това не значи, да

пламнете като суха клечка и скоро да изгаснете, или да се нагорещите като желязо и скоро да истинете. Това са моменти на настроения. Човек трябва да бъде свещ, която гори, без да изгасва. Човешкият ум е свещ, на която трябва да се дадат условия вечно да свети. Като свети в тъмнината, човешкият ум ще се домогне най-после да великата Любов, от която някога е излязъл. Всеки търси любовта, защото тя внася живот, тя подмладява човека. Без любов не може да се живее. Придобие ли любовта, животът ви става празник. Дето е любовта, там е изобилието. При любовта човек лесно се справя и със сиромашията, и с глада, и с мъчнотиите. Като се намери в пустинята, с еврейския народ, жадни и гладни, Мойсей удари с тоягата, и вода потече от канарата, хляб слезе от небето. Тоягата, с която Мойсей си служеше, представя магическата тояжка на любовта, мъдростта и на истината. Който разполага с магическата тояжка, той може да превърне живота си в рай.

Като сте дошли на земята, от какъвто произход да сте, каквито убеждения да имате, всички се нуждаете от едни и същи неща: от въздух, вода, огън и почва, върху която да стъпвате. Това са елементи, от които всеки човек се нуждае и във физическо, и в духовно отношение. Придобие ли тези елементи в този двояк смисъл, разбере ли тяхното предназначение, човек се намира пред реализиране на своя велик идеал. Не е достатъчно само да диша, да пие вода, но той трябва да знае, как да диша, как да пие вода, на място да употребява огъня и светлината. Това значи човек на новото. Днес светът се нуждае от нови хора. Поети, писатели, учени, философи, музиканти, управляващи и управляеми трябва да бъдат носители на новото. Да носи човек новото в себе си и да му служи, това

значи, да се е освободил от всякакво користолюбие. Докато служи на користолюбието, човек ще бъде вън от пределите на новия живот, вън от границите на Царството Божие.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“. Кога хората се радват наедно? Когато има единство между тях и във физическия, и в духовния, и в умствения свят. Докато хората са разделени помежду си, докато сам човек е разделен в себе си, не може да става въпрос за радост. Днес всеки има свое верую, всеки принадлежи към специална църква, вследствие на което се явява спор, кое верую е право, коя църква трябва да има предимство над всички останали. Една църква съществува в света - вечна и неизменна - Христовата църква. Тази църква подразбира църквата на Любовта, която обединява всички хора, всички народи. Тя признава един народ, една земя, която никой не може нито да превземе, нито да победи.

„Да се радват наедно и който сее, и който жъне“ Семето, което сее и жъне, трябва да бъде семе на положителната вяра и на необятната любов. Желая тази вяра и тази любов да обхванат всички народи, всички хора по лицето на земята. Желая българите да бъдат извор, от който да изтича великата любов. Желая да бъдете образец на чистота, необятна любов, на знанието и на мъдростта, свободни от всякаква корист. Желая ви да бъдете носители на правдата и на истината, които ще ви направят свободни. Посейте това семе в почвата на вашия живот, да пожънете плодовете му, за да могат и които сеят, и които жънат да се радват наедно.

20-та беседа от Учителя, държана на 12 януари, 1930 г.
София - Изгрев

ДВЕ ЛЕПТИ

„А видя и някоя сирота вдовица,
която турц там две лепти.“
(Лука 21:2)

„Две лепти“. Както виждате, в цитирания стих, двете лепти, един малък повод обръщат внимание на Великия Учител. Когато богатите и учените туряха изобилно в съкровищницата, Христос не обърна внимание на това. Обаче, когато една бедна вдовица тури две лепти в съкровищницата, Христос спря вниманието си върху този акт.

Като изучавате живота и проявите на хората, както и на всички живи същества, вие забелязвате едновременно два стремежа: единият стремеж е към великото, грандиозното; другият - към малкото. Запример, докато е малко, детето има стремеж да порасне, голям човек да стане. Този стремеж на детето да стане голям човек, като баща си, като дядо си, му дава импулс да пълпи, да учи, да се развива. Като се посади в земята, семето също се стреми към нещо голямо: да покълне, да израсте на високо, да цъфне и плод да върже. Тревата също се стреми да стане висока, да надмине цветенцата, които растат около нея. Добро е желанието на човека, както и на всички живи

същества да пораснат, да станат големи. Това е задачата и на природата. И природата се стреми да изкара нещо велико от малките неща. Следователно, човек трябва да поддържа в себе си идеала да стане велик. Ще кажете, че човек не трябва да бъде амбициозен. Зависи, каква е амбицията на човека. Без амбиция човек не може да напредва. И ученият, и добрият човек, и светията имат амбиция, но разликата между тяхната амбиция и тази на обикновения човек е голяма. Човек трябва да се стреми да придобие толкова знание, колкото може да носи. Да учи, да придобива човек знания, това не е амбиция. Учението е непреривен процес. Докато живее на земята, човек все трябва да учи. И 120 годишен да е, той пак трябва да учи, да чете, да добива нещо ново.

Мнозина имат криви разбирания за нещата. Те мислят, че човек може да учи, само докато е млад. Щом остарее, той не може да учи. Значи, само младият може да учи; само младият има право да си поживее. Остарее ли, човек трябва да се предаде на пост и молитва, да изправя погрешките на миналото си. Това отчасти е право, но не изцяло. Докато е млад, човек яде и пие, а на старини плаща. Дойде ли краят на годината, т.е. старостта, човек трябва да приключи сметките си. Ако има средства да изплати дълговете си, работите лесно се уреждат, но какво ще прави, ако няма средства? Щом няма средства, той трябва да прави условия с кредиторите си, да отложат полицата му за известно време. Когато яде и пие, човек трябва да мисли за плащане. Ако не мисли, ще дойдат глобите. Ще кажете, че банкерът и бакалинът са богати хора, няма защо да бързат с изплащане на дълговете си. Ако искат да не се разправят с длъжници, да не са ставали бакали и банкери. Лесно се говори така, но за да стане

човек бакалин, банкер, учен, владика, проповедник, музикант, инженер, лекар, има дълбоки причини. Всяка проява крие зад себе си някаква дълбока причина. Когато не иска да работи, човек намира, че някои професии не струват. Запример, той казва, че не струва човек да става лекар, да се занимава с болни хора, да прави операции. Всяка работа е велика, когато се изпълнява съзнателно и на място. Ако няма лекари, кой ще помага на болните? Ако е въпрос за операции, всички хора правят операции. Кой баща или коя майка, запример, не правят операция на детето си? Когато детето греши, родителите му правят операция, с цел да го възпитат. Думата „оперирам“ означава действам. Значи, добре е да оперира човек, но да бъде майстор и да прави операцията на време и на място. Вземем ли нож в ръка, човек трябва да знае, къде и как да реже.

В една от драмите на Шекспир се разправя за един договор, сключен между еврейин и християнин. Последният взел от еврейна голяма сума на заем, с условие да я изплати след известен срок. Обаче, еврейнът направил следното предложение: ако на определения срок християнинът не може да изплати дълга си, ще се отреже парче месо от тялото му. За тази цел трябвало да се пристъпи към изпълнение на договора. Като се видял пред невъзможност да се подложи на такава операция, християнинът се обърнал към съда, с молба там да разрешат въпроса. Съдията бил умен и съобразителен човек и решил спора в следния смисъл: еврейнът има право да отреже парче месо от тялото на християнина, но с условие, ако отреже един грам месо повече от определеното количество, ще плати с главата си. При това условие еврейнът се отказал да изпълни договора. Като не бил сигурен в ръката си, той се страхувал, че при тази операция ще

трябва да плати с главата си. По този начин християнинът отървал кожата си. Ще кажете, че евреинът бил жесток човек. Евреинът бил алчен за пари, но и християнинът не трябвало да бъде толкова глупав, да подписва такъв договор.

Съвременните хора, религиозни и светски, говорят за Бога, описват Го, но описанията и понятията им са съвършено различни. Никой човек няма ясна представа за Бога. Те казват, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но какво всъщност е Бог, не знаят. Те не могат да Му дадат никакъв образ. Други казват, че познават Бога дотолкова, доколкото се проявява в човека. Трети си представят Бога такъв, какъвто Мойсей Го описал. Мойсей се е разговарял с Бога, слушал е гласът Му, но никога не Го виждал. При това Мойсей беше един от великите посветени. Той познавал законите на светлината, на електричеството и на магнетизма, на биологията. Като се явил пред фараона, Мойсей извършил големи чудеса, които почивали на известни закони. Велико е било учението на Мойсей, но след смъртта му неговите ученици го изопачили. Разбиранията на учениците му били ограничени, вследствие на което те несъзнателно изопачили учението на Мойсея и създали особено учение - мойсеизъм. Така постъпиха и учениците на Христа с учението на своя Учител. Първите ученици и последователи на Христа предавали Христовото учение точно, но ония, които дошли след тях, като нямали тяхната светлина, постепенно го изопачили.

Днес всички хора се спират върху въпросите: кой е Христос и какво донесе на света? Те сами си отговарят, че Христос донесе спасението на човечеството. Спасението на човечеството се обуславя от спасението на отделния

човек. Когато всеки човек поотделно се спаси, тогава ще се спаси и цялото човечество. Да се спаси човек, това значи, да постави в хармония своя физически, духовен и Божествен живот. Съвременният човек се счита за божество, но въпреки това се запитва, може ли да се спаси. Да си задава този въпрос, това е все едно, великият виртуоз-цигулар да се запитва, може ли да изсвири известно парче. Щом е виртуоз, той непременно може да изсвири дадено парче. Който пита, дали може да направи нещо, той се съмнява в себе си, в своите възможности. Щом пита, той непременно ще сбърка някъде. Понякога и невежиат не пита, но това още не значи, че той знае, какво да прави. Ученият не пита, но прилага и сам се учи. Трябва ли момата да пита, какъв ще бъде нейният избраник? Много просто. Избраникът ѝ ще бъде подобен на нея. Затова казва българската поговорка: „Търкулнало се гърнето и намерило похлупака си“.

„А видя и някоя сирота вдовица, която тури там две лепти“. Двете лепти бяха всичките пари, с които бедната вдовица разполагаше. Който иска да следва духовния път, той трябва да даде всичко, което има. Тази вдовица не е предполагала, че Христос ще я вземе за предмет на своя беседа. Като видяла, че всички турят нещо в съкровищницата, и тя пожелала да внесе своята лепта, последните две монети, без да мисли, че децата ѝ нямат хляб. Колкото малки да са били двете монети, тя ги пожертвала от сърце. Като изнасям примера, не искам никого да упреквам за погрешките му, но казвам, че, за да не греши, човек трябва разумно да използва благата, които природата му дава. Домогне ли се до известно благо, човек го използва лично за себе си и мисли, че след това работите му ще вървят гладко, безпрепятствено. Водата е

благо за човека, но зависи, как ще приеме той това благо. Ако ръката излиза от извора и отива право към морето, отдето мине, тя ще причини ред пакости: ще отвлече къщи, дървета, цветя, треви ще изкорени, хора и животни ще издави и т.н. И морето, от своя страна, няма да я посрещне тихо и спокойно. Може ли човек да се ползва от тази вода като благо, дадено от природата? Ако остане сам да се справя с това благо, в края на краищата то ще го завлече. Ето защо, иска ли разумно да се ползва от благата на природата, човек трябва да ги разпределя между ближните си. Вземат ли всички хора участие в природните блага, те ще ги използват рационално. Ако морето е тихо и спокойно, реката ще се влее в него незабелязано. Обаче, ако в морето има буря и вятър, реката ще се блъска ту назад, ту напред, докато мине бурята. Първата река е била посрещната добре от морето, а втората - с големи борби и противодействия. Това се дължи на маневрите, които морето, от време на време, прави. Това не показва, че морето има неразположение към втората река. Благодарение на известно съвпадение, втората река е изпитала противодействие от страна на морето.

Животът на всеки човек представя малка река, която, в края на краищата, трябва да се влее в неговото Велико море. Понякога морето приема тия реки тихо и спокойно, а понякога - с бури и вълнения. Както да го приеме морето, умният ще разбере смисъла на живота. Глупавият, обаче, ще се натъкне на големи противоречия и ще се запит: Морето не знае ли, кой съм аз, отде ида и как се казвам? - Как се казваш? - Голямата река. Като чуе тия разсъждения морето ще се усмихне и ще си каже: Ти си голямата река, аз - Великото море. Морето ли произлезе от реката, или реката от морето? На този въпрос вие сами ще отговорите.

В природата между морето и реката не съществува никакво противоречие. Обаче, между хората съществуват ред противоречия. Противоречията им се дължат на техните разбирания. Между богатия и сиромаша, между учения и невежия няма никаква разлика, но от неразбиране на нещата хората сами издигат прегради помежду си, от които се спъват. Ученият представя необработена почва, а невежият - необработена. След време, ако не работи, може да стане невежа, невежият пък, ако работи, може да стане учен. И добрият може да стане лош, а лошият - добър. Ако не усилва добродетелите си, човек може да отслабне, да изгуби силата си като добродетелен човек. Светските хора разбират този закон и го прилагат. Когато някой светски човек иска да развие силата си, да стане борец, той се упражнява с часове. Един ден, като развие силата си, той излиза на арената да се бори, дето получава голяма премия като победител. Ще кажете, че това е губене на време. Ако упражненията, които човек прави, за постигане на известна цел, са губене на време, не е ли губене на време да седи човек с часове на едно място и да се окайва за страданията, които го сполетели? Дойде ли страданието при вас, не се оплаквайте, но излезте срещу него, като боксьор, и го ударете ту от едната, ту от другата страна, докато го съборите на земята. После му кажете: Знаеш ли кой съм аз? Знаеш ли, че аз съм свободен гражданин? Има случаи, когато страданието може да надвие на човека, да го търколи на земята. И така да бъде, човек не трябва да се отчайва. Ще полежи на земята, докато съзнанието му се върне, и пак ще стане. След време, като се засили, отново ще се състезава със страданието. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда и ще се радва, ще бъде бит и ще бие другите.

Като слушат да им се говори по известни въпроси, хората очакват някакво заключение. От съвременния живот могат да се извадят само относителни заключения, но не и абсолютни. - Каква е крайната цел на живота? Животът няма крайна цел. Ако говорите за материалния живот на съвременните хора, там още повече не може да се търси крайна цел. Той е временен, преходен, но приятен свят. Ние го наричаме свят на забави. Той е свят за децата. В сравнение с това, което предстои на човечеството за изучаване, ние казваме, че съвременните хора са още деца. И като деца, те трябва да се забавляват. Богатият ще се радва на богатството си; сиромахът ще поплаче за положението, в което се намира. И едното, и другото е на мястото си. Животът на земята не може без плач и без радости. Докато е на земята, човек ще плаче и ще се смее. Какво ще прави земеделецът, ако времето не плаче? Когато реките прииждат, когато снеговете се топят, когато росните капки оросяват цветята, когато цветята растат, всичко е на място. Всички явления в природата имат дълбок смисъл и предназначение. За да осмисли живота си, човек трябва да обръща внимание на вечните, неизменни негови прояви, а не на тия, които всеки момент търпят промени. Като разглеждате живота, сам по себе си той е красив. Тази е причината, че като дойде време да напуска земята, човек започва да съжaliaва. каквито страдания да е прекарал, човек все пак съжaliaва за живота на земята. В този живот има нещо специфично, което никъде другаде не съществува. Въпреки големите си страдания и светиите, и учените, и великите хора съжaliaват, че са напуснали земята. На земята има добри условия за учене, за растене и развиване. Един ден, когато станете възрастни, ще напуснете земята и ще съжaliaвате, че не можете пак да се

върнете. Докато сте на земята, ще плачете и ще се радвате, но ще учите. Научите ли уроците, които животът на земята предвижда за човека, ще напуснете земята и повече няма да се връщате.

Какво представя небесния живот? Ако четете описанията на този живот, ще срещнете много грешки. Погрешките в тези описания не са съзнателно допуснати, но се дължат на обстоятелството, че са правени привечер, при залязване на слънцето. Искан ли човек да бъде точен в своите описания, те трябва да се правят сутрин, при изгрев на слънцето. Много писатели описват красотата на природата при залез на слънцето, художниците я рисуват при същите условия, но и едните, и другите правят ред погрешки. Тогава природата е по-достъпна за хората. Малко хора имат възможност да наблюдават и изучават природата сутрин, при първите слънчеви лъчи. Красотата на природата при залез на слънцето е кратковременна, а при изгрев - продължителна, защото слънчевата светлина тогава е възходяща.

Защо трябва да се изучава природата? Като изучава природата, човек вижда последователността в проявите на нейните сили. Той вижда, как работи природата: последователно, с голямо постоянство и търпение. Какво виждаме в живота на обикновените хора? Те искат да бъдат учени, силни, богати, без да са приложили онова непреривно усилие и онази последователност, с които природата си служи. Запример, някой иска да бъде силен и виждате, че, дето трябва и дето не трябва, той проявява своята сила и смелост. Като срещне някоя дълбока и широка река, той иска да се засили и да я прескочи. Направи ли това, той ще се намери във водата. Преди да е прескочил такава река, той трябва да 'е правил

упражнения да прескача трапове, различно дълбоки и широки. Ако може да прескочи трап, дълбок два метра, той ще прескочи и реката. Човек се ражда с дарби, но ако не работи за тяхното развиване, ще остане обикновен човек. Не се смущавайте от реда и порядъка, които природата и животът налагат на човека. Днес от съвременния човек се изисква да спазва известни условия, но когато порасне, когато възмъжее, ще му се наложи друг порядък, други условия, различни от сегашните. Детето прави само това, което отговаря на развитието и възможностите му. То не може да излезе вън от своите възможности. Ще кажете, че искате идеален строй на живота. Днешното човечество не може да създаде по-идеален строй от този, който е създало. Ако представите на съвременното човечество идеален образ на живота, то пак ще се върне към стария. Всеки ще получи това, за което е готов. Това зависи от разбиранията на хората. Някой иска да бъде свободен, а ограничава другите. Какво разбиране за свобода е това? Ти искаш да бъдеш свободен, а другите да бъдат роби. Може ли да се нарече свободен онзи, който ограничава другите? Само разумният и добрият човек може да бъде свободен. Всичко, каквото той върши, е разумно.

„Две лепти“. Христос обръща вниманието на учениците си към бедната вдовица, която турила две лепти в съкровищницата. Тази вдовица била добра, разумна жена. Тя минала през големи борби и изпитания в живота, докато най-после е дошла до числото две. Срешнете ли жена, на челото, на лицето или на гърба на която е написано числото две, вие можете да разчитате на нея: и като на другарка, и като на домакиня. Срешнете ли жена, на гърба на която е написана единица, знайте, че тя има

мъжки характер. Не одобри ли поведението ви някъде, тя може да ви бие. Тя е добра за учител, за професор, но не и за домакиня. Числото две е число на борба, на противоречия, но едновременно съдържа в себе си и метод за примиряване. Докато двама души представят отделни единици, между тях всякога ще има борба. Примирят ли се, те образуват двойка. Забелязано е, че докато синът живее сам при родителите си, той е груб към близките си и невнимателен, небрежен към себе си. Срешне ли още една единица, той става внимателен, нежен, услужлив. Докато е сам, човек може да мечтае, да философства, да мисли. Срешне ли още един, подобен на себе си, с когото може да се разбира, той се свързва с него и стават двама. Като двойка, те могат вече да работят, да прилагат своите мечти и философии в действие.

Съвременните хора често не успяват в живота си и се оплакват, че живота им е тежък. Защо? Те искат другите хора да им помагат, да влизат в положението им. Не, човек трябва първо да разчита на себе си, а после на другите. Ако няма правилни разбираня за живота, никой не може да му помогне. Човек се ражда с нещо готово в себе си, което сам трябва да развива. Даровитият се ражда с дарби, които, с учител или без учител в живота, трябва да се развиват. Не ги ли развива, той ще остане в положението на обикновен човек. Малко усилия са нужни за неговото развитие, но той трябва да ги приложи. Малко побутване му е нужно от природата, за да го наведе на Божествената мисъл. Даровитият работи с много учители, но има и специален учител, който го учи отвътре. Всеки ученик, който се е събудил за Божественото, влиза във връзка със своя вътрешен учител и следва съветите му. Този учител ще му даде методи, как да работи. Той ще го вдъхнови, ще

събуди в него всички сили, дарби и способности за работа. Той ще му покаже, какво нещо е животът и какво - смъртта, какво е жената и какво - мъжът, какво е братът и какво - сестрата, какво е приятелят и какво - ближният, какво е господарят и какво - слугата. Учителят ще му обясни всички прояви и явления в живота и в природата и като го приготви, като му даде необходимите знания, ще го остави свободен, да прилага. Много нещо трябва да знае ученикът, но същевременно трябва да различава реалното от нереалното. Ако не влизаш в положението на мъжа, ти никога не би могъл да мислиш; ако не влизаш в положението на жената, ти никога не би могъл да чувстваш и да любиш; ако не влизаш в положението на детето, ти никога не би могъл да работиш. Всъщност децата работят. Те дават подтик на родителите си да работят. Каквото пипне, детето веднага го разтваря, разглобява на части, които изучава. Голяма любознателност има в децата. Вземи ли някаква книга в ръцете си, детето непременно ще я разкъса. Искате ли вашите деца да не късат книгите ви, правете ги от пергамент. Най-важното, на което родителите трябва да обърнат внимание, е да възпитават децата си, да бдят над тях, да не оставят разрушителното им чувство да се развива.

Двете лепти, върху които Христос спрял вниманието си, представят най-малкото, което човек може да приложи в живота си с любов и разбиране. Това е, което може да избави човека от хиляди ненужни страдания и радости. Има смисъл човек да страда и да се радва, но когато тия страдания и радости носят нещо добро. Ако страданието носи след себе си радост, която подига човека, то е на място. И ако радостта носи след себе си страдание, което облагородява човешкото сърце, тя е на място. Защо след

страданията идат радости и след радостите - страдания, това е въпрос, на който досега никой не е отговорил. Защо трябва човек да страда и да се радва, и този въпрос няма отговор. И велики хора, и велики Учители са страдали. Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт“. Докато е на земята, човек неизбежно ще страда. След възкресението Христос мина от страдание във вечната радост, в Божествения живот, дето радостта и скръбта се примиряват. В Божествения свят скръбта и радостта се примиряват. Във физическия свят, обаче, те са в постоянна борба: ту едната взема надмощие, ту другата. В повечето случаи скръбта взема надмощие, защото е груба. Тя върви по мъжка линия, вследствие на което се изявява грубо. Радостта е нежна, деликатна. Тя върви по женска линия. Който е придобил радостта преждевременно, той непременно ще бъде бит. На земята човек опитва първо скръбта, а после радостта. Когато види, че някой плаче, скръбта веднага си заминава. Тя не си позволява да бие човек, който е бит вече. Тя се чуди само, кой е дошъл преди нея и е свършил работата ѝ, като знаят тази нейна черта, разумните хора се дегизират пред скръбта, представят се за големи страдалци, и тя не ги безпокои. Както малката скръб отстъпва пред голямата, така и малката омраза отстъпва пред голямата. Същото се отнася и да положителните неща в живота. Както малката радост отстъпва пред голямата, така и малката любов, отстъпва пред голямата.

Като се говори за любовта, ония, които са попарени от нея, не искат да чуят думата „любов“. Някой обича жена си, но приятелят му влезе в неговия дом, обикне жена му и започне да говори за своите чувства. Този човек седи като попарен и се разочарова в любовта. Грешката е в

приятеля му. Съвременният човек не е готов още за любовта. За любовта нито се говори, нито се играе с нея. Харесате ли една жена, вие трябва да се запитате, дали сте изменили мнението си за жената. Истинска любов е онази, която подига човека в очите на този, който обича. Ако обичате една жена, вие трябва да гледате вече на всички жени с добро око. Ако обичате един мъж, мнението ви за всички мъже трябва да се измени, да гледате на мъжа с по-добро око, отколкото сте гледали по-рано. Всяка чиста и благородна жена носи в себе си батерия от десет хиляди градуса топлина. Кой човек би могъл да направи пакост на такава жена? Да обичаш някого, това значи, да се отнесеш към него с всичкото си уважение и почитание, да не му причиняваш никакво страдание. Любовта създава страдания, но на място. От страданията, които любовта причинява, човек расте и се развива. Любовта дава подтик, импулс на човека за работа, за учене. Каква любов е тази, която убива в човека желанието да живее? Който люби, той трябва да поощрява своя възлюбен към придобиване на знание, на някакво изкуство. Любовта осмисля живота. Когато осмисли и разбере земния живот, човек започва да се стреми към вечния. Като цени земния живот, човек ще цени и небесния.

Какво представя земния живот? Вечният живот е този, в който няма смърт. Вечният живот изключва всякакви страдания. Той включва всички радости, всичкото веселие. Да придобиеш този живот, това значи, да видиш Онзи, Който е създал вселената, всички живи същества, всички форми. Да придобиеш вечния живот, това значи, да видиш красотата на нещата, да опиташ силата и мощта на своя Създател. Достатъчно е да зърнеш само един лъч от Него, за да разбереш смисъла на своето съществуване.

Който е имал щастието да види един от лъчите на Бога, той е станал велик. Това виждане е вътрешен процес и става в съзнанието на човека, а не вън от него. При това положение невъзможното за човека става възможно. Това е опитност на великите хора от миналото и сега.

Често хората си казват един на друг: Направи това нещо за Бога! Че ако човек не е готов да направи нещо за Бога, за кого друг може да го направи? Ако човек не е готов да направи нещо за Вечното начало в живота си, за Божественото, за хората още по-малко може да направи. Събуди ли се Божественото в човека, заедно с това ще се разкрият всички дарби и способности, вложени в него. При тези условия човек може да постигне всички желания на своята душа. Това не се постига изведнъж, но постепенно. Божественото в човека е онзи прозорец, през който той може да гледа вън и вътре в себе си, да възприема истината. Отде иде истината, не е важно. Истината може да дойде чрез детето, както и чрез възрастния. Достатъчно е да има прозорец, през който истината да минава. Кой е отворил прозореца на истината, не е важно.

Днес всички хора се запитват, как ще се оправи светът. Светът ще се оправи, когато всеки човек бъде готов да дигне своя паднал брат, без да го осъди, без да пита за причините на неговото падане. Помогни на човека, без да питаш, защо и за какво е сгрешил. Ще кажете, че днес хората грешат, понеже първите хора са сгрешили. Ако съвременните мъже и жени се намерят в рая, и те ще сгрешат като тях. Няма човек в света, който да не е ял от забраненото дърво. Въпреки това, хората всеки момент се съдят, съмняват се, подозират се едни-други. Те казват, че вярват в Бога, а въпреки това всеки момент се обезверяват. Те говорят за любов, за смисъла на живота, но щом

изгубят любовта си, те се отчайват и разочароват от всичко. Докато е на земята, човек ще губи любовта си и отново ще я намира; той ще губи радостта си и отново ще я намира. Това е неизбежен процес. като изгуби човек същественото в живота си, стремежът му се усилва повече. като се стреми, той придобива загубеното. Придобие ли го, той знае вече, как да го пази.

„Две лепти“. Всички хора трябва да бъдат готови, като тази вдовица, да турят в съкровищницата всичко, каквото имат, без да ги виждат хората. С две лепти нищо не може да се постигне, но подтикът, вложен в тях, е в сила да направи голямо преобразование в живота, както на отделния човек, така и на цялото човечество. Ще кажете, че религиозния човек не трябва да бъде амбициозен, но трябва да бъде силен. Не, човек трябва да бъде и амбициозен, и силен, и богат, и учен, но на място. Всяко нещо, проявено на своето място и време, има смисъл. Днес хората не успяват, защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човека едно, други - друго, и той не знае, какво да прави и какво да не прави. За да не се обърка, човек трябва да прави това, което природата прави. Всичко, което природата е създала, е разумно. Искане ли да се прояви, човек трябва да даде ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа. Давайте ход на всички свои мисли, които изтичат от дълбочината на вашия ум. Давайте ход на всички свои постъпки, които изтичат от дълбочината на вашата воля. Давайте ход на всичко, което изтича от дълбочината на вашето естество. Всяко нещо, което излиза от дълбочината на нашето естество, е реално. Само реалните неща могат да се реализират. Само реалните неща са мощни и дават

тласък на човечеството, да върви напред.

„А видя и някоя сирота вдовица, която тури там две лепти“. Стремете се и вие да се проявите като сиротата вдовица и, без да подозирате, вашият Учител да спре вниманието си върху вас и да каже: Ето един човек, който даде всичко, каквото имаше. Откак вложи двете лепти в съкровищницата, сиротата вдовица стана ученичка на Христа. Тази вдовица и до днес е в света, но къде е, коя е, как се казва, това завинаги ще остане неизвестно. Тя не иска хората да я знаят. Ако днес я срещне някой, не би могъл да я познае. Тя е облечена богато, със скъпи дрехи. Днешното ѝ богато облекло се плаща от лихвите, които двете лепти са дали от времето на Христа до днес. В едно от своите съчинения Камил Фламарион е направил изчисление, каква сложна лихва ще се получи от 25 стотинки, дадени от времето на Христа до днес. Той намерил, че ако цялата земя беше направена от злато, пак не би могла да посрещне сумата, получена от тези две лепти, дадени със сложна лихва. Оттук можем да извадим заключението: всеки Божествен подтик, колкото малък да е, вложен в обръщение, след време дава грамадни резултати. Следователно, вложете най-малкото добро, което имате, в Божествената банка, да получите след време ония грамадни резултати, които тласкат цялото човечество напред. Вложите ли най-малкото добро в Божествената банка, един ден и вие ще се намерите в положението на сиротата вдовица, която днес е реформаторка, работи между човечеството за неговото подигане. Време е човек да даде ход на Божественото в себе си. Докато дойде до това положение, човек ще срещне ред препятствия - съмнения, колебания, безверие, но в края на краищата всичко ще бъде за добро. Божественото

ще си пробие път в света и ще донесе на човечеството онова, което от хиляди години насам се очаква.

21-ва беседа от Учителя, държана на 19 февруари, 1930 г.
София - Изгрев

БОГОВЕ СТЕ

Аз рекох: „Богове сте“. Това е мисъл, откъсната от нещо цяло, както много факти и явления в живота на съвременните хора представят откъслеци от целокупния живот. Докато тази разпокъсаност съществува между фактите и явленията в живота, хората всякога ще се натъкват на противоречия. Дойдат ли до въпроса за морала, хората също така се натъкват на противоречия, защото не са дошли още до истинския морал. Какво нещо е моралът? Както здравето на човека представя външната страна на физическия живот, така и моралът представя външната страна на духовния живот на човека. Когато живее хармонично, човек е здрав и физически, и духовно. Не живее ли правилно, човек се натъква на ред болезнени състояния, които нямат нищо общо със стремежите на човешката душа. Болезнените състояния в живота на човека са анормални явления, вследствие на което човек прави усилия да се освободи от тях. Да бъде човек здрав, това е нормално явление в живота. Всички органи в здравия човек функционират правилно и са в пълна хармония помежду си. Ето защо, здравето не е нищо друго, освен резултат на моралния живот на човека. Здравият яде, диша и мисли правилно. Ако не се храни добре, ако не диша и не мисли правилно, човек не може да

води духовен живот. Духовният живот е тъй естествен, както яденето и дишането. Вън от духовния живот човек се натъква на ред аномалии. Запример, една от аномалиите в човешкия живот е лъжата. Който лъже, той се намира в болезнено състояние, както онзи, на когото стомахът е разстроен. Той влиза-излиза от стаята, не може да седи на едно място. Желанието на човека да полъгва се дължи на нещо неестествено, вмъкнато в неговата психика. Ако желае, човек може да се освободи и от неестествените прояви в себе си. Щом се освободи от тях, заедно с това той ще се освободи и от слабостите и пороците си. Страхът в човека е също така неестествено проявление, както и лъжата. Когато чувството за предпазливост е силно развито в човека, той става много страхлив. За да се освободи от своите неестествени прояви, човек трябва да си служи с филтри, с каквито природата си служи. За да пречисти водата от примесените към нея вещества, природата я прекарва през пясъчни пластове. Същото трябва да прави човек със своите неестествени мисли и желания, които приема от външния свят. Не ги ли филтрира, той постепенно губи силата и здравето си.

Съвременните хора се оплакват от слабо зрение. За да усилят зрението си, те трябва да прилагат закона на филтриране на своите мисли и желания. Като усилява външното си зрение, с него заедно човек усилява и вътрешното си зрение. Физическото зрение е ограничено, а духовното - неограничено. Духовно човек вижда на грамадни разстояния. Изнамерването на радиото и на телевизията доказват съществуването на ясновидството. Как става това виждане, не може да се обясни, но в бъдеще голяма част от човечеството ще бъдат ясновидци. Чрез своето вътрешно радио човек схваща нещо, които стават

на хиляди километри от него. Какво ще се ползва човек от ясновидството си, ако няма хляб да яде? Вечерта е слушал, какво се пее, или свири в Лондон, или в Париж, а сутринта става и не намира хляб да си хапне. Значи, радиото е развлечение за човека, но не може да го храни. При това, сегашното радио още не е усъвършенствано. Днес вие слушате по радиото да говорят, но не можете да се разговаряте. Ще дойде ден, когато хората ще се разговарят по радиото: един ще пее на едно място, друг ще му отговаря. При това, те ще могат да влизат в разговор помежду си, да си помагат едни - други. Засега, обаче, радиото е забавление за човечеството.

Аз рекох: „Богове сте“. Боговете представят външната страна на Бога. Той се проявява чрез тях. Те са проводници на великите сили в света. Те имат отношение към хората, затова служат като проводници. Боговете, за които се говори в Писанието, представят разумни същества, които могат да извършат много работи. Следователно, каже ли човек за себе си, че е божество, това подразбира, че е разумно същество и може да направи много добри дела. Като живее разумно, човек има условия да бъде здрав. Това показва, че без духовен живот физическият напредък нищо особено. Ако зад физическият живот не стои духовният като тил, първият е изгубен. Доказано е, че човек с морален устой може да живее по-дълго време от онзи, който няма морален устой в себе си. Като спазва законите на великия морал, човек пести силите на своя физически и духовен живот. Природата изисква това от всеки човек, защото не обича да изразходва енергиите си напразно. Трябва ли човек да се безпокои за нищо и никакво? Трябва ли да се съмнява в себе си? Има неща, в които човек може да се съмнява, но в себе си той никога не

трябва да се съмнява. Човек се съмнява в Бога, в хората и най-после в себе си. Какво печели като се усъмни във всичко? Съмнението е частична проява на явленията в живота, а разумната, съзнателна вяра подразбира пълна проява на живота. Да се домогне човек да пълната проява на живота, това значи, да се е домогнал до неговия смисъл.

От хиляди години насам хората са се възпитавали по отрицателен път - чрез противоречия и съмнения. Време е вече да се възпитават чрез положителни неща, по пътя на истинската наука и философия. Докато не се домогнат до тази наука, хората всякога ще се лутат от един морал на друг.

Трима приятели, живяли разумно помежду си. Един ден те си купили една патка, заклали я, изчистили я и се готвели да я опекаат, да се наядат добре. В това време в дома им дошъл един гост. Като го видяли, те моментално скрили патката в една тенджерата, да не би гостът да остане на обед. Въпреки това, гостът останал даже да ношува у тях. За да не се развали патката до другия ден, един от приятелите я занесъл с тенджерата заедно в стаята, дето гостът щял да пренощува. Тази стая била по-хладна от другата. Гостът забелязал пренасянето на тенджерата, но премълчал. На сутринта, преди заминаването си, той дигнал капака на тенджерата, извадил патката, турил я в торбата си и отишъл при тримата приятели да се сбогува. - Защо тръгваш толкова рано? - Трябва да си отида, докато още цар Патаран е на власт. Падне ли от трона си, моята работа е спукана. Такъв е законът в нашето царство. Те не разбрали, какво иска да им каже с тези думи, но го пуснали да си отиде. Като заминал, те отворили тенджерата да вземат патката да я сготвят. Но какво видели? Патката изчезнала. Едва сега разбрали думите

на своя гост, но се примирили с положението си. Нито те проявили някакъв велик морал, като скрили патката от госта си, нито гостът, като я задигнал.

Съвременните хора постоянно губят в живота си и после съжаляват за изгубеното. Кога губи човек? Когато е неразумен. За да не губи, човек трябва да постави живота си на разумна основа. Ако живее разумно, човек ще намери цялост за своите слабости и недъзи. Светът, в който човек живее, е разумен, вследствие на което крие в себе си всичко, от което той се нуждае. Достатъчно е да се обърне на една, или на друга страна, за да намери всичко, което му е необходимо. Знае ли, как да постъпва, човек може да намери някакъв цялост за своето физическо и душевно здраве. Разумният човек разполага с магическата пръчица. Ако е гладен, достатъчно е да тропне с пръчицата, за да намери пред себе си богата трапеза. Щом се нахрани, пак тропне с пръчицата си, за да се дигне трапезата. Той не познава нужди и лишения. Ще кажете, че това е приказка от 1001 нощ. Какво ще кажете тогава за книгите на Сведенборг? Според някои, това, което Сведенборг е писал, е измислено. Според други, писаното от него е реалност. Едно е вярно: няма измислени неща в света. Каквото помисли, напише, или нарисова човек, то е съществувало някъде. Когато художник рисува някаква картина по фантазия, това не е чиста фантазия. Някога той е видял тези образи, макар и откъслечни, и днес ги комбинира в едно цяло. Мнозина са отивали в онзи свят и го описват, но описанията на всички не се съгласуват. Защо? Защото всички нямат еднакъв поглед на нещата. Някои се спират на външната страна на духовния живот, а други - на вътрешната страна. Човек трябва да има дълбоко разбиране за нещата, за да може да ги опише правилно. Ето защо, за

да приеме нещата в тяхната действителност, човек трябва да е изработил в себе си верен поглед за тях, да знае, кое е възможно и кое не е възможно. Запример, трябва ли да се спирате върху думите, на някой, който ви казва, че от вас човек няма да излезе? Не се спирайте върху думите на хората, които не мислят право. Веднъж човек е създаден от Бога, рано или късно той ще реализира желанията на своята душа. Той ще се върне към онзи живот, от който първоначално е излязъл. Казано е в Писанието, че светът ще се оттегли, и Бог ще създаде ново небе и нова земя. Под думите „ново небе и нова земя“ разбираме нов ред и порядък на нещата. Старият ред, старите разбирания и вярвания на хората са остарели и трябва да се заместят с нови, както животът на детето се замества с живота на възрастния.

Аз казах: „Богове сте“. Кои хора могат да се нарекат богове? Които вървят по Божиите пътища. Те са носители на Божиите мисли, поради което са в единство и хармония с всичко възвишено и разумно. Разумното крие в себе си нещо мощно и велико. Следователно, дойдете ли до вашите разумни мисли и чувства, вие трябва да оставите сами да се проявят. Те не се нуждаят от контрола, или напращане. Те знаят пътя на своето проявление. Мисълта не е нещо механическо. Достатъчно е да ѝ се даде тласък, тя знае вече, накъде да се движи. Може ли да се нарече механическа сила онази мисъл, която движи аероплани, мотори? Днес мисълта движи света.

И тъй, искате ли да се развивате правилно, не влагайте нищо отрицателно в живота си. Вложете ли една отрицателна мисъл в ума си и едно отрицателно чувство в сърцето си, те ще разрушат от основа вашето щастие. Запример, слушате някой да казва, че хората не го обичат.

Този човек разсъждава криво. Преди всичко, любовта не зависи от хората. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, за да ви обича, или не обича някой, това не зависи от човека. Когато забивате гвоздеи в една греди, кой е виновен за това? Вината не е нито в гредата, нито в гвоздея. Това зависи от онзи, който дига и слага чука върху гвоздея. Обикнете ли Бога, и хората ще ви обичат. Божията любов е извор, от който постоянно тече. Божията любов дава, а човешката - взима. Даването и взимането представят две сили в природата, които взаимно се уравновесяват. Положителните сили дават, а отрицателните - взимат. Който не се е научил правилно да взима, той не може и правилно да дава. Следователно, когато двама души се обичат, те трябва правилно да се обменят: единият ще дава, а другият ще взима. Това не подразбира, че единият всякога трябва да дава, а другият - всякога да взима. За да изявят любовта си правилно, те трябва да се сменят в даването и във взимането.

Аз рекох: „Богове сте“. Какво означават думите „богове сте“? Да кажете на човека, че е божество, това показва, че в него живее някакво божество. Ако слуша божеството в себе си, човек може да се обедини с него, да стане едно с него. Същевременно човек никога не трябва да мисли, че божеството, което живее в него, е над божествата в другите хора. Всеки човек е на мястото си и върши специална служба, която никой друг не може да изпълни. Може ли човек да даде предимство на един от своите органи пред друг? Можете ли да дадете предимство на мозъка пред стомаха или дробовете? Всеки орган е на мястото си, защото изпълнява специфична служба. Мозъкът не може да извърши службата на стомаха и на дробовете, но и те не могат да извършат неговата служба. Обаче, човешкият

организъм ще бъде в пълна хармония, когато между всички негови органи има единство и съгласие. За да се развива правилно, физически и духовно, пръв трябва да се прояви стомахът. Щом той свърши работата си, дробовете се проявяват. Най-после мозъкът започва да работи. Значи, когато стомахът работи, мозъкът временно спира своята дейност, за да изпрати част от енергията си на стомаха, да му помогне. В замяна на това стомахът изпраща храна на мозъка, с което поддържа неговата дейност. Колкото енергия е приел стомахът от мозъка, толкова храна му изпраща. Не се ли спазват тия отношения, кредитът се ограничава, а понякога съвършено се прекратява. С други думи казано: за да бъдат всички органи на човека в изправност, той трябва да държи отворени изворите на своя живот. Затвори ли пътищата на тия извори, той прекъсва връзката си с Бога.

Какво значи да прекъсне човек връзката си с Бога? Прекъсне ли тая връзка, той прекъсва съобщенията си с живота. Щом прекъсне съобщенията си с живота, човек изпада в положението на просяк, лишен от благата, които му са необходими. Той започва да проси оттук-оттам, да проживее по някакъв начин. Да проси човек, това значи, да наруши своя естествен живот. Просията е неестествено, анормално явление в живота. Ще кажете, че в Евангелието е писано: „Просете, за да ви се даде“. Да просиш от Бога, това значи, да искаш. Като е дошъл на земята да учи, човек трябва да иска от Бога съвети, как да живее. Това искане е на място. Обаче, да проси човек от хората, да ходи от къща на къща да събира трошици от трапезата на богатите хора, това значи да се натъкне на най-големите унижения и да получи такава храна, която, вместо да го задоволи, да разстрои здравето му. Какъв човек може да

стане от този, който очаква на подаянieto на богатите хора? Който живее от подаянieto на богатите хора, той е осъден на израждане. Който иска да расте и правилно да се развива, той трябва да се ползва от светлината и топлината на слънцето, а не от огъня. Той трябва да се ползва от мислите на Великия живот, а не от тия на обикновения живот. Следователно, каквото правите, стремете се към Божественото. Ако свържете приятелство с някой човек, за да бъдат отношенията ви здрави, трябва да намерите в него едно добро качество и постоянно да го държите в ума си. На същото основание казвам: за да поддържа отношенията си с Бога, човек трябва да държи в ума си идеята, че Бог е Любов. Престане ли да мисли така, връзката му с Бога се скъсва. Ако човек не държи в ума си мисълта, че Бог е любов, мъдрост и истина, той е изложен на големи страдания, на вечно недоволство и мрак. При това положение човек дохожда до пълно обезсмисляне на живота.

И тъй, духовният живот представя истинския живот на човека. Дойде ли до Божественото, до духовното начало в живота, човек придобива истинско здраве. Такъв е животът на светията. Той познава страданията, помага на хората, но не се подава на мъчения и страдания. Защо? Тялото му е бронирано. Както човек се облича зимно време с много дрехи, за да се пази от студа, така природата, чрез ред обвивки, е оградила светията от мъчения и страдания. Физическото тяло е една от обвивките на човека, духовното - втора обвивка, умственото трета, причинното - четвърта и т.н. Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-добре са развити неговите тела. Светията, истински духовният човек има седем тела. Обикновеният човек има само едно тяло, физическото, с което работи на

земята. Колкото по-добре са развити телата в човека, толкова по-големи са и възможностите му. Който не разполага с тия възможности, той прибегва към външни средства. Запример, някои светски хора, като се чувстват слаби, анемични, не могат да придобият здраве, сила по естествен път, затова прибегват до изкуствена козметика. Това правят главно жените. Те употребяват червило, пудра, да маскират своя блед цвят на лицето, своята анемичност. Ако по този начин могат да си въздействат, има смисъл да приложат тази козметика на лицето си, но ако правят това само от желание да станат красиви, те ще си причинят ред повреди. Кожата на лицето им ще се набръчка, и те ще имат бабешко лице. Има вътрешна козметика, към която човек трябва да се стреми. Тази козметика подразбира чисти мисли и чувства и благородни постъпки. Искане ли да стане красив, човек трябва да яде грах. Яде ли боб, той ще стане здрав, ще развие твърдост. Българинът много употребява боб, вследствие на което е твърд в убежденията си. Едно се иска от човека: да бъде разумен. За да живее разумно, той се нуждае от учители. Ще кажете, че можете и без учители. Зависи, до какво се отнася. Ако въпросите се отнасят до неща, които можете да гледате през очите на физическия свят, както да е. Обаче, ако се отнася до духовни и Божествени въпроси, вие не можете да ги разглеждате през очите на вашите физически разбирания. За такива въпроси вие се нуждаете от очите на Велики учители. Гледате ли през техните очи, вие ще виждате правилно и ще разбирате дълбокия смисъл на нещата.

Аз рекох: „Богове сте“. Човек може да се нарече божество, когато даде път на Божественото в себе си. Той вижда Божия промисъл навсякъде. Той живее тихо и спокойно, с дълбок вътрешен мир и упование на този

Промисъл. Следователно, уповава ли на Божия Промисъл, човек всякога може да се освободи от мъчнотиите в живота. Загази ли някъде, обърка ли работите си, достатъчно е да призове на помощ този Промисъл, за да излезе от трудностите, в които е попаднал. Никаква друга сила не е в състояние да оправи обърканите пътища на човека, да отвори пътя му към светлата, Божествена мисъл. Пробие ли си път към светлата мисъл, човек започва да живее съзнателно. Той ликвидира със старото и поема пътя към новото. Той започва да гледа на сиромашията, на богатството, на щастието и на нещастieto като на състояния, през които неизбежно трябва да мине, да научи един урок. Щом е така, човек не трябва да се оплаква от сиромашията, нито да се хвали с богатството си. И едното, и другото са временни положения.

И тъй, щастието и нещастieto, богатството и сиромашията са външни прояви на живота. Те преставят само условия за разумен живот. Ако сте добили известна разумност, вие ще се отнесете еднакво и към бедния, и към богатия човек. Дойде ли в дома ви някой беден човек, вие ще го приемете с всичкото си уважение и почитание, като същество, в което Бог живее. Не го ли приемете, както трябва, и оставите Бог да се грижи за него, вие не сте разбрали живота. Христос казва: „Гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме напоихте; гол бях, не ме облякохте; в тъмница бях, не ме посетихте“. Мнозина четат този стих и се чудят, кога е бил Христос гладен, жаден, гол, в тъмница и никой да не Му се е отзовал. Те не разбират, че, като говори за себе си, Христос има пред вид всички хора, които са удове на Божествения организъм. Ако човек не познае Бога в ближните си, отвън никога не би Го намерил и познал. Гледайте правилно на живота, да

изучите проявите му, да го разберете. Разберете ли живота, ще видите, че няма сиромашия, нито нещастия. Човек всякога може да бъде извор, който непрекъснато да дава. Щом е така, не се страхувайте, че някой може да ви изчерпи. - Ама все някой може да ме изчерпи. - Щом мислиш така, и това е възможно. - Ама мога да умра. - И това е възможно. За разумния човек съществува само преселване от един свят в друг, но не смърт. За праведния, за разумния земята е ад, а небето - рай. За грешния е точно обратно: земята е рай, а небето - ад. Затова, именно, грешниците не искат да напуснат земята - своя рай. Праведните, обаче, всякога са готови да напуснат земята. Те се интересуват от живота на земята дотолкова, доколкото могат да помагат на своите ближни. Те не се интересуват от временните неща на земята. Какъв живот е този, в който вярата, надеждата и любовта не присъстват? Когато срещнете днес, всеки се оплаква, че животът няма смисъл. Как може да има смисъл живот, в който вярата отсъства? Живот без вяра, без надежда и без любов, е живот без основа. За да не обезсмисляте живота си, спирайте вниманието си и върху малките светли мисли и чувства. Те са подобни на светлинки, които идат от някой отдалечен параход. Приемете тия мисли и чувства с радост и вярвайте в тях, защото скоро ще видите големия параход да се приближава към вас. С този параход идат вашите добри приятели, които от години очаквате. Малка е светлината на този параход, но един ден тя ще се увеличи - от вас зависи да имате по-голяма или по-малка светлина. Колкото е по-голяма, вашата вътрешна светлина, толкова ще бъде по-голяма и външната ви светлина.

Сега, аз ви желая да схващате нещата правилно, да гледате на духовния живот естествено, защото само той

ще заякчи здравето ви. Здравето се определя от правилното хранене, дишане, мислене, чувстване и постъпване. Като знае това, човек трябва да прави избор в храните си, да прави избор в мислите и чувствата, които го вълнуват. Всеки човек е определен за специална работа, вследствие на което и храната му трябва да бъде специална. Запример, всеки човек не може да меси хляб; всеки човек не може да готви. Всеки човек не може да бъде учен, писател, философ, музикант и н. Човек трябва да се изучава, да знае, за каква работа е определен.

Съвременните хора искат да бъдат учени, музиканти, но не знаят, как да постигнат своите желания. Религиозните пък искат да бъдат свети, чисти хора, но и те не знаят, как се добива чистота и светост. И едните, и другите живеят по стар начин, а се стремят към големи постижения. Това е невъзможно. Всички хора искат да бъдат здрави, но не знаят, нито как да придобият здравето си, нито как да го запазят, ако го имат. Здравето е свързано с морала, а моралът представя външна страна на духовния живот. Като срещнете здрав човек, ще забележите, че от лицето му лъха бодрост, свежест. Той е положителен, определен човек. В него е събудено Божественото начало, вследствие на което той има дълбочина в мислите и в чувствата си.

Сега на всички хора се препоръчва да работят съзнателно върху себе си, коренно да изменят живота си. Щом излязат от стария живот, едновременно с това те ще подобрят здравето си; подобрят ли здравето си, те ще имат успех във всичките си работи. Днес, при стария начин на живеене, само младите се стремят към придобиване на нещо, само те се надяват на успехите си. Остаряват ли, те престават да се стремят и да се надяват. Защо не се стремят

вече? Защото изгубват вяра в духовния живот. Те не вярват в духовното начало в себе си, защото не го разбират. Ако го разберат, те ще видят, че животът не е нищо друго, освен красота и щастие. Гледат ли така на живота, те ще влязат във връзка с разумни и възвишени същества, които са готови всеки момент да им помагат. Възвишените същества се притичат всякога на помощ на добрите хора. Те влизат в положението им, разбират ги и не ги питат, отде са, какво правят, как са пострадали и т.н. Представете си, че пътувате в бурна, студена нощ, а ръцете и краката ви замръзват. Ако останете в това положение, вие сте осъдени на смърт. Трябва ли да седите още на студа? Вие трябва да влезете в първата къща, която срещнете на пътя си, и да се стоплите добре. Ако домакинът на тази къща е добър, праведен човек, той няма да ви държи прав, да ви разпитва, къде сте били, как сте изпаднали сам, но веднага ще ви покани в дома си, ще стопли вода, да измиете ръцете и краката си, ще ви предложи топло ядене и ще ви отстъпи едно легло да си починете. Когато се събудите от сън, тогава можете да разкажете патилата си.

Мнозина страдат от любопитство, което не е на място. Те го наричат любознателност. Човек трябва да бъде любознателен, но не и любопитен. Той трябва да бъде любознателен, да изучава себе си, да чете по своето лице, както и по лицето на хората, като по книга. Лицето на човека представя само един лист от тази велика книга. Още много листа има, по които трябва да четете: очите, ушите, носа, веждите, устата, сърцето и т.н. Има ясновидци, които познават хората по очите, други - по ушите, трети - по носа и т.н. Това е наука, която човек може да придобие. Някой ясновидец погледне някого в очите и казва, че той трябва да се освободи от старите

разбирания. Докато не се откаже от тях, работите няма да вървят добре. Наистина, една от причините за неуспеха на хората се дължи на факта, че са здраво свързани със старото и не искат да се откажат от него. Запример, старият живот заставя човека да се занимава с работите на хората. Обаче, докато се интересува от работите на другите, човек никога не може да изправи своя живот. Не само, че не може да се изправи, но с това той пакости на себе си. Ето защо, преди всичко човек трябва да развива своя вътрешен, Божествен живот. Дойде ли до това положение, той познава вече хората по вътрешен път, чрез интуиция. Като срещне някой човек, той познава, добър ли е, или лош. Не само хората се познават едни други, но и кучето познава добрия човек. Ако добър човек влезе в двора на господаря му, кучето веднага го познава и започва да се гали около него. Влезе ли някой лош човек, кучето веднага настръхва и започва особено да лае. Забележите ли това, стойте настрана от такъв човек. С лошите хора трябва да сте внимателни. Преди да свържете приятелство с тях, изучете ги.

Рекох ви: „Богове сте“. Кога може човек да се нарече божество? Когато е развил своя вътрешен живот, когато е дал ход на Божественото в себе си. От всичко, което преживява, човек може да се учи, да вади ред закони за правилен живот. От радостите и скърбите, през които минава, човек познава, правилно ли живее, или неправилно. Всяка скръб, всяко страдание са резултат на нарушаване на великите Божии закони. Радостите пък са резултат на изпълнение на волята Божия. Като живее съзнателно, човек ще си дава отчет за всички свои постъпки и, ако постъпките му са добри, той минава за божество. Истинските учени, които изпращат на земята свои

асистенти, предават знанието си на тях, с цел да помагат на човечеството. Ако тия асистенти задържат знанието за себе си и започнат да спекулират с него, от невидимия свят ги извикват дадат отчет за делата си. Всеки човек, който е дошъл на земята да раздава блага на човечеството, и си позволи да задържа тия блага за себе си, носи отговорност за делата си. Не е позволено на човека да злоупотребява с Божиите блага.

Следователно, когато се говори за икономическия въпрос на един народ, вие трябва да имате пред вид отношенията на този народ към разумните същества. Ако тия отношения не са правилни, даденият народ е лишен от кредит и доверие. Когато един народ се намери в такова положение, той се обръща към големите народи да прави заеми, но икономическия въпрос пак не се разрешава. Разумни разбирания се искат от всички народи. Ние не сме за фанатичните религиозни вярвания на хората. Ние сме за онези правилни разбирания, за съзнателната връзка между народите и разумния свят. Докато народите не съзнаят, че техния кредит, тяхното благоденствие и плодородие се определят от разумния свят, положението им никога няма да се подобри. Всеки народ има велико предназначение. Доколкото изпълнява своето предназначение, дотолкова той се ползва от кредита, определен за него. Същият закон се отнася и до човека. Изпълнява ли волята Божия, проводник ли е на Неговите мисли и чувства, човек всякога ще се ползва от Божието благословение.

Съвременните хора страдат, мъчат се, благодарение на неизпълнени обещания. Те са дали в себе си обещание да служат на великия идеал на своята душа, но не са изпълнили обещанието си. Обещае ли нещо, човек

непременно трябва да го изпълни. Не може ли да го изпълни, по-добре да не обещава. Успехът на човека зависи от изпълнение на волята Божия. Дали човек правилно изпълнява волята Божия, виждаме от резултатите на неговия живот. Той трябва да бъде здрав, красив, силен. Не е ли придобил тези качества, той не е живял правилно, не е работил добре. Които не са придобили тези качества, за оправдание цитират стиха, в който апостол Павел казва: „Мога да се похваля със своята немощ“. Като говори за своята немощ, апостол Павел има пред вид своята слабост в правене на престъпления.

Аз рекох: „Богове сте“. Това значи: във всеки човек са вложени условия и възможности да бъде божество, да се нарече Син Божий. Няма по-велико нещо за човека от това, да се нарече Син Божий. Това е смисълът на живота. Докато дойде до положението на Син Божий, човек, бил той мъж или жена, не е още истински мъж, или истинска жена. Сегашната жена е слугиня на истинската, на онази, която наричаме дева. Сегашният мъж е слуга на истинския, на светлия и разумен мъж. Иде ден, когато на земята ще дойдат девата, чистата, възвишена душа и светлият, разумен мъж. Днес, когато жената се жени, тя търси слуга, да ѝ помага в живота. Мъжът пък търси слугиня, която да му помага във всекидневния живот. В сегашната женитба мъжът и жената търсят голямо, сенчесто дърво, да се подслонят под него. Такива са разбиранията им. Обаче, един ден тия разбирания ще се изменят, и човек ще оправдае стиха, в който е казано: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“.

Съвременните хора трябва да дойдат до онзи първичен порядък, който съществува в Божествения свят. Желанието на хората да бъдат свободни показва, че те се

стремят, именно, към Божествения порядък на нещата, който дава абсолютна свобода на всички живи същества. Днес и жената иска да бъде свободна, като мъжа. Тя не знае, че има положения, в които мъжът е голям роб. Има положения, в които жената е по-свободна от мъжа. Откак започна да работи за своите права, жената израсна с няколко сантиметра по-високо, отколкото е била по-рано. Много естествено. Когато дървото се полива често, израства на високо. Израстването на дървото има отношение към неговата форма, но не и към неговите качества. С увеличаване на формата, едновременно трябва да се подобрява и съдържанието. Ако се увеличава само формата, без да се подобрява съдържанието, вместо полза, човек ще има повече загуби. За издържане на голямата форма са нужни големи разходи.

Днес всеки човек, мъж или жена, търси някой да го разбира, да улесни живота му. Намери ли такъв, той го нарича свой ангел, свой спасител. Това същество е толкова необходимо за него, колкото майката за малкото дете. Колкото по-дълго време майката е държала детето в ръцете си, толкова по-разумно е станало това дете.

Рекох ви: „Богове сте“. Само този човек може да се нарече божество, който се отличава с голяма разумност и готовност да изпълнява волята Божия. Ще кажете, че вярвате в Бога, че сте готови да изпълните Неговата воля, но не сте станали божества. Щом не сте божества, липсва ви нещо. Кой не вярва днес в Бога? Днес повечето хора са вярващи, но продължават да се бият. Какъв дом е този, в който синовете и дъщерите казват, че обичат и уважават родителите си, вярват в тях, а въпреки това постоянно се бият и карат помежду си? Ако, наистина, обичат и уважават родителите си, децата би трябвало да спазват

техните закони. Същото може да се каже за всички хора. Ако наистина вярват в Бога и Го обичат, те би трябвало да спазват Неговия закон. Всъщност Божият закон ли царува в света? Ако хората зачитаха Великия Божи закон, в света трябваше да съществува само един Бог. Хората могат да изповядват различни религии, да имат различни убеждения, но ако в душата си признават само един Бог, само един Баща, като се срещнат, те няма да се питат, кой какво верую има, но ще се почувстват братя. По професия човек може да бъде художник, лекар, свещеник, учител, но вътрешно всички хора имат нещо общо.

Аз рекох: „Богове сте“. Това значи, че хората имат възможност да живеят разумно, да служат на Бога. При това положение животът на всички хора ще се подобри. Като служи на Бога, човек може да постигне всичко, каквото желае. Като изпълнявате волята Божия, вие ще бъдете свидетели на възкресението на мъртви, на оздравяване на болни от неизлечими болести и т.н. Не изпълнявате ли волята Божия, вие ще видите, че здравият се разболява, богатият осиромашава, ученият изгубва знанието си и т.н. Когато говоря за изпълнение волята Божия, аз имам пред вид онзи Вечен Принцип, който няма начало, няма и край. Затова наричат Бога Вечен, Древен. Обаче, никой не може да Го нарече стар. Сам по себе си Той не остарява. Той е всемъдър, но не е стар. Той включва в себе си всички велики добродетели. Затова е казано, че Бог е Любов, Мъдрост, Истина. Имат ли възраст тия добродетели? Любовта е вечна. Същото можем да кажем и за другите добродетели.

И тъй, дойдете ли до понятието Бог, знайте, че Той е неизменен. В Него се включват желанията и стремежите на всички същества, от най-малки до най-големи. Всички

живи същества живеят в Бога. Едни съзнават това, а други не съзнават. Когато Божественото в тях се събуди, те се съзнават като частица от Великия Божествен организъм. Щом Божественото в тях заспи, те минават пак в порядъка на обикновения живот. Има моменти, когато Божественото се пробужда и в животните. Вълкът, запример, след като изяде няколко овце, започва да мисли, че не е добре това, което прави. Това показва, че Божественото е проговорило и в него, но само за момент. Щом съзнанието му заспи, Божественото ги напуска. Тогава вълкът си казва: Дали е право това, което върша, или не, не зная. Едно е важно: трябва да ям, да не умра от глад. За човека казвам: Щом Божественото в него се пробуди, той трябва да работи върху себе си, да го задържи. И светията, и ученият и обикновеният човек трябва да работят, да дадат ход на Божественото в себе си, да не ги напуска. Светията трябва да работи, да увеличи своята светост. Ученият трябва да работи, да увеличава своята ученост. Обикновеният човек трябва да работи, да стане необикновен. Истински учен е онзи, който изучава Божиите закони и става техен проводник. Задачата на науката не е само да дава знания на хората, но и да ги учи, как да живеят.

Аз рекох: „Богове сте“. За да дойде до положението да се нарече божество, човек трябва да се откаже от всичко временно, преходно, и да задържи само онова, което има значение и на земята, и на небето. Дойде ли до това положение, каквато служба да изпълнява на земята, навсякъде ще бъде добре приет. Обикновеният човек ще слезе на земята пеш, а божеството - с колесница. Добре е понякога човек да се качи на колесница, но на такава, която не се тръска. Под думата „колесница“ разбирам

съвкупност от всички възвишени и благородни мисли, чувства и постъпки. Качи ли се човек на тях, те могат да го занесат отвъд земния свят. Това значи, да бъде човек божество.

Днес от всеки се иска приложение. Колкото малко да сте разбрали, приложете го. Не е достатъчно да знаете, кои са добри и възвишени мисли, но трябва да ги приложите. Като приложите знанието си, вие сами ще разберете, че животът на земята има велико предназначение. Светът се нуждае от кърмилници, които да им помагат. Ще дойде ден, когато от всеки човек ще се иска отчет, какво е направил на земята, какво е дал на човечеството. Докато е болен, човек се нуждае от помощта на лекари, на милосърдни сестри. Като болен, всеки може да го помилва, да му каже една сладка дума. Оздравее ли, излезе ли от болницата, веднага трябва да отиде на работа: свещеникът ще вземе пособията си и ще отиде на работа; учителят ще вземе книгата и ще отиде на училище, да учи децата; лекарят ще вземе инструментите си и ще отиде да преглежда болни; съдията ще облече тогата си и ще отиде да раздава правосъдие между хората; мъже, жени, деца, всички трябва да отидат на работа. За здравите се предвижда работа, а не милване. Светът се нуждае от здрави, работоспособни хора, а не от инвалиди.

Следователно, болният не трябва да съжaliaва, че е болен, но да благодари на ония, които му услужват. Като оздравее, той ще помага на слабите и немощни хора. Дали братя или сестри ще ви услужват, това е безразлично. Никой не може да злоупотреби с болния. Здравият, който услужва, трябва да подигне очите си нагоре и да благодари, че има възможност да се прояви, да прави добро на своите слаби и болни братя и сестри. Като помагате на слабите и

на болните, вие давате възможност на Божественото във вас да се прояви, да отворите пътя си към велики възможности и постижения.

Аз рекох: „Богове сте“. Христос казва, че сте богове, но кога? Когато изпълните Христовото учение, както се е проповядвало - чисто, безкористно, без съблазън, без обезсърчения, без никакви ограничения. Ако човек може да служи на Бога по този начин, ако може да стане носител на Божественото в света, той е придобил много. Мнозина материалисти, религиозни, моралисти намират, че идеята за служене на Бога внася заблуждение в умовете на хората. От тяхно гледище е така, но от по-високо гледище не е така. Човек трябва да разглежда нещата от идейния свят, от света на абсолютната чистота, за да може да се произнася за тях. Иначе, той всякога ще вади такива заключения, които постоянно ще се изменят. Както възгледите и обичаите на хората за живота постоянно са се изменяли и изменят, така и техните идеи за Бога са търпели и търпят промени. Обаче, има един идеален свят, дето хората живеят по Божествен начин. Техните идеи и възгледи за нещата са едни и същи за всички времена и епохи. Този свят ние наричаме свят на боговете, на светиите, на adeptите, на избраните. От този свят се осмисля и земният. От гледището на идейния свят всеки човек - мъж, жена или дете, са благословение за другите хора? Защо са благословение? Защото са носители на Божественото. Обаче, те трябва да съзнават това и да работят разумно. Срешнете ли такъв човек, работата, която ви предстои да свършите, ще се нареди добре. Ако срещнете един човек, и работата, която ви предстои да свършите, не дава добър резултат, ще знаете, че той не е по-добър от вас.

Следователно, излизате ли от дома си и отивате да свършите някаква важна работа, не бързайте да излезете, но спрете се малко, да мине край вас добър човек, той да ви бъде първа среща. Когато някоя жена туря на стана се да тъче нещо, тя гледа да я срещне някое дете, или някой добър човек, работата ѝ да върви напред. Правете и вие същото. Ставате ли сутрин от сън, не започвайте работата си, докато не срещнете Бога в себе си и не благодарите за доброто, което ви е дадено. Красив е животът, когато се движите в свят, дето Бог се проявява. Уповавайте на Бог в себе си и вън от себе си, а не на хората. Уповавате ли на Бога, вие ще оправите своите работи, както и тия на своя народ. Слушате някой да казва, че трябва да направи заем, да уреди работите си. Щом объркат малко работите си, така казват и българите, както и всички народи. Като не могат и със заеми да оправят работите си, те казват, че трябва да правят икономии. Не, нито заеми помагат, нито икономии. Ако искат да оправят работите си, българите трябва всяка сутрин да стават рано, да посрещат Бога в себе си. Ако това правят всички, от последен гражданин до царя, полезът им ще бъде добър. Щом полезът е добър, и работите им ще се наредят добре. Този е пътят, по който могат да се разрешат икономическите въпроси, както на отделния човек, така и на всички държави. Светът се нуждае от мъдри хора. Който иска да стане дипломат, той трябва да бъде мъдър, да разбира от отношения, да може да влияе с доброто, което носи в себе си. Всеки човек, със ставането си от сън, трябва да си спомни, че не е позволено на никого да прави престъпления. Човек трябва да знае, че законите за едного са общи закони за всички. Благата за едного са блага за всички. Всяко живо същество трябва да се подчинява на Божиите закони. Вън от тия закони

няма живот. Когато музикантът свири, и той спазва известни правила и закони, които не са от него измислени. Законите на музиката са закони на природата. И праведният, и светията живеят според Божиите закони. Колко повече обикновените хора трябва да спазват тия закони! Ако решат да живеят според Божиите закони, българите ще се благословят и велик народ ще станат.

Аз рекох: „Богове сте“. Живеят ли според великите закони на Битието, и българите могат да кажат за себе си: „Богове сме“. Не живеят ли така, нищо не могат да направят. Никой не може да ги застави насила да подобрят живота си. Бог оставя човек свободен, сам да приема доброто, или да го отблъсква, вследствие на което човек върши грехове и престъпления. Обаче, дойде ли човек до положение на болен, който трябва да се лекува, там лекарят има думата. Болният не може да се налага на лекаря. Каквито лекарства му препоръча, той е длъжен да ги вземе. В широк смисъл на думата, Божият Промисъл е лекарят, който лекува болните хора.

Съвременните хора се намират на тясно. Признават Божия Промисъл, или не, те Го опитват на гърба си. Бог им предписва лекарства и казва: По толкова и толкова капки ще взимате на ден. Ако постъпвате според наставленията на Великия лекар, ще имате резултат. Не постъпвате ли по Неговите наставления, ще носите болестта си. Разумност се иска от всички. Истинската мисъл внася успокояване на ума, истинското чувство - успокояване на сърцето, а истинските дела - успокояване на целия организъм. Дойде ли до тия положения в себе си, човек ще чуе Божия глас, както пророк Илия го чу в пустинята, дето прекара 40 дена в пост и молитва. Илия чу тихия Божи глас, който му казваше: Пътят, по който действаш, не е прав. Светът

може да се оправи с любов, а не с насилие. Светът може да се оправи само чрез любовта, чрез мъдростта и чрез истината, поставени като основа на живота. Това означават думите „Аз рекох: Богове сте.“

22-ра беседа от Учителя, държана на 26 януари, 1930 г.

София - Изгрев

АЗ СЪМ

Той им каза: „Аз съм, не бойте се“.
(Йоан 6:20)

Всички хора говорят за смисъла на живота, но кой може да го разбере? Само здравият човек разбира смисъла на живота, болният не го разбира. Когато здравият стане философ, той поддържа философията на оптимизма. Когато болният стане философ, той поддържа философията на песимизма. Оптимизмът и песимизмът са две състояния на човешкия дух, толкова неизбежни, колкото са неизбежни светлата и тъмна страна на земята - денят и нощта. Причината за двете лица на земята се дължи на факта, че тя се движи около оста си, вследствие на което ту едната, ту другата ѝ страна се осветява от слънцето. Осветената страна на земята наричаме оптимизъм, а тъмната - песимизъм. Както земята се върти около оста си и около слънцето, така и човек се върти около стремежите на своята душа. Обаче, какви са стремежите на неговата душа, и той не знае. Всеки се стреми към нещо, но какво е това нещо конкретно, и той не знае. В каквато посока да се прояви известен стремеж, той все има смисъл. Стремежите на хората са добри, но методите, с които си служат за реализирането им, не са разумни. Красотата, разумността

представят идеал за човека, но ако не знае, как и къде да ги приложи, те създават ред нещастия. Колкото по-разумен е човек, толкова по-големи страдания има. Защо? Защото отговорността, която носи, е по-голяма. От разумния се иска повече, отколкото от глупавия. Страданията на човека се определят от степента на неговото развитие. Някои казват, че може да се живее и без страдания. И без страдания може, но човек ще бъде лишен от радостите. Страданията и скърбите заедно представят музиката на живота.

Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. - Ако има две струни можеш ли да свириш? Той свирил на две струни. - На една можеш ли да свириш? Той свирил и на една струна. - Без струни можеш ли да свириш? Паганини нищо не отговорил, но не се явил на сцената. Следователно, когато някой пита, може ли без страдания в живота, казвам: Може и без страдания, но няма да излезеш на сцената. Който не е искал да страда, той не е трябвало да се явява на земята. Щом си дошъл на земята, ще страдаш, т.е. ще свириш, някога на четири, някога на три, някога на две, а някога на една струна. На колкото струни свириш, правилно ще свириш, да дадеш израз на това, което изпълняваш. Всеки човек трябва да живее така, да даде правилен израз на своите идеи.

Днес всички учени се стремят да обяснят, как е станало създаването на света, защо съществуват радостите и страданията, но техните теории са подобни на фотографическите апарати, с които фотографите си служат. Колкото сполучлива да е фотографията, все има някакви дефекти. Като гледате лицето на някой човек, колкото красиво да е, все има някакъв дефект: в очите, на

носа, на устата, на брадата и т.н. По външните черти на човека съдите за неговия духовен живот. Колкото да не обръща внимание на външния, на видимия свят, той е необходим като форма, чрез която духовният, истинският живот се проявява. Какъвто е човек по тяло, такъв е и по дух; какъвто е по дух, такъв е и по тяло. Някои мислят, че човек може да бъде болен, хилав и пак да бъде гениален. Това е невъзможно. Гениалният човек има особен строеж на тялото. Той е над болестите. Ако трябва да боледува, той лесно се справя с болестта. Обикновеният човек боледува и сам мъчно се справя с болестите. Видите ли, че някой се е прегърбил, навел глава към земята, ще знаете, че той не е силен човек.

Като не могат да разрешат задачите на живота, мнозина казват като Соломон: „Суета на суетите, всичко е суета“ Те намират, че животът няма смисъл. Кога животът няма смисъл? Кога Соломон каза, че всичко е суета? Когато се отклони от правия път на живота, човек намира, че животът няма смисъл. Соломон пък каза, че всичко е суета, след като яде и пи, след като взе при себе си 300 жени и 900 наложници. Заключение, че всичко е суета, представя мъжка философия. За да дойдете до философията на жените, вие трябва да застанете точно на обратната страна, дето е истинския живот. А там, дето е животът, не може да има суета. Може ли да има суета в живота, в науката, в религията? Велики цели и задачи има науката. Домогне ли се до разрешението им, науката е изпълнила своята задача.

Какви са задачите на съвременната наука? Тя има задача да изчисли, колко милиона години са се изминали, докато са се създали небесните тела. Какви са били намеренията на природата, като е създавала тия слънца и

планети, кога се е заченала вселената, кога и как е бил създаден човекът, когото днес виждаме да философства върху великия въпрос, има ли животът смисъл, или няма. Това са велики въпроси, за разрешаването на които се изисква време и работа. За да разреши тия въпроси, човек трябва да разполага с голям ум. Ако със своя малък, слаб ум се заеме да ги разрешава, той ще се уплаши, както се плаши човек, който се намира на мост, под дълбока пропаст. Който се страхува, да не минава. Който не се страхува, той може свободно да мине на отвъдния бряг.

Всички хора, които са дошли на земята, неизбежно трябва да минат през един страшен мост. Този мост, именно, представя връзка между два свята, т.е. между материалния и идейния, или Божествения свят. Той е тънък като паяжина. Който минава през него, трябва да пази равновесие. Всеки сам ще мине през този мост, без никаква подкрепа. Може ли да го минете, ще влезете в онзи свят. Не можете ли, ще останете за далечното бъдеще. Задачата на всеки човек е да придобие нужното равновесие, да мине свободно през страшния мост.

Какво трябва да прави човек, за да придобие това равновесие? Той трябва да се упражнява, както правят акробатите. Добре е всеки човек да има в двора си въже, дълго около 4 - 5 метра, добре обтегнато, поставено на известна височина, и да се упражнява, да ходи по него. Когато жената е недоволно нещо, нека мине по това въже, от единия до другия му край. Направи ли това упражнение, недоволството ѝ ще изчезне. И мъжът, и децата, и учителите, и учениците, и писателите, и музикантите трябва да правят същото упражнение. По този начин работите им ще се нареждат добре. Това упражнение представя добър метод при самовъзпитанието на човека.

Първоначално въжето ще бъде поставено на един метър височина и постепенно ще се повдига, докато стигне 30 метра височина. Може ли човек да върви по въже на 30 метра височина, той е достигнал вече много нещо. Той може да се радва на известен прогрес в живота си. Природата е поставила естествени препятствия на пътя ви, като това въже, с цел да развие във вас нещо мощно. За сега човек е развил своето физическо тяло, но не и духовното. За да се развие духовното, т.е. Божественото начало в човека, невидимият свят му създава ред изпитания. Не е ли пробудено Божественото начало в човека, той е изложен на изпитания, които внасят в него страх и ужас. Той се страхува от самотията в живота и се чуди, как ще прекара на земята сам, изоставен от своите близки. Колкото да е велик, човек изпитва известен страх от самотията, но свързан ли е с Бога, той по-лесно се справя с нея. Затова, именно, е казано, че човек не трябва да се отделя от Извора, от който за пръв път е пил вода, както и от дървото, от което е ял първия плод. Съвременните хора, са далеч от Истината, от която някога са излезли. Те мислят, че не могат да живеят само с истината. Значи ще излезе, че без лъжа не може. Какво става с човек, който лъже? Той изгубва доверието на окръжаващите, които го изолират от средата си.

И тъй, иска ли да запази своята сила и мощ, да се ползва от доверието на всички разумни същества, човек трябва да даде ход на Божественото в себе си. За да се прояви Божественото, човек трябва да бъде изоставен от всички хора, да не вижда светъл лъч в живота си. При това положение той ще чуе тихия глас на Бога в себе си, който му казва: Не бой се, върви напред! Ти не си сам в живота. Чуе ли този глас, човек веднага утихва. След малко, той

вижда, че каквото му е казал тихият глас, това става. Чуе ли този глас в себе си, човек може да разреши и най-трудните си задачи. Този глас е в сила да освободи човека от ръцете на смъртта.

Въпреки всичко това, съвременните хора търсят друга философия на живота. Много философии съществуват, но нито една от тях не е освободила човека от обятията на смъртта. нито една човешка философия досега не е могла да освободи един народ от мъчнотиите и изпитанията му. Само една философия може да спаси човека, Божествената философия. Една вяра, една любов, една истина могат да подигнат човека. Те са вяра в Единния Бог, любов към Бога и приложение на Божията истина в живота. Било е време, когато човек е вярвал в себе си. Това е било в инволюционния период. Сега, обаче, във фазата на еволюцията, човек трябва да вярва във висшето начало в себе си, т.е. в Бога в себе си. Човек е дошъл до фазата на обединяването, когато човек за човека трябва да бъде брат. При това положение само той ще разбере копнежите на своята душа, както и тия на ближните си. За да постигне своите стремежи, човек се нуждае от малка светлина, както детето, което прохожда, се нуждае то малка подкрепа. Дълго време детето пада и става, лази, докато един ден се изправи на двата си крака. В морално отношение много хора приличат на децата, които прохождат. Те падат, стават, докато един ден се изправят на двата си крака. Човек минава от животинското в човешкото царство. Едва сега е започнал да придобива човешки образ.

Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие Божие. Кой е този човек? Той е първият човек, който остана на небето, като идеал на сегашния човек. След него Бог създаде друг човек, от пръст, в когото

вдъхна дихание, и той стана жива душа. Защо първият човек, създаден по образ и подобие Божие, не остана да живее на земята? Защото земята беше още неустроена, нямаше условия за него. Съвременният човек трябва да стане разумен, да се свърже с Бога, да чуе Неговия тих глас. Той ще чуе този мек глас, когато всички гласове, вън и вътре в него, престанат да му говорят. В бъдеще нито един поет няма да пише, докато не чуе този тих глас в себе си. Велико нещо ще напише само онзи поет, който е чул тихия глас на Бога в себе си. Той ще обезсмърти името си за вечни времена. Всяка дума, която излиза от неговото перо, ще бъде жива капка от извора на Вечния живот.

„Аз съм, не бойте се“. С тия думи Христос се обърна към учениците си, да ги успокои. Те се бояха да не се обърне лодката и да потънат в морето. Във времето на Христа условията на живот бяха тежки. Тогава господстваше Римската империя. Тя се управляваше с железен камшик, със силата и властта на Марса. Задачата на християнството в това време беше да разтопи железния камшик, да го смекчи. Сегашните християни живеят при други условия. Днес действат съвършено други сили в света в сравнение с тия от времето на Христа. Днес се прилага и желязото, и глината, и ред други материали. Наближило е време човечеството да излезе от влиянието на тия сили и да влезе в областта на златото, т.е. в областта на слънцето. Когато влезе в областта на животворящото слънце, човек ще придобие нови знания. За да дойде до тия знания, човек трябва да се домогне до вътрешната наука на живота. Според тази наука всяка форма е построена по известни математически числа, които са строго определени преди дохождането му на земята. Тия мерки се определят от силите, които действат в човешкия

дух. Апостол Павел казва, че всички удове на човека, по форма и размери, са предвидени още докато е бил в утробата на майка си. И, ако в периода на бременността на майката, детето се е развивало правилно, то ще се роди според предвидените мерки и ще може да живее и да се развива добре. Обаче, съвременните хора са далеч от този истински образ, по който били първоначално създадени, вследствие на което те го носят като идеал в душата си. Всеки се стреми към красиво тяло, благородно сърце, светъл ум, възвишена душа и мощен дух.

Мнозина се запитват, с какво трябва да се занимават, какви науки да изучават. Много науки има за изучаване. Важно е, като учи, човек да вади правилни заключения. Запример, ако изучава ботаника, човек трябва да дойде до същественото качество на растенията. Кое е отличителното качество на растенията? Растенията се отличават по това, че и при най-неблагоприятните условия, при които са поставени, заровени в земята, те извличат потребните за тях сокове и дават красиви и благоуханни цветове, сладки и полезни плодове. Значи, растенията се ползват именно, от ония условия, от които човек нищо не може да извлече. И до днес още хората не са дошли до истинското предназначение на растенията. Те са създадени преди човека, да бъдат в негова услуга. Човек е създаден най-късно, което говори за неговия висок произход. Като изучава растителното царство в природата, човек трябва да спре вниманието си и върху растителното царство в своя организъм. Ако с растенията в своя организъм човек се отнася така небрежно, както се отнася с растенията в природата, той ще си създаде ред нещастия и мъчнотии. Рече ли да изсече дърветата в себе си, както изсича горите, той ще предизвика голяма анархия в живота си. Като не

разбира законите, които управляват живота, човек се запитва, съществува ли Бог, или не съществува. Да се задава такъв въпрос, това значи, да се запитва човек, има ли глава, има ли мозък, има ли мисъл в себе си. Човек не трябва да се съмнява в съществуването на Бога, както не се съмнява в съществуването на главата си, на мозъка, на своята мисъл.

Има неща, в които човек може да се съмнява, но има неща, в съществуването на които по никой начин човек не трябва и не може да се съмнява. Запример, човек може да се съмнява в човешката любов, но в Божията - никога. Ако човешката любов се постави на изпит, тя едва ще издържи, а може и да не издържи изпита. Човешката любов не е отишла много далеч. Ако постави любовта си за основа на своя живот, човек нищо не би могъл да съгради на нея. Слаба е още човешката любов. Колкото да говорите на богатия за Бога, докато касата му е пълна, той е готов да вярва в Бога, да Го признава. Изпразни ли се касата му, той изгубва вярата си, мисли, че Бог го е изоставил и не благоволява към него. И сиромашът в сиромашията си търси Бога и се моли, да му даде богатство, за да направи църква, училище, благотворителни заведения. Като дотегне с молитвите си, най-после Бог заповядва да му дадат възможност да забогатее. Щом забогатее, той забравя обещанията си и започва да живее за себе си.

Един светия живял в продължение на 20 години в една гора, дето събирал пръчки, от които правел кошнички. От време на време той слизал в близкия град, да продава кошничките, за да се прехранва. На пътя, по който минавал, той виждал един каменар, беден, благочестив човек, който по цели дни чукал камъни и едва прехранвал семейството си. Като виждал светията, натоварен с кошнички,

каменарят го поканвал при себе си, заедно да хапнат и да си поговорят. Светията оставал много доволен от каменаря и постоянно се молил на Бога, да подобри материалното му положение, да не се измъчва. Бог казал на светията, че ако положението на каменаря се подобри, характерът му ще се изопачи. Светията не могъл да си представи, как е възможно, толкова добър човек да се развали, и все още настоявал в молитвите си, да му се облекчи положението. Най-после Бог решил да изпълни молбата му. Той открил на светията, къде е заровено голямо богатство, за да съобщи това на каменаря. Светията веднага завел каменаря на посоченото от Бога място и му казал да разрови земята, да види, къде е скрито богатството. Каменарят направил всичко, каквото светията му казал, и наистина, намерил голямо богатство. Той взел парите и веднага започнал да си строи голяма къща, която мебелирал добре. След това купил скъпи, разкошни дрехи на себе си, и на семейството си. Едновременно с това той се снабдил с хубав файтон и тръгнал из града да се разхожда. В скоро време той се прочул из цялата околност като виден, знатен господин, със сила и влияние между хората, заради което бил избран за министър председател в своята държава. Светията продължавал да минава край старото място на каменаря, но вече не го виждал. Каменарят отдавна напуснал чукането на камъните. Няколко години след това, светията срещнал каменаря в града, спрял го, да се разговори с него, но каменарят, скъпо облечен, погледнал надменно и отвисоко на светията, като му казал: Кой си ти? Как смееш да ме безпокоиш? Аз не те познавам, навярно ти имаш грешка, като мислиш, че съм твой познат. Светията се отдръпнал настрана и се дълбоко замислил, но понеже имал знания, но понеже имал знания, той си

обяснил всичко това с променливото човешко сърце.

И тъй, каменарят, за когото светията се молил на Бога да подобри материалното му положение, станал, наистина, богат, но погубил душата си. Понеже светията не съзнал погрешката си, Бог изпратил при него един ангел, да му даде добър урок. Ангелът се приближил при светията и започнал да го бие, след което му казал: Ти направи един несполучлив опит. Ти пожела да се подобри материалното положение на каменаря, но с това погуби душата му. Сега трябва да се молиш, да изправиш по някакъв начин погрешката си. Като разбрал, каква голяма грешка е направил, светията отишъл в пустинята, дето прекарал в уединение, в пост и молитва, да спаси душата на каменаря. И този път молитвата му била приета. Срещу каменаря, като министър председател, започнали ред интриги и преследвания, в резултат на което той изгубил положението си и се върнал към първия си занаят. Доволен от себе си, че изправил погрешката, светията се върнал в гората, дето се занимавал с правене на кошнички. И всеки път, когато отивал в града да ги продава, той се спирал в дома на каменаря, който го приемал сърдечно, угощавал го добре и го изпращал в града. Като се разговаряли, каменарят му казал: Помоли се пак на Бога да върне богатството ми. Първият път не можах да го оценя и го изгубих. При вида на такова голямо богатство аз се възгордах, забравих Бога, отказах се от тебе, но ако Бог отново върне богатството ми, аз ще изправам поведението си. - Не, втори път не правя същата погрешка, отговорил светията.

Следователно, искаш ли да помогнеш на един човек, ти трябва да вземеш участие в неговата работа. Ако двама души не работят заедно една и съща работа, те не могат да

си помагат. Учителят помага на учениците си, защото взима участие в тяхната работа. Майката помага на децата си, защото взима участие в тяхната работа. Ако във всяка работа човек не вложи вяра, надежда и любов, тя не може да даде никакъв резултат. Ако физическият живот на човека не е съграден върху надеждата, духовният му живот - върху вярата, а Божественият - върху любовта, той нищо не може да постигне. Надеждата е основа на физическия живот, вярата - на духовния, а любовта - на Божествения. Физическият, духовният и Божественият живот представят целокупния живот. Който не разбира физическият живот, той не може да разбере и духовния. И обратно: който не разбира духовният, той не разбира и физическия, понеже физическият живот е отражение на духовния. От това, което ученият е писал, ние съдим за неговата ученост.

Сега, като изучавате човека, неговото устройство и неговата форма, вие дохождате до заключението, че тази негова форма е определена от Божествения свят, вследствие на което се стремите към този свят, да изучите законите, по които той работи. Съвременният човек е нарушил законите на Божествения свят, поради което е създал ред дефекти в своя физически и психически живот. Днес човек търси начини да изправи своите дефекти, да възстанови цялостта и здравината на своята форма, да се върне към онова положение, в което някога се е намирал. Колко има да работи върху себе си, човек ще познае само когато отиде в невидимия свят, между възвишените и напреднали същества. Само там той ще може да сравни, какво представят неговата ученост и неговото знание, неговата музика и неговото изкуство. Достатъчно е да чуе един от тамошните певци и музиканти да пее, да свири, за

да пожелае веднага да слезе на земята, отново да започне учението си. Бог е вложил в човека много дарби и способности, за развитието на които се иска време, усилия и работа.

Съвременните хора търсят щастието си вън от себе си. Те не подозират, че крият в себе си всички условия и възможности да бъдат щастливи. Онзи, Който обича човека, Той и вложил в него всички възможности да го направи щастлив. Кое семе досега не е израсло? Само онова семе не може да израсте, което не е било посято. Посади ли се веднъж в земята, семето непременно ще израсте. Колкото да е студена и жестока, земята разкрива богатствата си за семето и го възраства. Разумна е земята. Тя знае, кога и как да раздава своите богатства и благословения на различните семена. Следователно, иска ли да расте и да се развива, човек трябва също така да се ползва от благоволенieto на разумните същества, както и на Бога

Съвременните хора говорят за Бога, но какво е всъщност Бог, и те не знаят. Те имат смътна представа за Бога. Дойде ли до идеята за Бога, човек трябва да си го представя като място, отдето излиза най-чистият и възвишен живот, най-чистият морал, най-високата мъдрост, най-великото знание, най-възвишените добродетели. Ние не говорим за онзи живот, в който срещаме противоречия и мъчности. Противоречията и мъчнотиите са резултат на отклоненията на човека от правия път на живота. Като говорим за реката, ние имаме пред вид нейното отбиване от правия път. Като се отбие от пътя си, тя събира ред нечистотии, вследствие на което се каля и размътва. Ние говорим за чистия и кристален извор, от който изтича Божествения живот. Кой човек,

при изпитанията, в които се е намирал, не се е съблазнил в Бога, а с това отклонил от правия път? Кой цар, след като е бил детрониран, не се е съблазнил в Бога, а с това заедно нарушил чистотата на своя живот? Кой човек, от начало до края на живота си, е останал верен на Бога? Велико и славно нещо е да остане човек верен на своя Създател през всички времена и условия. Този човек може да се нарече истински човек, достоен за всичко, което Бог е създал. Той може да се ползва от благата на живота. Не е ли дошъл до това положение, каквото да му се даде, той всякога ще бъде недоволен. И земята да му дадат да управлява, той все недоволен ще остане. Съвременният човек не е готов още за големи блага. Дадат ли му още днес някакво голямо благо, той ще се намери в положението на онзи турски монах, който спечелил на лотария един голям параход. Когато го завели да види парахода, който му се паднал на лотария, той полудял от радост. Ако и на вас дадат да управлявате земята, най-големият параход в света, вие ще полудеете. Защо? Не сте готови още за такова голямо благо. Съвременният човек не е готов още да управлява даже своя малък мозък. Ако мозъкът си не може да управлява, колко по-мъчно може да управлява земята, която е вън от него. Много богатства са вложени в човека, а той се счита беден и нещастен. Много дарби и способности са вложени в човека, а той счита себе си бездарник и човек без таланти. Защо? Защото е заровил талантите си и трябва да работи върху себе си, да ги изрови и развие. В пътя на развитието си, той ще се натъкне на своите дарби и ще ги използва. Разумна и съзнателна работа се иска от човека. Работата е резултат на човешкия дух. Когато Духът работи, човек има успех във всички свои препятствия.

Христос казва: „Аз съм, не бойте се“. Всеки човек се страхува от нещо и се нуждае да дойде някой да го успокои. Не само отделният човек, но цялото човечество ще мине през големи вътрешни и външни изпитания и мъчности. Какво по-голямо изпитание може да съществува от смъртта? Дойде ли смъртта пред човека, тя го туря на легло, скръства ръцете му и го занася на онзи свят. Ако е изпълнил волята Божия, ще го занесе на онзи свят с колесница, като пророк Илия. Ако не е изпълнил волята Божия, ще го хване с куки и ще го хвърли в бездната. Дали е вярно това, или не, то е друг въпрос. Важно е, че смъртта е страшна. И Христос, като се намери в големи затруднения, каза: „Скръбна е душата ми до смърт. Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Не е лесно да се намери човек на поругание, изоставен от Бога, от всички добри и разумни същества. Голямо геройство се иска от човека, за да издържи на това положение. Величието на Христа се заключава в Неговото търпение и издържливост. Силен човек е бил Христос. След като цяла нощ римските войници се поругавали с Него, на сутринта Той е трябвало сам да носи кръста си. Христос носи кръста си до едно място и после го хвърли настрана като каза: Не искам повече да нося този кръст. Мнозина счетоха това за слабост от страна на Христа. Не, други бяха съображенията на Христа, за да захвърли кръста. Шест хиляди войници се подиграваха с Христа и Го биха, но който се беше осмелил да дигне ръка върху Него, повече не можа да повтори. При първия удар още ръката му отмаляваше и не можеше повторно да се дигне нагоре. Не е достатъчно човек да носи своя кръст, но той трябва да го уплаши. С други думи казано: Не е достатъчно човек да носи страданието си, но той трябва да го уплаши. Истински

герой е онзи, който може да уплаши страданието си и да го застави да бяга. Днес повечето хора бягат от страданията си, а не страданията от тях.

Един познат разправяше своя опитност, как се справил със страданието. Няколко месеца наред той страдал от силно стомашно разстройство, вследствие на което не могъл по цели нощи да спи. Особено се измъчвал от един страшен кошмар. Всяка вечер, преди заспиване, се явявал един висок, строен човек, с остър нож в ръка, който се опитвал да го мушне в гърдите, да го убие. Какво ставало, и той не знаел, но винаги се спасявал. Някой дохождал откъм и, незабелязано от самия него, го избавял от въоръжения човек. Това се продължавало всяка вечер, докато траяла болестта. Една вечер, силно обезпокоен, болният се хвърлил срещу нападателя си и започнал да се бори с него. След усилена борба, той се принудил да отстъпи, но доволен поне, че не се оставил да го мушне. Това траяло цяла седмица, докато най-после болният успял да се справи със своя противник и го победил. От този момент противникът му престанал да се явява, а заедно с това и болестта му изчезнала.

Следователно, докато страданията имат надмощие над човека, докато го мачкат, той всякога ще бъде слаб и немошен. Престанат ли да го газят, стане ли им господар, всякаква болест и нещастие ще го напуснат. Силата на човешкия дух седи в изкуството на човека да се справя със страданията и мъчнотиите си. Ударите, страданията, мъчнотиите неизбежно ще дойдат, но човек трябва да знае, как да се справя с тях. На всеки човек е определено да мине през пътя на Божественото възпитание, докато се пробуди висшето му съзнание, да придобие ценни опитности в живота. Не е въпрос човек да отрича едно

верую, а да поддържа друго. В душата на всеки човек е написано истинското верую, което той трябва да поддържа и към което трябва да се стреми.

Човек е дошъл на земята да проповядва истината, да проповядва онова верую, което е написано в душата му, а не свое някакво верую, придобито отвън. Кой каквото проповядва, в края на краищата той иска да бъде богат, силен, учен, всички да го почитат и уважават. Тази е причината, поради която всеки човек, всеки народ иска да има парче земя като собствено владение. Днес на човека се дава малко земя, но ще дойде ден, когато може да му се даде голяма земя, цяла планета, която той ще управлява и обработва, както иска и разбира. За да му се даде това, той трябва да бъде готов, да е развил своето духовно тяло, своите възвишени дарби и способности. Понеже всеки човек ще управлява специална земя и планета, всички хора ще се посещават едни-други, ще си правят разходки. Като обикалят планетите, като жилища на своите близни, най-после те ще дойдат до жилището на Бога. В буквален смисъл на думите, Бог няма жилище, но по дух, Той има най-красивото жилище в света. Като живее, човек трябва да намери това жилище. Къде ще го намери? Вътре в себе си и вън от себе си. Защо? Защото Бог живее вън от съществата, но и вътре в тях. Изкуство е човек да намери жилището на Бога вън от себе си и вътре в себе си.

Да търси човек Бога вън и вътре в себе си, това значи, да се е домогнал до идейния живот, който го освобождава от смъртта, от противоречието, от злото в света. Стреми ли се към идейния живот, човек трябва да влиза в положението на ония свои братя и сестри, паднали в калта, и да им помага. Наистина, Бог помага на всички бедни, страдащи, унижени и оскърбени, но Той изпраща

помощта си чрез хората. Следователно, всеки човек трябва да се стреми да бъде носител на великите, Божествени мисли и чувства. Всички родители, учители, свещеници, управници трябва да бъдат служители на Бога, да изпълняват волята Му. По този начин те могат да помагат на ближните си, както на себе си.

И тъй, иска ли да изпълни своето предназначение, човек трябва да се стреми към възстановяване на своята първична форма, каквато някога е имал. Придобие ли тази форма, той коренно се изменя. Ако всяка сутрин, след ставане от сън, човек си представяше идеалния образ на човека, той не би бил такъв, какъвто го виждаме днес. В това отношение старите гърци са били по-напреднали от съвременните културни хора. Когато жената била бременна, те я поставяли в обстановка да гледа красиви картини. Значи, за да развива красивото в себе си, човек трябва да гледа красиви неща. Какво ще оставят съвременните културни хора на бъдещото поколение? Каква представа имат сегашните хора за идеалния човек? Идеален човек е този, който нито веднъж в живота си не е излъгал, нито веднъж в живота си не е отправил крив поглед или лошо чувство към кого да е. Истински човек е онзи, който нито веднъж в живота си не се е разколебал вътрешно или усъмнил в своя велик идеал. Външно човек може да минава през големи промени - да скърби и да се радва; важно е вътрешно да не се изменя, да остане тих и спокоен, за да запази своя вътрешен мир. Що се отнася до външните промени, които човек претърпява, невидимият свят не обръща никакво внимание. Човек не се определя от външните положения, през които е минал, но от своя вътрешен живот, от любовта, от любовта, която има в душата си. Степента на любовта в човека определя

неговите приятелски отношения към хората. Истински приятел е онзи, който дълбоко в душата си желае за ближния си това, което желае и за себе си. Няма по-голямо щастие за човека от това, да живее във среда, в която всички хора му желаят доброто и всякога мислят за него добре. Това става само там, дето Бог присъства.

Христос казва: „Не бойте се, аз съм“. На друго място Той казва: „Идете в света и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Въпреки това, има религиозни хора, които мислят, че Христос и до днес още седи отдясно на Бога. Не, Христос никога не е напускал света. Той непрестанно работи между хората. Един индус разказа своите опитности, че много пъти, когато се намирал в големи опасности, Христос го спасявал. Той усещал, че някой го носи на гърба си! Без да вижда, кой го носи, той бил уверен, че това е бил Христос. Благодарение на тези велики опитности той се решил да проповядва Христовото учение на западните народи. За да повярва в Христа, човек трябва да се намери в безизходно положение като Йов, като Йон, или като този индус, който разправя, че се намирал в една дълбока яма, между разлагащи се трупове. Ямата била затворена с капак, тъй щото, колкото да викал, никой не могъл да го чуе. Като дошъл до пълно отчаяние, той чул, че някой отваря капака на ямата, спуска въже, за което да се хване, и го изважда навън. Като се видял вън от ямата, далеч от всякаква опасност, той се огледал, да види, кой го спасил толкова чудно, но никого не видял. Обаче, нямало защо да се съмнява - това бил Христос, който няколко пъти го спасявал от явна смърт.

И тъй, мъчнотните и страданията на хората не са нищо друго, освен условия за проява на Божията сила. Само чрез страданията вие можете да разберете смисъла

на живота, да познаете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. Божието благословение се дава отвътре, а не отвън. Придобие ли това благословение, човек постепенно се изявява навън. Тогава всички негови близки започват да го обикалят, да му указват почит и уважение. Богат е този човек, той има какво да даде на ближните си. Докато човек е беден, никой не се интересува от него. Забогатее ли, всички хора го обикалят, да получат нещо от него. Истински вярващият е богат, силен, способен човек. Докато е живял в безверие, той е бил беден, слаб, неспособен човек. Вярата придава ценни качества в човека. Тя е подобна на магическата пръчица в ръката на великия маг.

Един млад момък слугувал три години при един майстор грънчар. Един ден той намислил да се отдели от господаря си, сам да стане майстор. Господарят му дал свобода, да прави, каквото иска. Младият момък купил материал, инструменти и сам започнал да прави грънци. Обаче, голяма била изненадата му, като видял, че грънците му се пукали. Той отишъл при господаря си и запитал, коя е причината, че грънците му се пукат. - Трябва да работиш при мене още три години, да научиш и последното изкуство, да не се пукат грънците. Той се съгласил да остане при господаря си още три години, да разбере, какво прави господарят му, че грънците не се пукат. Какво забелязал? След изваждане на гърнето от пещта, господарят му духал в него, казвал „ху“. Като научил и това изкуство, момъкът казал: Чудно нещо, за едно „ху“, за едно духане трябваше да слугувам при господаря си още три години.

И тъй, малко нещо е това „ху“, но човек трябва да знае, как да го произнася. Едно малко духане е в състояние да предизвика голяма промяна в човешката мисъл, но човек

трябва да знае, как да духа. Най-малката вяра в Божественото е в състояние да предизвика голяма вътрешна промяна в човека, вследствие на което всички негови мъчности и страдания постепенно започват да изчезват. Достатъчно е човек да чуе гласа на Онзи, Който казва: „Аз съм, не бойте се“, и да повярва в Него, за да се освободи от всички нещастия и страдания. И адът отстъпва пред този глас, но само за онези, които вярват в Него. Вярата не е механически процес, но съзнателен, органически процес. Дали е вярно това, или не, не питайте. Вземете тази семка и я посадете в земята. Приложете вярата в живота си и бъдете готови всеки момент да изпълните добрите желания, които се пораждат в сърцето ви. Дойде ли някакво добро желание в сърцето ви, веднага пристъпете към реализирането му. Ако това желание е дошло вечер в ума ви, веднага станете и го изпълнете. Ама щели сте да прекъснете съня си, или да спите малко, това да не ви смущава. Човек не се нуждае от много сън. Според някои физиолози човек се нуждае от седем-осем часа сън, според окултистите, човек може да се задоволи с пет часа сън. Светиите спят малко. Един-два часа са достатъчни за светията. Понякога той се задоволява с малко сън, не повече от половин час.

Като не разбират живота, хората се отегчават от него и пожелават по-скоро да заминат за другия свят. Ще бъде смешно синът да напусне работата си на нивата по обяд и да се върне дома си. Баща му веднага ще го пита, защо се връща толкова рано. Има смисъл човек да се върне дома си, само след като е свършил работата си.

Съвременните хора трябва да изработят вътрешен морал за живота. Като живее на земята, човек трябва да се ползва от опитностите на добрите и на разумните хора.

Той трябва да събере тяхните опитности и да напише една книга за живота, от която да се ползват и млади, и женени, и възрастни. Животът на човека се осмисля от това, доколко той е свързан с разумния свят над него. Успехът на един народ, на едно общество, на едно семейство, на един човек зависи от връзката им с Бога, т.е. с целия разумен и възвишен свят. За да се ползва един народ от богатствата на Бога, за това има причини. Следователно, животът на цялото човечество, както и на неговите отделни части, може да бъде щастлив, успешен и красив в зависимост от благоволенieto на възвишения свят. Способният и с добър характер и добро поведение ученик всякога се ползва с благоволенieto на своите учители. Неспособният и с лош характер ученик не може да има разположението на учителите си. На същото основание, ако човек не се ползва с благоволенieto на Божествения свят, с какво може да се похвали? Искане ли да се ползва от благоволенieto на възвишения свят, човек трябва да бъде готов да изпълни всичко, каквото този свят му заповяда. Кажат ли му да направи нещо, той трябва веднага да го направи, без никакво разсъждение. Силата на човека седи в неговия вътрешен живот, дето се развива Божественото. Дойде ли до Божествените прояви в себе си, човек никога не може да ги изкаже с думи, пък и не трябва да ги изказва. Трябва ли да изнасяте своята свещена любов и вяра, или своите свещени идеи пред хората? Ако ги изнесете пред хора, които не ви разбират, те ще се поругаят с тях. Който е готов да ви разбере, той ще извади своето чисто огледало пред вас, да могат вашите свещени идеи да се огледат и в него. Само по този начин вие ще се познаете и разберете. Вие можете да познаете своя Учител само тогава, когато се намерите в голямо затруднение, в

голямо противоречие, когато никой друг не може да ви помогне. Същото се отнася и до Бога. Човек може да познае Бога само в големите противоречия на своя живот.

Като се натъкват на противоречия, съвременните хора се запитват, какъв е техният смисъл в живота. Те не подозират, че в противоречията, в страданията се крият възможности и условия за познаване на Бога. Защо яйцето е скрито в черупка? За да не се разлее съдържанието му. В този смисъл страданието представя черупка, която обвива човека, за да не се разлее съдържанието, което е в него. Истинското съдържание в човека е Божественото, каквото трябва да се пази свещено, да не се изгуби. Когато яйцето се тури под квачката, от него излиза малко пиленце. Човек е обвит не в една, но в много черупки, от които постепенно трябва да се освобождава. Махне ли и последната, седма черупка, човек излиза вън от себе си и става нещо повече от човек. При това положение той може да каже за себе си: „Аз съм, не бойте се“. Наистина, докато кокошката не чукне яйцето и не каже „клок - клок“, пиленцето не излиза вън. Следователно, при страданията човек се освобождава от обвивките, с които е облечен. Тези обвивки не са нищо друго, освен ограниченията, в които се намира. Съвременният свят се нуждае от хора с нови идеи, с нови разбирания, които могат да възприемат и предават Божията любов. Това са добрите, праведните, светите хора.

Христос казва: „Аз съм, не бойте се“. Като се видят в трудно положение, хората казват, че вярват в Бога, че имат любов към Него. Добре е това, но те трябва да знаят, каква е степента на тяхната любов. Всяко яйце, турено под квачката, е замътено вече, но трябва да се знае, в кой ден на замътването се намира: в първия, във втория, в третия

или в последния. Докато дойде до 21 ден, не може да се говори за нов живот, за живот на любовта. Всеки стопанин се радва на своите пилци, излезли вече от яйцата и тръгнали след майка си. Той се радва, че вижда пиленцата, излезли на свобода, вън от ограничителните условия на яйцето. Да излезе човек вън от ограничителните условия на живота, това значи, да живее в Божествения живот. Всички добри, праведни и свети хора трябва да излязат вън от ограниченията. Излязат ли от ограниченията, всеки трябва да се стреми към една и съща цел - към Бога. Ако всички хора тръгнат към различни пътища, те ще мязат на малките юрдечета, патенца, пиленца, излюпени от една и съща майка. Българите често правят такива опити. Те насаждат кокошка с различни яйца: от кокошка, от патка, от юрдечка. Като се излюпят малките, всички тръгват по свой път: патенцата и юрдечетата във водата, пиленцата остават на брега с кокошката, която се чуди, как да събере малките си на едно място. Този опит не е за препоръчване. Това присаждане е неестествено и не може да изведе работите на добър край. Всяко нещо трябва да бъде на своето място: гъшите яйца под гъската, пачите - под патката, кокошите - под кокошката и т.н. Същото се отнася и до човека: всеки човек трябва да бъде на своето място.

Сега, стремете се да изявявате Божественото в себе си, да бъдете добри, разумни. Дойдете ли до изпълнение волята Божия, не отлагайте. Каквото ви се каже да направите, направете го. Само така ще бъдете здрави, ще се ползвате от Божието благословение. Като живеете по този начин, вие всеки ден ще се подмладявате. В Бога всичко се подмладява. Подмладяването, обновяването е отличително качество на Божествения живот. Когато

повярва в Бога, човек започва да се подмладява. Казано е в Писанието: „Който очакват Господа, силата им ще се увеличи.“ Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие“. Ако ученият, философът, музикантът, поетът, художникът не станат като малките деца, те никога няма да влязат в Царството Божие. Христос каза това нещо на Никодим, но той не може да разбере, как е възможно стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди изново. След дълги обяснения от страна на Христа, той най-после разбра, че, наистина, и старият човек може да се подмлади, т.е. да се новороди. Да се подмлади и обнови човек, това е било задача на старите алхимици, това е задача и на съвременните учени.

Желая ви сега да живеете в Божественото, което може да ви обнови, да ви освободи от всичко старо и нечисто, за да чуete в себе си гласа: „Аз съм“. Чуete ли този глас, свободно можете да започнете работата си. Този глас е гласът на Божественото, което внася радост и оживяване. Този глас обновява човека.

„Аз съм, не бойте се“.

23-та беседа от Учителя, държана на 2 февруари, 1930 год.

София - Изгрев

ПОБЕЖДАВАЙТЕ ЗЛОТО

„Но ти побеждавай злото чрез доброто.“ (Римляни 12:21)

Каквато философия да съществува за живота, все пак тя не е в състояние да го обясни. Ако не може да го обясни, тя трябва поне да дава методи за правилно живеене. Не само философията, но и науката не е дала точно определение, какво представлява животът. От научно гледище ние казваме: Любовта представлява начало на нещата, а началото на всяко нещо наричаме живот. Порядъкът на нещата представлява основата на живота, а развитието им - целта на живота. Следователно, истински човек е онзи, който знае, какво представлява началото, редът и развитието на нещата. Какъв човек е този, който не знае нищо по тези въпроси, който няма никакво понятие за Бога? Той е подобен на онзи математик, който борави с числата, извършва всички математически действия, без да знае, какво представлява живата единица, от която са произлезли всички неща, всички числа. Да се говори за живота, без да се разбира, това значи, да се говори за слънцето, без да имаме известно отношение към него. Човек може да се ползва от слънцето само тогава, когато има отношение към него.

Представете си, че отивате на театър и гледате живота на богати, видни хора. Вие виждате, как живеят, как се обличат и хранят, как дигат и слагат трапези, но макар че сте платили 50 - 60 лева за билет, вие не можете да се ползвате от тяхното богатство и от тяхното изобилие. Вие сте далеч от сцената на техния живот. Вие нямате никакво отношение към техните блага. Вашето положение е подобно на онзи купувач, който отива да купува захар. Той купува един килограм захар, дава сто лева на бакалина и чака да му върнат остатъка. Бакалинът прибира парите и прави сметка: захарта струва 20 лева, получени са сто лева, от които остават 80 лева. Той дава пакета със захарта на купувача, туря стоте лева в касата и го изпраща. Купувачът отива у дома си, и в ума му звучат думите на търговеца, че 20 лева струва захарта, 80 лв. остават за връщане, но джобът е празен. Какво придоби той от сметката на търговеца? Не само, че нищо не придоби, но даде сто лева за един килограм захар.

Съвременните учени и философи са създали много теории за живота, с цел да поощрят хората към великото и красивото, но за да се ползват от тия теории, те трябва да ги приложат. Ако болният лежи по цели дни в леглото си и не излиза вън, на чист въздух, каква полза, че той живее сред природата? Щом е дошъл всред природата, той трябва да се грее на слънчевите лъчи. Само по този начин той ще усети известно подобрене в здравето си. Като живее на земята, човек трябва да работи, да се учи, да подобри положението си, във физическо или духовно отношение. Човек трябва да разчита първо на себе си, а после на своите ближни. Въпреки това, мнозина очакват повече на ближните си, отколкото на себе си. Тази е причината, поради която те очакват на Бога да оправи

света. Те го развалят, а очакват на Бога, Той да го оправи. Който разваля работите си, той сам трябва да ги изправи. Много богати синове ядат и пият по цели нощи и, като натрупат дългове, очакват на баща си, той да ги плати. Ако бащата иска, ще ги плати; ако не иска, няма да ги плати. Какво ще кажете тогава за синовете на бедни родители? Ако и те ядат, пият и правят дългове, кой ще плаща дълговете им? Ако бащата е заминал на онзи свят, кой ще плати дълговете на сина? Синът трябва да бъде разумен, да има желание да учи. Има ли желание да учи, баща му и от онзи свят ще му помогне.

Едно дете, кръгло сираче, имало силно желание да учи, но било крайно бедно, нямало възможност да реализира желанието си. Един ден то решило да напише писмо до Господа, своя небесен Баща, да му помогне по някакъв начин, да учи. То написало писмо, в което изказало желанието си, турило го в плик и го адресирало: До дядо Господа. След това то пуснало писмото в пощата и се върнало дома си спокойно, че в скоро време ще получи отговор на писмото си. Като събирали писмата, един от пощаджиите намерил писмо, с оригинален адрес, и го предало на началника на пощата. Началникът го прочел на няколко приятели. Трогнати от вярата и чистосърдечието на детето, те се заели взаимно да го подържат да учи. По този начин бедното дете реализирало своето желание.

Едно трябва да знаете: Бог всякога помага на добрите и чисти желания на човека. Има ли желание да учи, човек всякога може да успее. Страшно е, когато човек иска само, без да е готов да направи нещо. Запример, някой иска да знае, съществува ли Бог, или не. Той търси доказателства от всички страни, без да е готов да направи нещо за

Господа. Защо се интересува от съществуването на Бога? За да получи нещо. Така постъпват много синове, които не знаят, къде е баща им, жив ли е, или не. Те искат да го намерят, да разберат, какво е материалното му богатство. Ако се окаже, че е богат, те ще му се представят, като негови синове. Ако е беден, ни глас, ни услишание.

Днес всички хора се делят на бедни и богати, учени и прости. Бедните се чудят на богатите, защо са толкова жестоки, че не мислят за тях. Обаче, те не подозират, че богатите някога са били бедни. Интересно е тогава, защо, като са минали през сиромашията, не са запазили чувството за състрадание към бедни и страдащи? Има богати хора, които съчувстват на бедните и им помагат. Всички богати хора не са лоши, и всички бедни хора не са добри. В природата съществува закон на съответствие, според който, колкото добри хора има в света, толкова и лоши хора има. Защо има лоши хора в света? Защо съществува злото в света? Това са въпроси, на които вие сами трябва да си отговорите. В Битието е казано, че Бог създаде света в шест дни и за всеки ден Бог се е произнесъл, че това, което е създал, е добро. За втория ден само не се е произнесъл, нито добре, нито зле. Щом е така, защо хората виждат зло в света? Кое от двете мнения е по-право: това на Бога, или човешкото? Кое мнение е за предпочитане: мнението на болния, или мнението на здравия? Ако оставите болния да се произнася за живота, той ще даде отрицателни мнения. Оставите ли здравия да се произнася за живота, той ще ви даде положителни заключения. Всъщност, нито заключенията на болния, нито заключенията на здравия са абсолютно верни. Те са частични схващания, резултат на частично разбиране за живота. Дойдем ли до абсолютното разбиране на живота,

ще видим, че там съществува и добро, и зло, които взаимно се координират. Там, дето доброто се увеличава, и злото се увеличава; дето доброто намалява, и злото се намалява. Дето богатството се увеличава, и сиромашията се увеличава; дето богатството се намалява, и сиромашията се намалява. Дето здравето се увеличава, и болестите се увеличават; дето здравето се намалява, и болестите се намаляват.

Това са твърдения, които трябва да се докажат. Ако спрем вниманието си върху медицината, ще видим, че милиони лекари водят война срещу болестите. Въпреки това болестите не само че не се намаляват, но постоянно се увеличават. От една страна лекарите лекуват болестите, помагат на човечеството, а от друга страна хората сами си създават различни болести. Те са дошли до нервните болести, които са толкова много и разнообразни, че лекарите се намират в невъзможност да ги лекуват. Съвременните хора, светски и религиозни, се безпокоят за нищо и никакво. Ако някой певец или музикант излезе на сцената да пее, или да свири, и концертът му не излезе сполучлив, той ще се безпокои, защо не е излязъл, както очаквал, защо публиката не го е оценила, както трябва и т.н. И религиозният се смущава, дали това, в което вярва, е верно, или не; дали неговото верую е по-право от това на другите вярващи. Не е въпрос за правотата на веруюто; въпрос е, как живее човек, т.е. как прилага своето верую. Ако християнинът прилага своето верую както Христос го е прилагал, той стои по-високо от мохамеданина, от мюсюлманина. Не го ли прилага, както трябва, той стои по-ниско от всички вярващи, които прилагат правилно своето верую.

В природата съществуват две състояния: пасивно и

активно. Пасивното състояние подразбира състояние на покой, а активното - състояние на движение. Между тези състояния винаги съществува вътрешна борба, в резултат на която се явява известно противодействие. Когато активното и пасивното състояние се борят, образува се търкане, което се изявява като светлина и топлина. Ако на това търкане се яви известно противодействие, никаква топлина и светлина нямаше да съществува. Оттук вадим заключение: за да се образува топлина и светлина в природата, непременно трябва да се срещнат две противодействащи сили. Същото може да се каже и за доброто и злото в света. В този смисъл злото представя пасивна сила в природата, а доброто - активна. Злото представя стремеж на силите да бъдат във вечен покой, а доброто - стремеж към вечно движение. Злото се явява като противодействие на доброто. Като разглеждаме противодействащите сили в природата, ние се натъкваме на закона на съответствието, според който на всяка положителна сила отговаря отрицателна. При това, колкото е голяма положителната сила, толкова е голяма и отрицателната.

Като се натъкнат на злото, съвременните хора го разглеждат като постъпка, като действие. Не, злото е сила, принцип в света, а не постъпка. Постъпките могат да се разглеждат като добри и лоши, но нито добрите постъпки можем да наречем добро, нито лошите постъпки - зло. Представете си, че някой отива да убие един добър, благочестив човек, но на пътя го среща друг, който го удря силно в крака и го счупва. Щом кракът му се счупи, той се отказва вече от намерението си да убива. Лоша ли е постъпката на този, който му е счупил крака? За предпочитане е да се счупи крака на един човек, отколкото

да се отнеме цял живот. Следователно, в дадения случай постъпката на този, който е счупил крака на престъпника е добра. В такива случаи българите казват: „Ела зло, че без тебе е по-голямо зло“. Зло е да се счупи един крак, но по-голямо зло е да се убие цял човек.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, от които страдат. Те страдат, защото не могат да си обяснят причините за тия противоречия, а не могат да си обяснят, защото нямат необходимата светлина. Който има Божествената светлина в себе си, той може да си обясни причините на противоречията, вследствие на което не страда. Няма ли тази светлина, човек страда от противоречията, мъчи се, докато един ден се отчае и каже: Животът няма смисъл, няма защо да се живее. Дойде ли до това положение, той не е разбрал вътрешните причини на страданията. Един ден той ще ги разбере и ще види, че страданията крият в себе си велики блага. Човек не може да разбере и оцени радостта, докато не е минал през скръбта. Радостта представя бащата, скръбта - майката. Майката скърби, страда, докато роди. Щом роди дете, скръбта ѝ се превръща в радост. Детето представя мира, който майката е родила. Скръбта е пасивно състояние, а радостта - активно. Когато се съединят, скръбта и радостта образуват мира - здрача на живота. Ако скръбта е нощ, а радостта - ден, роденото дете от тях принадлежи едновременно и на тъмнината, и на светлината. Здравчът е състояние, в което човек най-добре си почива. Когато работи, човек се нуждае от светлина, а когато спи - от тъмнина, от здрач. Който разбира законите на живота, той схваща тъмнината и светлината като покой и движение, като работа и почивка, като смърт и живот.

Съвременните хора, религиозни и светски, се нуждаят

от дълбоко, вътрешно разбиране на живота, а не от някакво преходно верую. Ако е въпрос за верую, то трябва да бъде такова, че да доведе човека до резултати, които да го поставят на здрава основа. Човек се нуждае от вътрешно верую, вътрешна философия, вътрешно приложение, както земята, върху която земеделецът работи, се нуждае от оране и сеене. Само при това положение човек може да запази своя вътрешен мир, своето равновесие. Не може ли да запази своя вътрешен мир, човек не е дошъл още до уравновесяване на силите между ума, сърцето и волята си. Той не се е справил още със скръбта и радостта. Ако не разбере скръбта и радостта като две противоположни състояния, необходими за неговото развитие, човек всякога ще се натъква на противоречия. Когато дойдат страданията, човек се огъва; при радостите той се изправя. Колкото е необходимо огъването, толкова е необходимо и изправянето. При огъването човек развива в себе си известна енергия, която може да се впрегне на работа. Какво показва огъването? Всяко огъване показва, че някъде е турена известна тежест. Като знаят това, техниците използват огъването на пружината при направа на часовниците и на ред още уреди за извършване на някаква работа. Като знаете това, вие можете да си обясните, защо природата е поставила човека на различни огъвания и изправяния. Като го огъва, тя го заставя да работи, да решава задачите на своя живот.

Следователно, като се огъва пред злото и изправя пред доброто, човек изработва в себе си характер, устой. Характерен човек е онзи, който побеждава злото. Как се побеждава злото? Злото може да се победи само чрез доброто и любовта. Като люби, човек лесно се справя със злото и със страданията в света. Ако някой момък обича

една мома, а тя не му обръща внимание, в края на краищата той ще я победи и ще спечели любовта ѝ. Значи, човек може да изработи характер в себе си, само когато ожени доброто за злото, на човешки език казано. Доброто и злото в света са полюси, както мъжът и жената. Както мъжът и жената се женят един за друг, така и доброто трябва да се ожени за злото. Защо? За да се примирят.

Какво означава женитбата? Под женитба съвременните хора разбират слугуване на човека. Мъжът иска да направи жената слугиня, цял живот да му работи. От своя страна жената иска да направи мъжа си слуга, цял живот да ѝ работи. Другаде пък мъжът и жената очакват един на друг, да придобият щастие. И едното, и другото разбиране са повърхностни. Никой никого не може да направи щастлив. Никой на никого не може да слугува. Човек може да слугува само на Бога, а на човека може само да услужва. Казано е в Писанието, че нито мъж без жена може, нито жена без мъж. С други думи казано: нито мъжът може да се прояви без жената, нито жената без мъжа. Истински човек е онзи, в когото едновременно живеят и мъжът, и жената, като два полюса. Докато не носи в себе си и мъжа, и жената, той не е истински човек, той минава като безименно същество. С явяването на мъжа в света се явило доброто; с явяването на жената, се явило злото. Това не значи, че жената е самото зло. Когато някой изкопае дълбок кладенец е добро нещо, но ако мине човек край кладенеца и падне в него, той може да счупи крака си. В този смисъл, жената е дълбок кладенец, в който всеки може да падне, да счупи крака си, или да се удави. Минава ли покрай кладенец, човек трябва да бъде внимателен. Пък и кладенецът трябва да бъде затворен. Остане ли отворен, непременно някой ще падне в него и

ще пострада. Само разумният, посветеният човек може да влезе в кладенеца, да черпи от него вода.

Каквито да са разбиранията на хората за мъжа и за жената, това са частични схващания, вследствие на което те постоянно спорят, кой седи по-високо, мъжът или жената. Тази е причината, поради която мъжът не иска да бъде жена, а жената не е доволна от положението си. Не е въпрос, дали някой е мъж, или жена. Човек трябва да мине през двата полюса, през полюса на мъжа и на жената, за да стане истински човек. Той неизбежно трябва да мине през положението на мъжа и на жената; да съдържа в себе си двата полюса - мъжа и жената, т.е. любовта и мъдростта, като велики сили на живота. Значи, човек е дете на нещо възвишено и велико. Ако няма в себе си единия полюс, той никога не може да придобие и втория полюс.

И тъй, идеята за мъжа и за жената никога няма да бъде понятна, ако човек не я преживее, не мине през нея, не прави наблюдения върху себе си, да се изучава. Като изучава природата, човек вижда, че някои дни от годината имат характера на мъжа, други - характера на жената, а трети - характера на детето. Като са знаели това, старите кабалисти са разделяли дните на годината на три части: дни на мъжа, дни на жената и дни на детето. Тия дни те изразявали с числа. Човек трябва да знае кои числа отговарят на него и да се ръководи в живота си според тях. Които не разбират закона на числата, могат да изпаднат в две крайности: или в крайно суеверие, или в крайно безверие. Изпадне ли в суеверие, човек започва сляпо да вярва в числата и да очаква от тях своето щастие. Изпадне ли в безверие, човек започва абсолютно да отрича значението на числата. Суеверният мисли, че като вземе лотариен билет с номер, съставен от щастливи числа,

непременно ще спечели. Обаче, в деня на теглене на лотарията той се обезсърчава и разочарова - билетът му не печели. Който разбира закона на числата, той знае, че всяко число, независимо от значението си, има отношение към известни планети. Тъй щото, щастието на числата не се съдържа само в тях, но и във връзката им с известни планетни съчетания. Добре е човек да вярва на щастието, но по-добре е, ако знае и законите, които обуславят щастието. Ония, които знаят тия закони, те могат да пророчестват. Ако някой пророк изхожда от мъжките числа, ние го наричаме мъжки пророк; ако пророкът изхожда от женските числа, наричаме го женски пророк. И най-после, ако пророкът изхожда от детските числа, наричаме го детски пророк. Истински пророк е онзи, който едновременно е и мъжки, и женски, и детски. Ако е само мъжки, пророкът произвежда киселини; ако е само женски, пророкът произвежда основи; ако е само детски, пророкът произвежда соли. Полезно нещо е и солта, и основата, и киселината, но какво ще стане, ако цялата земя се превърне на сол, основа или киселина? Ако цялата земя се превърне на сол, няма къде да се оре и сее. Ако всичко се превърне на основа, с какво и как ще се тъче на нея? Или, какво ще стане, ако всичко е само вътък? За да могат нещата да се използват, между тях трябва да има известно съответствие.

Когато се намерят в затруднение, съвременните хора казват, че вярват в Бога и се чудят, защо Бог им изпраща изпитания и страдания. Да вярваш в Бога, това значи, да признаваш, че дължиш на някого известна сума. Обаче, това не е достатъчно. Да признаваш дълга си, ти трябва да бъдеш готов да го изплатиш. Следователно, не е достатъчно човек да вярва само в Бога, но той трябва да има отношения

към Него, да съзнава, че животът му е излязъл от Бога и трябва да се върне към Него. Човек трябва да си даде отчет, като напусне земята, къде ще отиде. Като не мисли, човек казва, че ще отиде в земята. Това е криво разбиране. Преди всичко човек не е излязъл от земята, за да влезе пак в нея. Земята е сбор от много същества, които един ден ще се разпръснат из пространството. Къде ще отиде тогава човек? Като не може да отговори на този въпрос, човек казва, че със смъртта всичко се свършва. Така мислят онези, които не вярват в живота след смъртта. Те казват, че след смъртта си човек отива на небето, между светлите същества. Добре е човек да вярва, че ще отиде на небето, между светлите същества, но преди да познава тях, той трябва да познава своите близни.

Американския проповедник Муди, в първите години на своята пасторска работа проповядвал само за Бога, за Христа и за ангелите. Защо? Понеже в детството си той е слушал само за Бога, за Христа и за ангелите. Като говорил за невидимия свят, той мислел, че освен тях никой не може да влезе там. Обаче, когато баща му умрял, той започнал вече да мисли, че и баща му е някъде в невидимия свят. След бащата умряла и майка му, а след нея много негови роднини и приятели. От това време нататък проповедите му започнали да придобиват по-голяма широта. Понятието му за Бога, за Христа, за светлите и добри същества станали по-близки до разбирането му. В детството си Муди гледал на Христа като на същество, далеч от хората, но когато започнал да изучава живота Му, да гледа на Него като на светло същество, дошло на земята в човешка форма, да помага на слабите и страдащите, той Го признал за свой близен. Така, именно, той разбрал, какво означава понятието „близен“ и „любов към ближния“. Докато

светлите и напреднали същества не слязат на земята и не се облекат в човешка форма, те всякога ще останат неразбрани за човека и ще внасят в съзнанието му страх и трепет. Докато ангелите са на небето, човек си мисли за тях с приятност. Слезе ли от небето един ангел между хората, облечен в своята слава и величие, вместо радост, той ще внесе страх. Като знае това, Бог изпраща тия светли същества на земята в човешки форми, незабелязани от никого. Те оставят своето благословение на земята и си заминават за онзи свят.

Правилно ли е да се страхува човек от светлите същества? Щом се страхува, това показва, че той не е дошъл още до онова дълбоко разбиране на светлината, вследствие на което не може да я понася. Колкото по-малко светлина има човек, толкова по-повърхностни са неговите разбирания и убеждения. Когато поставят човек на някакъв вътрешен изпит, тогава се вижда, колко неопределени и неустойчиви са неговите убеждения. Който има устойчиви убеждения, при каквито условия да го поставят, той издържа. Човек носи вярата и убежденията в себе си, той не ги възприема от външния свят. Външният свят е условие за човека да кали вярата и убежденията си, но не от там да ги възприема. И любовта не се възприема отвън. Хората още не познават любовта, въпреки че говорят за нея. Те се питат едни други, обичат ли се. Да питаш някого, дали те обича, това значи: дошъл ли си до това положение, че Бог, Който живее в тебе, да позволява да ме обичаш. В любовта си хората са толкова ревниви, че не си позволяват един на друг да гледат натук-натам, но ограничават свободата даже и на Господа в себе си. Ревниви са хората.

Какво представя ревността? Ревността е низше,

животинско чувство, на което човек, по атавизъм, често се натъква, вследствие на своите криви разбирания за живота, за човека. Няма по-смешно и по-страшно нещо от това да ревнуваш човека. Да ревнуваш някого, това значи, да имаш крива представа за човека. Казано е в Писанието, че Бог е ревнив. Това е крив превод. Че Бог не е ревнив, това се вижда от факта, че Той е дал пълна свобода на човека, да прави, каквото иска. Като види, че някой греши, Бог казва: Ако продължаваш да правиш погрешки, ще страдаш. Живееш ли добре, ще благуваш. Които не разбират Божиите закони, питат, защо на някои хора Бог е дал богатство, а други е поставил в оскъдни условия. Бог не е направил човека нито богат, нито сиромаш. Богатството и сиромашията са резултат на разумния и неразумния живот на човека. Ако живее разумно и знае, как да използва условията на живота, човек придобива богатства. Не живее ли разумно, не използва ли условията, както трябва, той става сиромаш. Мъжът представя богатството, жената - сиромашията, детето - благоразумието, родено от богатството и сиромашията. Следователно, човек не може да бъде благоразумен, докато не мине през богатството и сиромашията. Тъй щото, ако мъжът е богат, а майката - бедна, ражда се благоразумието. Ако бащата и майката бяха богати, никакво дете не можеше да се роди. Според този закон, ако мъжът и жената са еднакво дебели, с еднакъв темперамент, те не могат да родят никакво дете. За да се роди дете, бащата и майката трябва да имат различни темпераменти. Запример, ако майката е сангвинична, с огнен темперамент, бащата трябва да бъде флегматик, или обратно: майката да бъде флегматична, а бащата сангвиник.

В живота на съвременните хора съществуват ред

противоречия, които се нуждаят от научно обяснение. Не може ли да ги обясни научно, не може ли да се справи с тях, човек разстройва своята нервна система до изгубване връзката между силите на ума и сърцето си, вследствие на което започва да страда. Като не разбират, защо идват страданията, хората се сърдят на Бога, на разумния свят. Те не се вглеждат в живота си, да видят, че причината за страданията им се крие в самите тях. Бог е създал човека с условия и възможности в себе си да бъде богат. Не използва ли тия условия и възможности разумно, той става сиромаш. Според статистиката, определено е, една трета част от хората да бъдат богати, една трета - сиромаси, а останалата трета - нито сиромаси, нито богати. Ако процентът на сиромасите днес надминава една трета, причината е в самите тях. В старо време са съществували различни пророчески и философски школи, които са учили хората да живеят правилно, да бъдат богати и щастливи, да живеят дълго време на земята, но тия култури са изчезнали. Запример, какво е останало от старата египетска, гръцка и римска култура? Няма култура, която да е останала до днес. Културите на всички стари държави са изчезнали. Защо? Имало е нещо неустойчиво в тях. И в съвременната култура има нещо неустойчиво, вследствие на което в нея се ражда вътрешна борба. В това отношение съвременната култура представя яйце, което се мъти. Няма да се мине много време и от това яйце ще излезе пиле. Пилето, което ще излезе от яйцето на сегашната култура, ще бъде човек на шестата раса - човек с особен строеж, с велик морал, с велики разбирания за живота. На този човек напълно може да се разчита.

Апостол Павел казва: „Побеждавай злото чрез доброто!“ Побеждавай злото чрез любовта, като велико начало на

живота, като велико оръжие в ръката на добрия и разумен човек. Любовта внася ред и порядък в живота. Ако една държава няма ред и порядък, тя е лишена от основа. Ако няма ред и порядък като основа на живота, тя не може да се развива. В развитието на държавата е смисълът на нейното съществуване. Следователно, любовта трябва да влезе като подтик, като начало на живота във всички държави, общества, семейства и отделни индивиди; редът и порядъкът - като основа, а развитието - като смисъл на човешкия живот.

„Побеждавай злото чрез доброто“. Наистина, човек може да победи злото в себе си само чрез доброто, чрез любовта. Ако не постави любовта като начало на своя живот, човек няма да има никаква основа, никаква цел и никакъв смисъл. В този смисъл животът не е нищо друго, освен любов, която се поставя като начало. Редът е основа на живота, а развитието - цел, смисъл. Който разбира любовта, порядъка и смисъла на нещата, дохожда до такова разширяване, че счита всичко в света за негово и всичко негово - за притежание на Бога. Не разбира ли тази тройственост правилно, човек дохожда до разбъркване на идеите си, вследствие на което, в живота му се явяват ред противоречия. Тази разбърканост в идеите на хората е причина за всички спорове и недоразумения между тях, поради която те постоянно разискват върху въпроса, кое верую е най-добро и истинно, кой човек е най-добър и т.н. Не е въпрос до външното разрешаване на нещата. Човек може да постигне истинско разрешаване на нещата, когато постави любовта за начало на живота, редът и порядъкът за основа, а развитието като цел и смисъл.

„Побеждавай злото чрез доброто“. Този е правилният начин за побеждаване на злото. Като не разбират този

закон, хората искат чрез борба да унищожат злото. Злото никога не може да се унищожи, защото е жена. Ако жената се унищожи, мъжът няма къде да се прояви. Какво виждаме в живота. Колкото да е лоша жената, щом тя умре, мъжът страда, плаче за нея. Когато изгуби жената, тогава мъжът разбира, че не може без нея. Когато говорим за злото и за доброто, ние ги разглеждаме като принципи в природата, съществуването на които е необходимо. Ние не ги разглеждаме като погрешки, или като добри постъпки на хората. Грешките на хората не ни занимават. Злото, като киселина, и доброто, като основа, са необходими в природата. Те раждат солта - преходно, неутрално състояние в живота. За да разбере доброто, човек непременно трябва да мине през злото; той непременно трябва да мине и през доброто. Злото и доброто са полюси на живота, както тъмнината и светлината. Злото и доброто раждат солта, а тъмнината и светлината - здрач. Здравчът е дете, с мургав цвят на лицето. Хора, родени вечер, носят белезите на нощта; хора, родени денем, носят белезите на деня. Също така, ония, които са родени сутрин, при изгрев на слънцето, коренно се различават от тях, които са родени вечер, при залязване на слънцето. Изобщо, всеки човек носи белезите на часа, минутата и секундата на своето раждане. Тази е причината за голямото разнообразие, което съществува между хората. Някои хора носят в себе си повече от силите на тъмнината, а други - повече от силите на светлината. Обаче, които се ражда вечер, той непременно е заченат денем, при действието на светлината; който се ражда денем, той е заченат вечер, при действието на тъмнината. Това показва, че в природата съществува закон на контраст, на компенсация на нейните сили. Невъзможно е човек да е

заченат през деня и да се роди през деня; невъзможно е също да е заченат през нощта и да се роди през нощта. Роди ли се при такива условия, човек не може да живее. Всяка работа, която се развива успешно, е започната през деня и свършва през нощта, или обратно: започната е вечер, а се свършва през деня. Като са дошли на земята, хората постепенно се домогват до ония вътрешни пътища на живота, да знаят, как да постъпват, как и кога да започват и свършват работите си. Много от сегашните хора се оплакват, че работите им не вървят добре, защото искат, като своенравни деца, удобства, без да учат. Докато не дойдат до съзнание, че са дошли на земята първо да учат, а после да търсят блага и удобства, работите им всякога ще остават назад.

Като е дошъл на земята, човек първо ще изучава фактите, после - принципите, които обединяват всичко в себе си. Значи, за да разбере законите, човек първо трябва да изучи фактите; за да разбере принципите, той трябва да изучи законите. Запример, всяко добро дело, всяка сила са факти. Човек трябва да изучава тия факти, за да дойде до закона на доброто, на силата. Не може ли да обедини фактите, законите и принципите в едно цяло, човек не може да се домогне до свършения живот. Някои мислят, че с вяра всичко могат да постигнат. Ако е така, съвременните хора все имат вяра в нещо, но постигнали ли са своите желания? Мнозина повярваха в Христа, но всички ли бяха Негови ученици? Христос имаше 12 ученика, които не само вярваха в Него, но учеха. Те бяха постоянно около Него, слушаха проповедите Му и учеха. Те останаха след Христа да проповядват учението Му. Христос им каза: „Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Значи, Христовите ученици

са проповядвали учението на своя Учител и са станали причина за разпространението му из целия свят. И до днес те продължават да работят за човечеството. И Христовият дух неуморно работи между хората. Не е останало място на земята, дето Христовият крак да не е стъпал. Има места на земята, които хората още не познават. Земята е много по-голяма, отколкото хората я познават. До времето на Колумб земята беше по-малка, отколкото е днес. Колумб трябваше да предприеме едно пътешествие, да открие нов свят, непознат на хората, и да им докаже, че земята не е още напълно проучена. И днес има цели области, цели материци, които хората в бъдеще ще открият.

Сега да оставим този въпрос настрана. Не е важно, какво ще се открие в бъдеще. Важно е да се изучи открития, реален свят. Има начини за изучаване на реалния, на разумния свят, който ни обикаля. Ако иска да отиде в Англия, човек трябва да изучава английски език, както и законите, които я управляват. Следователно, който иска да изучава разумния свят, той трябва да се свърже със законите на този свят, с неговата държава, със съществата, които я управляват. Искате ли да се свържете с разумните същества, вие непременно трябва да изучавате техния език, да разбирате тяхната наука, тяхното управление, техния ред и порядък, техните училища, тяхната религия, отношенията между мъже и жени и т.н. Всеки може да отиде в тази държава и, като се върне, да каже като слепия: „Сляп бях едно време, но сега виждам и разбирам“. Какво е видял, няма да разправя, но ще каже: „Променил си лицето ми, Господи“. Пита ли го някой, какво е видял, той трябва да каже: Иди и виж!

„Побеждавай злото чрез доброто!“ С други думи казано: Побеждавай злото чрез любовта. Постави любовта

като начало на живота си, редът и порядъкът - като основа, а развитието - като цел. И сегашният живот на хората има смисъл. Всички страдания, всичко, което става в своята целокупност, са възможности за създаване на бъдещата култура, за въдворяване на великия мир в света. Колкото по-интензивни са страданията, толкова и периодът на прекратяването им е по-близо. Още на времето си Апостол Павел е предвиждал това и казал: „В жертва жива, света и благоугодна Богу.“ Това значи: всичко, каквото има, човек трябва да го даде в жертва жива, благоугодна на Бога, за да влезе в разумния живот, между светлите и разумни същества, които живеят в единство и съгласие. Един човек, едно семейство, едно общество, сами нищо не могат да направят. Всички хора, всички семейства и всички общества трябва да се обединят в един народ и така да се развиват.

И тъй, духовният живот подразбира обединяване на цялото човечество в едно. Съзнанията на всички добри хора по лицето на земята трябва да бъдат свързани в едно цяло. Те трябва да представят апарат, подобен на радиото. Достатъчно е един от тях да се намира в затруднение, за да даде сигнал чрез апарата, да му дойдат всички на помощ. Бъдещата държава ще представя учреждение за разрешаване мъчнотиите в живота. Днес всеки трябва да се грижи за себе си. В бъдеще всички ще се грижат едни за други. Тогава хората ще имат нови разбирания, нова наука, нов морал, нови отношения. Днес хората се разочароват, едни от други, а в бъдеще ще се разбират повече. Връзките между тях ще бъдат по-интензивни и здрави. Зад сегашния ред и порядък се крие такъв ред и порядък, какъвто светът не познава. Още древните пророци са говорили за новия живот, за новото време, което иде

вече. Светът се приготвя за това време.

Всички хора трябва да бъдат носители на новото. Каквито страдания да минавате, не се спъвайте. Страданията носят условия за вечния мир в света. Дойде ли този вътрешен мир, скръбта ще се превърне в радост.

Побеждавайте злото чрез доброто. Турете любовта като начало на живота, като мощна сила. Турете реда и порядъка като основа, а развитието - като цел. Съединете ли трите неща в едно цяло, вие ще разберете смисъла и предназначението на вашия живот.

24-та беседа от Учителя, държана на 9 февруари, 1930 г.
София - Изгрев

ИЗПИТАЙ И ВИЖ

„Изпитай и виж“. Защо, именно, пророк от Галилея не е въстанал? Така са мислили фарисеите, защото по това време съзнанието на хората от Галилея не е достигнало това развитие, да излезе пророк между тях. Значи, от Ерусалим е излязъл пророк, но от Галилея още не му е дошло времето. Отдето да излезе пророк, той няма да оправя света. Нито пророците, нито учителите, нито майките, нито бащите, нито управниците са в състояние да оправят света. Те са носители на Божествените идеи, които трябва да се реализират. Докато е носител на една Божествена идея, човек е на прав път. Обаче, в който момент помисли, че може да оправя света, той изпада в заблуждение. Въпреки това, всички хора искат да оправят света. Като се оженят, мъжът и жената искат да оправят своя дом. Духовенството иска да оправя своето паство. Учителите искат да оправят учениците си. Външно, и държавите, и църквите, и училищата, и домовете са в пълен ред и порядък, но влезте във вътрешния живот на хората и вижте, какъв е редът и порядъкът там. Външно Царството Божие е на земята, но вътрешно не е дошло още. Идете на гробищата, в затворите, в болниците и лудниците, да видите, какви страдания и нещастия има между хората.

Като изучавате степента на развитието, до което съвременното човечество е дошло, вие можете да си съставите понятие за човешкия живот в неговата широта

и дълбочина. Животът трябва да се изучава. Той е бил изучаван от най-стари времена до днес. Той ще се изучава и в бъдеще, като едно от великите блага, дадено на човека. Сам по себе си животът е добър, чист, изправен - няма какво да се оправя. Ако има нещо неестествено в живота, това са примеси, вложени от самия човек. Махнат ли се тия примеси, животът остава такъв, какъвто първоначално е създаден. Мнозина казват, че човек трябва да жертва живота си. За кого? Животът не може да се жертва нито за самия човек, нито за неговия ближен. Човек може да жертва живота си само за Бога - за никого друго. Да жертваш живота си за Бога, това значи, да го употребиш правилно. Не жертваш ли живота си за Бога, за никого не можеш да го жертваш. Животът е благо, дадено от Бога и принадлежи само на Него. Изгуби ли живота си, човек може да го намери само в Бога. За да не го изгуби, той иска да бъде обичан. Кой може да обича човека? Само Онзи, Който го е създал, Който му е дал живот. В този смисъл, любовта не е нищо друго, освен начало, източник на живота. Мястото, отдето животът излиза, наричаме любов.

Днес всички хора търсят любовта. Защо? За да се обновят, да се освободят от мъчнотиите в живота. В желанието си да намери любовта, човек се натъква на някаква каша от чувства и настроения, която го поставя пред ред противоречия. Вместо да намери идейната любов, т.е. същината на живота, човек се натъква на временни състояния на човека, вследствие на което страда. Едно от качествата на любовта е, че тя дава подтик на човека да върви напред. Искате ли да следвате нейния път, вървете с нея - никога не оставайте зад гърба ѝ. Който върви пред любовта, и мъртъв да падне, пак ще оживее и възкръсне. Остане ли зад нея, никога няма да я стигне. Като знаете

това, никога не се обръщайте назад в миналото, да плачете за своите грехове, за страданията на Христа. Няма защо да плачете за Христос. Вместо да плачете, приложете учението Му. Ще кажете, че обичате Христа. Щом Го обичате, не Му причинявайте нови страдания. Причинявате ли Му нови страдания, вашата любов е неразбрана. Съвременните хора, колкото повече се обичат, толкова по-големи страдания си причиняват. Защо? Защото живеят в неразбраната любов. Колкото повече се обичат, толкова повече се ревнуват, толкова повече се съмняват едни в други. Да се съмнява човек в ближния си, това значи, да не познава себе си. Като не познава себе си, човек не познава и законите на живота. Ще кажете, че съмнението се дължи на страха в човека да не се подхлъзне онзи, когото обича. Какво лошо има в подхлъзването? Както се е подхлъзнал, така ще стане. Ама слаб бил, трябвало да се пази. Случва се, че и силния човек може да падне, да умре, или да фалира.

В една гимназия, една силна ученичка написала едно упражнение, зададено от един от любимите ѝ учители. Тя го написала на красива, чиста тетрадка, много грижливо и старателно. Като предавала тетрадката си на учителя, тя мислела, че упражнението ѝ е безпогрешно. Каква била изненадата ѝ, когато видяла на тетрадката си няколко погрешки! Учителят ѝ бил особено доволен от красивия почерк, от чистотата на работата на своята ученичка, но не могъл да не извади погрешките ѝ. Той взел тънко, хубаво перо и внимателно, с червено мастило, извадил погрешките ѝ, за да ги види и изправи. След това той я накарал да препише упражнението на чисто, като вземе във внимание поправките, и да задържи за себе си оригинала, а за него преписа. Значи, колкото силна да е

била, и тази ученичка направила няколко погрешки. Кой велик писател или поет не е преписвал по няколко пъти своите произведения? При това, той всякога е задържал оригинала за себе си, а копието за хората. Тази ученичка обичала учителя си, заради което всякога имала желание да го задоволи. Като виждал нейната готовност да учи прилежно, той оставал доволен от работата ѝ. Следователно, задачата на човека е да намери поне една близка душа, която да го обича. Щом е обичан и обича, човек има вече мярка за нещата. Любовта е мярка, с която човек определя всички неща. Тя е магическата пръчка в живота на всеки човек. Който е придобил тази пръчка, той всичко може да постигне. Той може да бъде и духовник, и управник, и учител, и майка, и баща. Без любов човек едва ли може да извърши наполовина своите задължения.

Сега, като говорим за любовта, ние имаме пред вид един от великите закони в света. Този закон работи във всички форми и, според степента на неговата проява, съдим за развитието на дадена форма. Тази е причината, че хората се различават един от друг. Колкото повече място е дал човек на любовта в себе си, толкова по-големи са и неговите възможности. Срещате един човек с широко и късо лице, друг - с дълго и тясно лице, трети - с къс нос и ниско чело, четвърти - с дълъг нос и високо чело, пети - с красива уста и правилна линия на устните. Като изучавате живота на тия хора, виждате, че колкото по-правилни и красиви са чертите на лицето, както и неговите чисти очи, уши, нос, уста, толкова повече любов има той в себе си. Човек се определя по формата на своята глава и на лицето си. Седалището на духа е някъде в главата на човека, на душата - в белите дробове, а на материалното - в стомаха. С други думи казано: главата представя

Божественото начало в човека, гърдите - духовното, а стомахът - физическото.

„Изпитай и виж“. Какво трябва да се изпита? Че пророк от Галилея не е въстанал. Ако пророк дойде от Галилея, на какво ще научи хората? Той ще ги научи да живеят добре, разумно, защото любовта се проявява само при разумния живот. Човек не може да бъде обичан, докато не е изработил нещо красиво в себе си, т.е. докато не е дал път на Божественото в душата си. Който не е проявил Божественото в себе си, той никога не вижда красивото и положителното в живота. Дето погледне, той вижда само отрицателното. Това не се дължи на неговата зла воля, но на неестественото положение, в което се намира. Колкото добър да е даден човек, ако кожата на ръката му се обели, той непременно ще свие вежди и ще страда. И той иска да е разположен към всички хора, но ръката го боли. Болна ли е ръката, цялата психика на човека се изменя. Ръката крие в себе си ред сили и способности. Ако някой човек отиде при banker, да иска пари на заем, от ръкуването му зависи, дали ще получи пари, или няма да получи.

Млада, красива мома отива при един banker да иска пари на заем. Тя влиза в кантората му, учтиво го поздравява, ръкува се с него и казва, защо е дошла. Той я поглежда в очите и веднага изважда от касата си сумата, която момата иска. Като излиза тя от кантората, bankerът си казва: Никога досега не бях хващал такава ръка. Никога досега не бях изпитвал, при ръкуване с жена, такова меко и приятно чувство. Това ръкуване произведе в мене такава топлина и приятност, че аз бях готов да дам, каквато сума пожелаеше. Чрез ръкуването си с красивата мома bankerът възприел Божествена енергия, която го разширила и

вдъхновила. Дедите и прадедите на тази мома са работили в миналото, да развият Божественото в себе си, което са предали и на нея. Има случаи, обаче, когато при ръкуване с някои хора, човек чувства голям упадък и понижение на силите си. Това показва, че тия хора не само че не са дали ход на Божественото в себе си, но са се отклонили от правия път. Благодарение на това отклонение, много хора се намират под тежестта на ред ненужни мисли и желания, които изопачават живота им. Те трябва да се освободят от непотребните мисли и желания, както пушачът трябва да се освободи от пушене на тютюн. Не е голям недостатък пушенето, но все пак човек трябва да се справи с тази слабост. Първоначално хората не са пушили, но в следствие са въвели в употреба тютюна, като средство против нервно разстройство. Тютюнът се е пренесъл от Турция в Америка, а оттам в Цяла Европа. Особено много се е препоръчвал против стесняване на гърдите. За предпочитане е да не се пуши тютюн, отколкото да се пуши. Човек не трябва да употребява нищо, което да произвежда дим, било в главата, било в гърдите, било в стомаха му. Човек се нуждае от чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки, без никакъв пушек и дим.

За да се развива правилно, човек трябва да бъде добре развит, всички негови органи и сетива трябва да бъдат нормални. Само при това положение той може да схваща нещата правилно, да има вярна представа за всичко, което става около него. Като види един човек, той няма да пита, добър ли е, или не, но интуитивно ще го познае. Даде ли на някого пари на заем, той няма да се безпокои, дали ще ги получи обратно; той предварително ще знае, с какъв човек има работа и трябва ли да му даде пари на заем, или не трябва. За човека с добре развита интуиция няма

скрито - покрито, всичко е ясно като бял ден. За мъдреца няма нищо скрито - покрито. Всеки човек може да дойде до положение да гледа на всичко с отворени очи и уши, да вижда и да чува добре. За това се иска добре развита глава и правилни линии на лицето. Главата на човека представя Божественото начало в него; лицето - вложеният капитал, който трябва да се тури в обръщение; ръката - капиталът, който принася полза. Силата на човека седи в добре устроената глава, в правилното лице и в добре оформената ръка. Който е могъл да обработи тия три полета в себе си, той е красив човек. Неговата мисъл е светла, а чувствата му - благородни и възвишени. Той може да се нарече ангел. Отличителното качество на ангела е неговата светла мисъл. От главата му излиза светлина, а от сърцето - топлина.

„Отговориха слугите: Никога не е говорил човек, тъй както този сега говори.“ (46 ст.) Защо правоверният народ във времето на Христа не прие учението му? Някои приеха учението на Христа, но мнозина не го приеха. На тях Христос казваше: „Защо държите ключовете на Царството Божие в себе си, че нито вие влизате, нито на другите, които искат да влязат вътре, давате да влязат?“ Съвременните хора са дошли до положение да изпитат намесата на Божия Промисъл в живота си. Днес всички хора, светски и религиозни, са на големи изпитания. Те се гонят, едни други, изтезават се, било за убежденията си, било за своите религиозни възгледи. В тия изпитания, именно, те ще видят ръката на Провидението. Не е добре културни народи, културни хора да се избиват и преследват, но по този начин ще се внесе пречистване, освобождаване на различните секти и религии от вековните заблудения. По този начин, именно, те ще познаят, къде

е истината. Хората трябва да вярват само в онзи, който може да ги избави. Как ще вярват в богове, в религии, в догми, които не могат да ги избавят от мъчнотиите и противоречията, в които се намират? Човек трябва да вярва в онова, което може да го освободи от мъчнотиите, което може да внесе в него живот. Дойде ли до мъртвите неща, човек не може да вярва в тях. Мнозина говорят за старата истина. Истината не може да бъде нито стара, нито млада. Тя всякога е една и съща: и в миналото и в настоящето, и в бъдещето. От истината излиза и старостта, и младостта. От истината излиза и животът, и смъртта. Истината дава живот на всеки, който върви в стъпките ѝ, тя го оставя да страда, лишава го от живот. Колкото по-големи са страданията на човека, толкова по-големи са отклоненията от пътя на истината. Следователно, който страда, той трябва да търси причините за страданията си в отклонението си от пътя на истината. За да се отклони от този път, причината е в самия него.

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е въстанал“. Време е вече пророкът от Галилея да дойде във вашата душа и да ѝ обясни всичко, което я интересува. Този пророк ще ѝ покаже пътя към Царството Божие, пътя към Бога. Не приеме ли този пророк в себе си, той ще чака много, докато се домогне до истината. Всеки сам трябва да намери пътя към истината. Всеки сам трябва да свърши работата, която му е дадена. Очаква ли другите хора да свършат неговата работа, той нищо не може да постигне. Всеки сам трябва да учи. Никой не може да учи за другите. Някой иска да разреши въпроса за материята. Преди да си отговори на въпроса, що е материя, той трябва да изучи всички форми, чрез които материята се проявява. Защо? Защото формите на материята отговарят на различните

видове и количества енергии. Различните енергии пък отговарят на различни категории мисли, които минават през човешкия ум. Човек трябва да изучи всичко това, за да може да си състави ясна представа за понятието материя. Материята има различни свойства, които се отразяват различно върху човека. Запример, ако съдържа в себе си желязна материя повече, отколкото му трябва, човек се чувства енергичен, силен, но лесно се окислява. Като се изложи на въздух и на влага, желязото ръждясва, а с това се разрушава. На ръждясването на желязото в човека се дължат много болести. За да не ръждясва, това желязо трябва да се впрегне на работа. Хора, които имат много злато в кръвта си, също са изложени на страдания, различни от тия, които желязото предизвиква. Ако някой има много злато в кръвта си, той е осъден на голямо внимание от страна на хората. Той прилича на млада, красива мома, около която се трупат момци: всеки иска да я види, да се разговори с нея, да ѝ поднесе букет от красиви, ароматни цветя. С букетите, които поднасят на красивата мома, момците искат да ѝ се извинят, да изправят погрешката си, която в миналото са направили. В далечното минало, когато са били груби и жестоки, те са ѝ причинявали ред пакости и нещастия. Днес с голямото внимание към нея, те изправят погрешките си.

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е въстанал“. В бъдеще ще излезе пророк и от Галилея, който ще има свойството на призмите, - или да събира, или да разсейва светлината. И животът, както призмите има две страни: изпъкнала, или, тъй наречена, „субективна“ и вгълбната или „обективна“. В обективната страна на живота светлината се разсейва, осветява по-големи пространства, и образите на предметите изглеждат естествени. В

субективната страна на живота светлината се събира на едно място, осветява малки пространства, вследствие на което образите изглеждат по-големи, отколкото са в действителност. Докато разглежда нещата субективно, човек всякога ще прави погрешки. Запример, той вижда, че някой прави по сто и повече поклона на ден, целува икони, кръсти се и вади заключение за този човек, че е много религиозен. Да правиш по сто поклони на ден, да целуваши икони, това още не е религия, това не е убеждение. Ето защо, външното гледане на нещата не крие в себе си абсолютната истина. Що е истина? Как може човек да се домогне до истината? За да познае истината, човек трябва да бъде абсолютно здрав. Що е живот? Животът е река, която тече. Що е любовта? Начало, глава, на извора, отдето реката изтича. Следователно, ако човек може да даде път на любовта в душата си, да блика като извор, да напоява всичко живо, той е развил Божественото в себе си, той е дошъл до прага на Царството Божие.

Днес всички хора са призвани като работници в новото. Всеки човек трябва да вземе участие в градежа на Божествената сграда. За тази цел всеки трябва да се освободи от безпокойствата си, от грижите за насъщния хляб. Щом е дошъл на земята и работи, човек е осигурен. Кога ще се оправи светът? Това е задача на Бога, а не на човека. Що се отнася до изправянето на човешкия свят, това зависи от самия човек. Щом човек изправи себе си, заедно с това и неговият свят ще се изправи. Старият свят, като стара дреха, си заминава. Нов свят се гради сега. Нови хора - нови майки и бащи, нови учители и проповедници, нови управници са нужни сега. Всички насилия и беззакония, които сега се вършат, трябва да изчезнат, да се заменят с нов ред и порядък. Невидимият

свят не може вече да търпи престъпленията и беззаконията на хората. Ще кажете, че всички хора не вършат големи престъпления. И малките, и големите престъпления са под един и същ знаменател. Малкият огън може да стане голям, и големият огън може да стане малък. Малък или голям огънят трябва да бъде на своето място. За да не прави пакости със своя огън, човек трябва да бъде внимателен, да държи съзнанието си будно. За да не изпада в погрешки, човек трябва да има пред вид закона, че всякога има възможност да направи това, което не желае, или да не прави това, което желае. Колко пъти човек греши благодарение на този закон! Запример, срещате някой, който иска да стане учен, да придобие знания, но няма метод за реализиране на своето желание. И вместо да стане учен, да допринесе нещо за благото на човечеството, той придобива знания, чрез които причинява ред нещастия на хората. Истинско знание се придобива само от слънцето. Истински учен е само онзи, който е ходил на слънцето. Отиването на човека на слънцето подразбира свързване с неговата светлина и топлина. Има часове, минути и секунди, когато слънцето отправя към всяко живо същество особен род лъчи, които се отразяват благоприятно върху живота му. Може ли навреме да възприеме тия специфични лъчи, човек коренно се преобразява. По отношение на човека ние наричаме този момент „Възшествие на Духа Светаго“. На обикновен език този момент е наречен „излизане на специфична енергия от слънцето и попадането ѝ в душата на човека“. Мойсей казва, че в четвъртия ден Бог е създал небесните светила: слънцето, луната, звездите. Числото четири се взима за мярка на нещата. Следователно, ако не знае, как да употребява тази мярка, човек не би могъл да

се ползва от енергията на слънцето и на луната, нито от енергията на останалите светила.

В Битието се говори за седем дена, през които Бог е създал света. Значи, дните се вземат също като мярка на времето. Времето и пространството представят две величини, които определят хода на човешката еволюция. Светлината пък е мастилото, с което се пише историята на космоса. Тази мисъл е отвлечена, но тя става понятна, когато човек спре вниманието си върху фотографията. Не е ли светлината, която чертае образите във фотографията? Не е ли светлината, която отразява образите в човешките очи? Същата тази светлина е причина за очертаване границите на нещата. Значи, светлината е мастилото на природата, на цялата вселена. Съвременните хора имат механическо разбиране на светлината, вследствие на което не могат да си обяснят нейната сила и влияние. Ще дойде ден, когато те ще разберат, че зад светлината се крие нещо по-високо от нея. Те ще гледат на светлината като на разумна сила.

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е въстанал“. Едно трябва да се знае: всеки пророк е изпратен от невидимия свят. В този смисъл всеки пророк представя написана книга, от която може да се чете онова, което Бог иска да каже на хората. Пророкът не работи за своя слава, но за славата на Онзи, Който го е проводил. Той работи за любовта, в която няма никакви изключения. Когато Адам беше в рая, там нямаше никакви църкви, паметници, както днес ги има. Казва се за Адам, че бил гол. Думата гол подразбира състояние на чистота и светост. Щом сгреши, той се облече в модерни дрехи. Днес виждаме Адам навсякъде облечен в модерни дрехи, но грешен. Той се е отклонил от закона на любовта, от чистотата и светостта.

За предпочитане е човек да бъде гол, но чист и свят, отколкото да бъде облечен, но грешен. Има два вида голота: голота на грешника и голота на праведния. Първият човек е бил направен по образ и подобие Божие - духовният човек, а след него е бил направен физическия човек, наречен втори Адам. Той е бил направен от пръст, в която Бог внесе диханието си и стана жива душа. На първия човек Бог даде власт на земята и на небето.

И тъй, иска ли да се развива, човек трябва да се стреми към първичния образ на човека. Ако някой пророк дойде в името на първичния човек, той ще изнесе пред света онази истина, към която всеки се стреми. В какво се заключава тази истина? Да се домогне човек до истината, това значи, да е изработил красива, добре оформена глава, красиво лице и правилни линии на тялото. Не е достатъчно само да има добре устроена глава, но и космите на човешката глава трябва да отговарят на нея. Дали са космите остри или меки, това зависи от мозъчните енергии. Колкото по-правилни и хармонични са мозъчните енергии, толкова по-големи са възможностите на човека да изпълнява волята Божия. Човек трябва да започне първо със себе си, да изучава силите и способностите, с които разполага. Щом изучи себе си, той може да спре вниманието си и върху това, което ближните му крият в себе си. Не познава ли себе си, той нищо не може да разбере от живота на другите хора. Какво ще се ползва човек от книгите на старите пророци, ако нищо не знае за себе си? Запример, хората боравят с различни числа, без да разбират значението им. Днес мнозина говорят за числото 666. Те го разглеждат като число, което означава организиране на сили. Това число го търсеха в Рим, във Франция - във времето на Наполеон, в Русия - във времето

на Толстой и т.н. Като изучават значението на това число, хората се натъкват на ред криви учения и възгледи, на които мнозина се подчиняват. Причината за тия криви възгледи и учения не е в самия човек, но в онези хипнотични състояния, на които той се подава. Тези състояния идат отвън, а не отвътре. Когато войникът отива на бойното поле да се бие за отечеството си, по свое желание ли прави това? Той получава заповед от началника си да отиде на война, а не по своя воля. При това, тази заповед, като мисъл, е минала през умовете на мнозина, докато дойде до войника. Тази мисъл е дошла до войника отвън, а не отвътре.

Изобщо, всеки човек възприема добри или лоши мисли отвън и, ако е слаб и се влияе от тях, той може да стане по-добър или по-лош, отколкото е бил по-рано. Запример, ако за някой слаб по характер човек казват, че е лош, той може да стане лош. Силните, обаче, не се подават на чужди влияния. Колкото повече се говори за тях, добро или лошо толкова по-силни стават. Те са огън, който никога не изгасва. Който е завладян от Божествената истина, той никога не се разколебава. Никаква сила в света не е в състояние да го помести. Той е канара, която нито се руши, нито се колебае. Евреите се помъчиха да се освободят от Христа, но освободиха ли се? Цялата бяла раса прие Христа, а евреите търсят закрила, именно, от нея. Значи, и до днес те са в зависимост от нея, т.е. от Христос. Днес те търсят благоволенieto на Онзи, Когото разпнаха. Франция, Англия, Италия, Русия са все християнски държави, които Христос управлява. Това се потвърждава от стиха, в който Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето, и на земята“. От две хиляди години насам Христос царува и на небето, и на земята. Това, че много народи

очакват Христос за втори път да дойде на земята, показва, че старият ред и порядък в света ще се замести с нов. Светът ще се преустрои по разумен начин. Всички напреднали хора от бялата раса ще станат носители на новата култура, ще вземат участие в създаването ѝ. Пръв Христос ще вземе участие във въвеждане на нов ред и порядък в света. Тия, които работят за идване на новата култура, ще имат големи постижения. Те ще посещават различни планети, както богатите хора на земята имат възможност да пътуват от една държава в друга. Бедните, обикновените хора, не могат да пътуват по света, и затова живеят с надеждата, че като умрат, тогава ще имат възможност да посетят рая, място на блаженство и покой. Те и тук се заблуждават. Раят е място за ония, които са завършили своето развитие на земята.

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е въстанал“. Пророкът, който в бъдеще ще дойде, ще научи хората да живеят правилно, да бъдат господари на материята. Ако не стане господар на материята си, човек никога не би могъл да управлява своите мисли и чувства. Какъв човек е този, когото трябва да убеждавате в реалността на живота? Трябва ли да убеждавате брат си, че той има баща? Ако е забравил баща си, ще му донесете едно писмо от него. Като прочете писмото, той веднага ще си спомни, че баща му е жив и мисли за него. - Ама истина ли е това? - Лесно можете да проверите истината. В един ден само, от изгряване на слънцето до залязването му, човек може да провери, истинен ли е известен факт, или не. Пропусне ли това време, пропуска и истината. За да се домогне естествено до истината, човек трябва да изработи красиво лице, правилна глава и добре оформена ръка. Срещнете ли такъв човек, вие изпитвате приятност и пожелавате

втори път да го срещнете. Човек трябва да има не само добре оформена ръка, но и мека, с приятна топлина. Пипне ли такава ръка, и най-големият скъперник отваря сърцето си и дава.

И тъй, пророкът, когото хората очакват, ще донесе на човечеството нова система за възпитание на младото поколение, нов начин за писане, нов начин за живеене. Нови хора ще дойдат в света, за да приложат идеите на новия пророк. Отде ще дойде този пророк? Отгоре, отдето Бог го е изпратил. Той ще бъде между всички хора, без да принадлежи на някоя нация. Христос дойде между евреите, но евреин ли беше? Ще кажат, че Христос е произлязъл от Давидовия род. Давид евреин ли беше? Давид беше цар на Израил, но Израил представя красивото и доброто в цялото човечество, а не някакъв специфичен народ или специфична нация. Човек може да възприеме истината само тогава, когато надрасне нацията си, когато се определи като Син Божи. Всеки човек е излязъл от Бога, но помни ли първата дума, която Той му е казал? Кое дете помни първата дума, която майка му е казала при раждането си? Толстой разправя един свой спомен от най-ранното си детство, когато бил още в пелени, но скоро този спомен се заличил от паметта му. За един момент само той си спомнил, как майка му го къпала един ден в коритото, и той пожелал свободно да порита във водата. Това приятно разположение се прекратило веднага, и той почувствал, че нещо го стяга силно. Това стягане се предизвикало от пелените, в които го увили. Всеки човек трябва да дойде до някакъв проблясък в съзнанието си, да си спомни нещо от далечното минало. Когато новият пророк дойде в човека, с него заедно ще дойде и проблясъкът, т.е. пробуждане на висшето съзнание.

Пробуди ли се висшето съзнание в човека, заедно с това ще се преустрои и неговият външен и вътрешен живот. Преустрой ли човек себе си, ще се преустрои и външният свят.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. За да бъде свободен, човек трябва да се стреми към истината, като цел в неговия живот. Истината представя онази вътрешна сила в човека, която му дава възможност да преустрои себе си. Тя впряга всички сили в човека, заставя го да работи. Любовта разширява човека, а мъдростта отваря пътя му към великите светове. За да се домогне до това, човек трябва да приеме любовта, мъдростта и истината в тяхното приложение. Само по този начин човек може да преустрои себе си.

Съвременните хора се нуждаят от нови методи за възпитание. Това не значи, че човек трябва изведнъж да се откаже от старите методи, от стария живот. Стария живот е сянка на новия. Без него новия живот не може да се очертае. В новия живот ще се оформят истинските отношения между мъже и жени, между родители и деца. Днес се говори за братство, но тази идея е далеч още от истинското ѝ приложение. Днес хората са братя по кръв, но по идея още не са достигнали до истинското ѝ реализиране. Братство по кръв продължава до четири поколения най-много. След четири поколения то се изглажда. В Писанието се говори за онова братство, което не се изглажда до хиляда родове. Човечеството трябва да се проникне, именно, от тази идея за братство и към нея да се стреми. За да дойде до това положение, човек трябва да изпълнява волята Божия, т.е. да изпълнява законите на разумната природа. Това ще ги доведе до отношения на човештина и ще ги освободи от ненужни страдания и

нещастия.

Съвременният свят се нуждае от нови възгледи за живота, от нови учители и пророци. Новият пророк ще бъде призма, която ще пречупва правилно светлината на Божествения свят. Той ще бъде извор, който навсякъде разнася Словото на Бога. Приемат ли този пророк в себе си, хората ще се освободят от сегашните мъчности и страдания, които се дължат на слаба вяра, на слаба любов, на слаба надежда. Възприеме ли истината, която новият пророк носи в света, човек ще се обнови, ще се облече в нова дреха. Чрез тази дреха само Бог може да се изяви на човека. Облече ли дрехата на истината, човек ще се изпълни със знание и светлина, със сила и любов. Мнозина се страхуват от истината, да не ги отдели от старото, от техните възгледи за живота. Няма защо да се страхуват. Истината е една и съща във всички времена и епохи, но човек всеки ден трябва да внася нещо ново към своите възгледи, за да се обнови. Едно се иска от човека: приеме ли една идея от Божествения свят, да я предаде, както я приел, без да се влияе от мнението на окръжаващите. Всеки човек трябва да се проявява според изискванията на природните закони. Съдията осъжда престъпника на няколкогодишен строг затвор. Знае ли той точно, но колко години трябва да го осъди? Той се ръководи от някакви закони, но тия закони не са извадени от природата. Природата е определила точно за всяко престъпление съответен срок на наказание.

Двама млади момци се влюбили в една красива мома. От ревност единият убил другаря си. Измъчван от съвестта си, той влязъл в контакт с разумната природа, която го посъветвала да се ожени за младата и красива мома, за да може чрез тях да се роди този, когото той убил. Той

разбрал, че този е единственият начин за изправяне на погрешката си. Само по този начин ще се заличи престъплението му. Наистина, той се оженил и му се родил син, убитият, който му създавал големи страдания. В тази форма наказанието за известно престъпление е порационално, отколкото обесването, затварянето и др. За всяко убийство евреите осъждали убиеца на смърт, но с това не допринесоха нищо за изправяне на човечеството. Убийствата и престъпленията продължаваха да се вършат. Христос дойде на земята да разреши и този въпрос. Той показва на хората, че правият път за изправяне на погрешките е пътят на любовта и на жертвата.

В миналото съдът осъдил една бедна вдовица, майка на четири сирачета, за престъпление, което не е извършила. Като не могли да намерят истинския виновник за престъплението, съдът попаднал на тази вдовица, несправедливо уличена от нейни неприятели, и я осъдили на доживотен затвор в Сибир. Един млад момък, който нямал близки в света, чул за нещастieto на вдовицата и се явил в съда, дето се признал за виновник на извършеното престъпление. Престъплението се заключавало в това, че някой изгорил къщата на един богат чифликчия. Момъкът казал, че той запалил къщата на чифликчията. Съдът веднага освободил бедната вдовица и вместо нея турил в затвора младия момък. Десет години след това един свещеник, някъде в Русия, бил повикан да изповяда един умиращ. Умиращият изповядал престъплението си, което някога направил, а именно: за да отмъсти на един богат чифликчия, той запалил къщата му и вместо да си признае престъплението, той хвърлил вината върху една бедна вдовица. Тази изповед дошла до съда, и съдията се разпоредил да освободят момъка от затвора. Обаче, късно

било вече - момъкът не бил между живите. Той пожертвал живота си за бедната вдовица и за малките сирачета? Колко хора са готови днес за такава жертва? Само великата и съзнателна жертва може да изправи света.

Съвременното човечество се намира пред великата задача - да изправи живота си. Всеки сам трябва да се заеме с тази задача. Как? Като изправи езика, устата, лицето, главата - цялото си тяло. Ако ръката, езикът, устата, тялото и всички негови удове не се подчиняват на човека, как ще изрази той своята интелигентност? Докато не стане господар на себе си, човек никога не може да бъде господар на другите. Човек трябва да стане живо тяло, едно с тялото на Христос. Неговите мисли, чувства, желания и постъпки да станат и наши. И тогава, да поставим Бога - като глава, Христос - като душа, а ние - като живи човеци, изпълнители на тяхната воля и работници за изправяне на своя живот, както и живота на своите ближни. Този е начинът за изправяне на света. Светът не може да се изправи механически.

„Пророк от Галилея не е възстанал“. Дошло е време, този пророк да възстане във всеки човек. Дойде ли този пророк в сърцата и в умовете на хората, всички недоразумения, страдания и мъчнотии ще изчезнат и Син Человечески ще се яви в облаците. Това значи: Син Человечески ще влезе в умовете, в сърцата и в душите на хората. Те ще се почувстват братя, ще си подадат ръка за взаимна работа и ще заживеят, както Бог иска. Тогава Божието благословение ще потече в света като река, която има стремеж към морето, към вечния живот.

25-та беседа от Учителя, държана на 16 февруари, 1930 г.

София - Изгрев

•СЪДЪРЖАНИЕ•

ДА ВИ ДАДЕ	3
ИМАМ ВЛАСТ	27
АЗ ЖИВЕЯ, И ВИЕ ЩЕ ЖИВЕЕТЕ	39
ОТ СЪРЦЕТО	56
ДА СЕ РАДВАТ НАЕДНО	82
ДВЕ ЛЕПТИ	105
БОГОВЕ СТЕ	123
АЗ СЪМ	148
ПОБЕЖДАВАЙТЕ ЗЛОТО	173
ИЗПИТАЙ И ВИЖ	194